Ramazan 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | AĞUSTOS 2013 | YIL: 2 | SAYI: 19 | FİYATI: 5 ₺

أَفَلَا تَعْقِلُونَ

"Hala akıllanmayacak mısınız?"
(21/Enbiya, 10)

BAŞYAZI'11

Akletmeyecek misiniz?

Acıkan Avrupa'ya Demokrasi Helvası

"İbrahim ve İsmail'e:
'Tavaf edenler,
itikaf yapanlar,
rükû ve secde edenler için
evimi temiz tutun',
diye emretmiştik."
[2/Bakara, 125]

"Rasulûllah sallallahu aleyhi ve sellem
Ramazan'ın son on gününde
itikaf yaparlardı."
[Buhari]

Akletmeyecek misiniz?
Acıkan Avrupa'ya Demokrasi Helvası

RAMAZAN 1434
AĞUSTOS '13 SAYI: 19

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Bugün kendisini İslam'a nispet eden *'İslamcılar(!)'* kendisine sunulan şerbetin zehir olduğunu, kriz geçirircesine bir kez daha öğrenmiş oldu. Küresel küfre kendilerini şirk ile ispat etmeye çalışan bu kesim, düne kadar belki de bu daldıkları ve bugün boğuldukları kuyuya necis diyorlardı. Fakat yine acı ve ağır bir tecrübe ile gördüler ki, Demokrasi her an yenilebilen bir puttu…

Aslına bakılırsa İhvan'ın başına gelen bu durum, kendisini İslam'a nispet edip de Demokrasi şakşakçılığı yapıp, batıya şirin gözükmek için kompleks çukuruna batmış her kesime Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vermiş olduğu aynı husustaki dördüncü musibetidir.

Cezayir'deki FİS (Front Islamique du Salut) yani İslamî Selamet Cephesi 1992'de seçimleri ilk turda kazanmasına rağmen, ikinci tura ramak kala Demokrasi'nin gerçek yüzünü ağır bir darbe ile öğrenmiş oldu. Aynı durum, Türkiye'deki 28 Şubat ve Filistin'deki Hamas'ın başına da gelmiştir.

Umarız ki, bu yaşanan gelişmeler bizlerin kalplerini daha sabitleştirir, demokrasi kompleksine girmiş kesime de hidayet verir.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Ramazan 1434
Ağustos 2013
Sayı: 19
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları
Bursa: İkra Kitapevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/Bursa 0 (532) 138 02 42
Konya: Meva Kitap, Sahibi Ata Mh. Dursun Fakih Sk. No:4/A Meram/Konya 0 (332) 350 63 62

Ebu Hanzala

İhtilaf Fıkhı

-4- Akaidde Vuku Bulan İhtilaf

Akide alanında vuku bulan ihtilafları İslam kardeşliği adı altında kabul eden; ancak cemaatsel ve menhecî ihtilaflardan dolayı insanları düşman edinen ilginç bir anlayış mevcut.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

İhtilaf fıkhı ünvanlı yazımıza devam ediyoruz. Önceki yazılarımızda zikrettiğimiz gibi ihtilaf İslam'da iki kısımdır. Bazısı İslam tarafıdan kabul edilmiş, bazısı ise şiddetle reddedilmiştir. Müslümanın kabul ve red yönünden ihtilaf fıkhını bilmesi zorunluluktur. Aksi halde İslam'ın genişlettiği ve ümmet için rahmet kabul ettiği ihtilaf yok sayılacak, buna mukabil İslam'ın gözetmediği ve sahiplerine şiddetle karşı çıktığı şirk ve bidat cinsinden olan ihtilaflar ümmet arasında kabul görecektir.

Günümüzde İslamî sahaya bakan bir şahıs, bu sıkıntıyı çok net biçimde görecektir. Akide alanında vuku bulan ihtilafları İslam kardeşliği adı altında kabul eden; ancak cemaatsel ve menhecî ihtilaflardan dolayı insanları düşman edinen ilginç bir anlayış mevcut. Oysa Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûllerini *aleyhimusselam* itikadi ihtilafları ortadan kaldırmaları için göndermiştir.

Önceki yazılarımızda dikkat çektiğimiz gibi; itikad alanında vuku bulacak ihtilafları Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* haber vermiştir. Ve bu ihtilafın sahipleri hakkında, dünyada sapıklıkla ahirette ateşle hükmetmiştir. Bu nedenle itikadi ihtilafın sebepleri ve bunlardan korunma yolları bilinmelidir. Bu, İslam itikadına muhalefet etmekten sakınmak ve muhalefet edenlere karşı nasıl tutum takınılması gerektiğini bilmek açısından önemlidir.

3. Alimlerin görüşlerine, nas muamelesi yapılması

Kitap ve Sünnet alimlere değer vermiş, onlara yönelik ümmete bir takım sorululuklar belirlemiştir.

"Allah, gerçekten kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O'ndan başka ilah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. Aziz ve Hakim olan O'ndan başka ilah yoktur." [1]

Alimlerin faziletini anlatmak için bir tek bu ayet dahi olmuş olsaydı, onlara şeref olarak yeterdi. İbni Kayyım El-Cevziyye *rahimehullah* bu ayetle alakalı olarak şunları söyler:

'Bu ayet ilmin ve ehlinin faziletine şu yönlerden delalet eder:

- *Allah subhanehu ve teâlâ diğer insanları değil de, ilim ehlini kendine şahit tutmuştur.*
- *Kendi şahitliğiyle, ilim ehlinin şahitliğini beraber zikretmiştir.*

1. 3/Ali İmran, 18

- *Meleklerin şahitliğiyle ilim ehlinin şahitliğini beraber zikretmiştir.*

- *Bu ayette, ilim ehlinin tezkiye edilmesi söz konusudur. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ yarattıklarından ancak adalet sıfatına sahip olanları şahit olarak alır. Bu konuda Allah Rasûlü'nden sallallahu aleyhi ve sellem bilinen bir eserde:*

"Bu ilmi geriden gelenlerden adil olanları taşıyacaktır. Aşırıların tahriflerini, gevşeklerin ifratını ve cahillerin yorumlarını def edeceklerdir" buyurulmuştur.

- *Allah onları ilim sahipleri olarak isimlendirdi. Bu da onların bu sıfatı hak ettiklerini ve bunun müste'ar bir sıfat olmadığını gösterir.*

- *Allah subhanehu ve teâlâ önce kendi şahitliğini; -ki O subhanehu ve teâlâ en yüce şahittir- sonra yarattıklarından en şerefli olan meleklerinin şahitliğini; daha sonra da kullarından alim olanların şahitliğini zikretti.*

- *Onları en önemli ve yüce meselede şahit tuttu. O da tevhid kelimesi ve Allah'ın subhanehu ve teâlâ Uluhiyetine şahitliktir. Önemli ve yüce meselelerde ancak yaratılanların büyükleri ve efendileri şahit tutulur.*

- *Allah subhanehu ve teâlâ alimlerin şahitliğini inkarcılara delil olarak sundu. Bu da onların Allah'ın delillerinden ve hüccetlerinden olduklarını gösterir.*

- *Allah kendinin, meleklerin ve alimlerin şahitliğini bir tek fiille ifade etti. Yani onların şahitliğini kendi şahitliğine atfetti. Bu da alimlerin şahitliğinin, Allah'ın subhanehu ve teâlâ şahitliğiyle ciddi anlamda irtibatlı olduğunu gösterir.'* [2]

Hadisi şerifte Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdular:

"İlim elde etmek için yola çıkan kimseyi, Allah cennet yollarından bir yola iletir. Melekler, ilim talebelerinden memnun oldukları için üzerlerine kanatlarını gererler. Gerçekten ilim elde etmek için uğraşana, gök ve yerdeki bütün varlıklar, hatta sudaki balıklar bile istiğfar ederler. İlim sahibi alimin, sadece ibadet eden abidden üstünlüğü, dolunayın ışık vermede diğer yıldızlardan üstünlüğü gibidir. Muhakkak alimler Peygamberlerin vârisidir. Peygamberler, dirhem ve dinar gibi bir mal miras bırakmadılar. Onlar sadece ilm-i zahir ve ilm-i batını miras bıraktılar. Kim bu ilimden alırsa, büyük bir pay elde etmiş olur." [3]

Aslında ilmin ve alimlerin faziletine dair zikredilecek onlarca nas vardır. Ancak bu kadarıyla iktifa ediyor ve konumuza dönüyoruz.

Allah yarattığı ve emir verdiği her şeye bir ölçü koymuştur. Dini ve dünyevi fesadın asıl sebebi bu ölçülere uyulmamasıdır. Alimler de böyledir. Allah'ın subhanehu ve teâlâ onlara verdiği değerden fazlasını onlara vermek İslam'ın emirlerine uymaktan ziyade, yasaklanan şeylerdendir.

Allah yarattığı ve emir verdiği her şeye bir ölçü koymuştur. Dini ve dünyevi fesadın asıl sebebi bu ölçülere uyulmamasıdır.

Bu duruma ehli kitabı örnek verebiliriz. Onlar da alimlerine hürmet etmek ve dini meseleleri onlara sormakla yükümlüydü. Ancak haddi aştılar. Alimler, onlara nasları anlatan, Allah'ın dinini izah edenlerden ziyade; hüküm koyucu oldular. Öyle ki; ehli kitap naslara bakmaya dahi gerek duymadılar. Allah'ın kitabında açıkça yasaklanan şeyleri helal kıldılar, açık mubahları haram sayıp yasakladılar. İnsanlar kitapta olana değil alimlerin söylediğine uydular. Bu durumu Kitap ve Sünnet bütünlüğünde inceleyecek olursak:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir ilah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." [4]

Bu ayeti kerimeyle alakalı olark Adiy bin Hatem şöyle anlatır:

2. *Miftah-u Dar Es-Sa'ade isimli eserden özetle.*

3. *Sünen ashabı rivayet etmiştir.*

4. *9/Tevbe, 31*

"Adiyy bin Hatem boynunda gümüşten bir haç takılı olduğu halde Rasûlullah'ın yanına girdi. Rasûlullah o esnada Tevbe suresi 31. ayeti okuyordu.

Adiyy bu ayeti duyunca Rasûlullah'a şöyle dedi: 'Onlar haham ve papazlarına tapmıyorlardı', Rasûlullah ona şöyle dedi:

'Bu doğru değil, onlar onlara tapıyorlardı. Zira onlar haramı helal, helali haram yaptıklarında onlara tabi oldular. İşte onlara ibadet etmek böyledir.' " [5]

Suddi *rahimehullah*: *'Onlar Allah'ın kitabını arkalarına atıp kişilerin görüşlerinin peşine düştüler.'* [6]

Bu tavırları onları türlü ihtilaflara düşürdü. Çünkü hakem olma sıfatına sahip olan tek kaynak, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vahyidir. Bunun nedeni şeriatın sahibinin heva, acziyet vb. adalete aykırı illetlerden münezzeh olmasıdır. Allah'ın vahyi göz ardı edilip, şahıslar hakem olduğunda ve Müslümanların meselelerinde onların sözü asıl kabul edildiğinde sıkıntı baş gösterir. Çünkü insan hakem olma sıfatına sahip değildir. Bunun nedeni insanda asıl olanın, adalete münafi olan cehalet ve acziyet gibi illetlerin olmasıdır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ehli kitaptan bize aktardığı bu durumu İslam ümmetinden uzak göremeyiz. Çünkü naslar, onlarda bulunan ve İslam'ın kınadığı bu durumların, Müslümanlarda da vuku bulacağını haber vermiştir.

" 'Sizden öncekilerin yolunu adım adım, karış karış izleyeceksiniz. Eğer onlar bir kelerin/ sürüngen deliğine girse, siz de gireceksiniz', 'Ey Allah'ın Rasûlü, yahudilerin ve hristiyanların yolunu mu?' diye sorduk. 'Başka kim olacak?' dedi." [7]

"Ümmetimin başına İsrailoğullarının başına gelenin aynısı gelecek. Tıpkı bir ayakkabı kalıbıyla ayakkabının birbirine uyduğu gibi. Hatta, eğer onlardan biri annesiyle açıktan zina etse ümmetimden de aynısını yapan çıkacak. Ve İsrailoğulları 72 gruba bölünmüştü; ümmetim de 73 gruba ayrılacak." [8]

Evet, alimlerin değeri ne kadar fazla olursa olsun, onların görüşleri nasların önüne geçirilmemelidir. Çünkü alimlerin görüşlerinin doğruluğu, delille ispat edilmeye muhtaçtır. Sahabeler Allah Rasûlü'nden sonra bu ümmetin en değerlileridir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onların din anlayışlarını bu ümmet için ölçü kılmıştır. Onları en te'kitli lafızlarla tezkiye etmiş, zahiren ve batınen onların hüsnü siretine şahitlik etmiştir.

"Öne geçen Muhacirler ve Ensar ile onlara ihsan üzere uyanlar; Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır ve (Allah) onlara, içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur." [9]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* onlardan razı olduğu gibi, ihsan üzere onlara tabi olanlardan da razı olacağını beyan etmiştir.

"Şayet onlar da, sizin inandığınız gibi (misli misline) inanırlarsa, kuşkusuz doğru yolu bulmuş olurlar; yok eğer yüz çevirirlerse, onlar elbette bir (çelişki ve) aykırılık içindedirler. Sana onlara karşı Allah yeter. O, işitendir, bilendir." [10]

5. *Ahmed, Tirmizi*
6. *İbni Kesir*
7. *Buhari, Müslim*
8. *Tirmizi*
9. *9/Tevbe, 100*
10. *2/Bakara, 137*

Bu ayette ise Allah onları ehli kitap için iman ölçüsü kılmıştır. Onların iman ettiği gibi iman ettikleri takdirde doğru yolu bulacaklarını söylemiştir.

Bu faziletlerine rağmen, onlardan birinin görüşü nasla çatıştığı zaman itibar edilmez. Erken dönemde İbni Abbas *radıyallahu anh* ve bazıları arasında geçen şu diyalog bunun örneklerindendir.

"Neredeyse başınıza semadan taş yağacak. Ben size Alah Rasûlü şöyle buyurdu diyorum, siz bana Ebubekr ve Ömer böyle dedi diyorsunuz."

Bir rivayette;

"Sizin helak olacağınızı düşünüyorum. Ben Allah Rasûlü derken, siz Ebubekr, Ömer diyorsunuz." [11]

Bunun bir benzerini İbni Ömer *radıyallahu anh* yaşadı. O Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* hac mut'asına cevaz verdiğini anlatırdı. Ömer'in *radıyallahu anh* bunu yasakladığını söylediler. O tekrardan hadisi hatırlattı. Onlar aynı şeyleri tekrar edince:

"Allah Rasûlü'nün emri mi, Ömer'inki mi uyulmaya daha layıktır?" diyerek itiraz etti.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Ancak bütün örnekler tek bir gerçeği ifade etmektedir. Ümmetin en değerlileri dahi olsa hatta cennetle müjdelenmiş olsa dahi hiçbir insanın sözü nassın önüne geçirilemez.

İslam ümmetinin başına semadan taş yağmadı. Ancak ondan daha tehlikeli olan bölünme, fırkalaşma ve dinden irtidad etme musibetine duçar oldular.

Alimlere değer vermede hadler aşılıp, onları nassın önüne geçirdiğimiz zaman bu imani bir problemi de beraberinde doğurmuş oluyor. Daha önce de belirttiğimiz üzere dinde ihtilafa düşmek problem değildir. Bu Allah'ın kevni iradesidir. O *subhanehu ve teâlâ* insanları ihtilaf edecek şekilde yaratmıştır. İnsanların anlayışları, akıl seviyeleri birbirinden farklıdır. Bu da onları, meseleleri farklı ele almaya sevk eder. Buraya kadarı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kaderidir. Ancak ihtilaf vuku bulduktan sonra şer'i yükümlülük başlar. O da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* gösterdiği şekilde ihtilafın çözülmesidir. İşte yolların ayrılış noktası burasıdır. Allah'a ve ahiret gününe iman edenler ihtilafı Allah'a ve Rasûlü'ne götürürler. Allah'a ve ahiret gününe iman ettiğini düşünen, ancak iddia ehli olmaktan öteye geçemeyenler ise başka mercilere başvururlar. Bu ister nefis, ister heva, ister açık ve muhkem nassa aykırı fetva veren alim ve şeyh olsun fark etmez. Allah ve Rasûlü dışındaki tüm başvuru mercileri insanın imanını iddiadan ibaret kılar.

Ümmetin en değerlileri dahi olsa hatta cennetle müjdelenmiş olsa dahi hiçbir insanın sözü nassın önüne geçirilemez.

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de (itaat edin). Eğer, bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz. Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, onu Allah'a ve Rasûlü'ne döndürün. En hayırlısı ve tevilin en güzeli budur." [12]

Bu ayetten rahatlıkla şunları anlayabiliriz.

a. Kur'an ve Sünnet hakem olma vasfına sahiptir. Yani insanların ihtilafa düştükleri her meselenin çözümü onda mevcuttur. Bu Allah'ın El-Hadi olan güzel isminin tecellisidir. O *subhanehu ve teâlâ* hidayetin sahibidir. Ve kullarını onlara gösterdikleri yollarla hidayet eder. İhtilaf fıkhında hidayet üzere olmak kitaba ve sünnete müracaat ederek sağlanır.

b. Bu her ihtilafı kapsar. Çünkü ayetteki *"şey"* kelimesi nekredir ve şart edatı siyakında sunulmuştur. Bu da Arap lugatında umumiyet ifade eder. İtikadi, fıkhi, menheci veya ahlaki

11. Ahmed

12. 4/Nisa, 59

her ihtilafın boyutu ne olursa olsun, Kur'an ve Sünnet'te çözümü mevcuttur.

c. Bu, insanın iman iddiasının ispat yoludur. Allah *subhanehu ve teâlâ* *"...Şayet Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız"* ihtilafa düştüğünüz konuları Allah'a ve Rasûlü'ne döndürün demiştir. Ve bir ayet sonrasında burada ifade edilen hükmün sakındırma, korkutma gibi üsluplardan olmadığı, zahirinden anlaşılan mananın kastedildiğini görüyoruz.

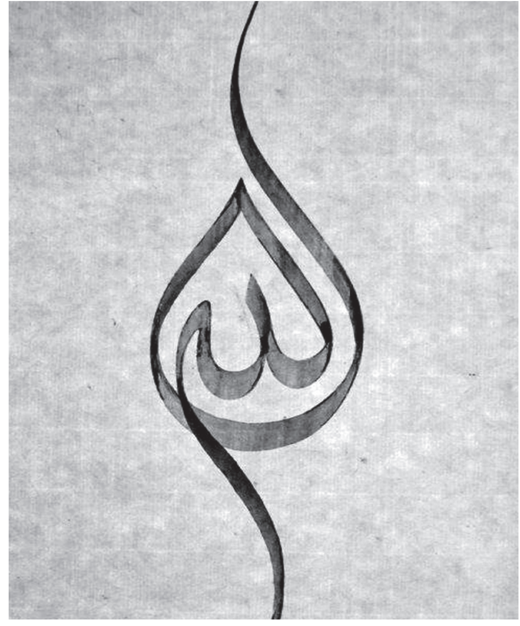
"… Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde mahkemeleşmek istiyorlar. Oysa, onu tanımamakla emrolunmuşlardı. Şeytan, onları uzak bir sapıklığa düşürmek istiyor. Hayır öyle değil; Rabbine andolsun, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar." [13]

Genelde yazılarımızda örnekler vererek konuyu izah ettik. Bu bölümde örnek vermeye gerek duymuyoruz. Çünkü ümmetin yaşadığı bütün ihtilaflarda bu aslın olduğunu görüyoruz.

Yıllarca parlamentoları küfrün merkezi ve orada bulunanları küfrün imamları sayanlar; alimlerinin hazırladığı dosyalarla o parlamentolara girmediler mi? Oysa akletmeliydiler. Dün yaşananları ayet ve hadisler ışığında küfür olarak isimlendirenlerin, fetvalarını değiştirirken benzeri kuvvette nas getirmeleri gerekmez miydi? Değişen zaman, çoğunluğun ameli veya zandan ibaret maslahatlar, Allah'ın hükümlerini nesh edemezdi ya! Vahyi neshedip hükmünü kaldıracak olan ancak vahiy olmalı değil miydi?

Alimlerin fetvalarıyla tağutlar Müslüman olmadı mı? Yıllarca gençlerine romanlar okutan ve temel vurgunun Esad ailesinin kafir, tağut, zalim olduğu; bu aileye destek veren alimlerin ve askerlerin onlarla aynı hükümde olduğunu anlatanları görmedik mi? Suriye'de savaşın başlamasıyla beraber Esad ailesi Müslüman, askerleri La ilahe illallah diyen kıble ehli, minberini onlara hizmetkar kılan bel'amlar da şehit El-Buti oldu. Bu nasıl oldu? Alimleri öyle istedi diye... Savaşa kadar kafirlikleri nasla sabit

13. 4/Nisa, 60-65

olanlar, savaşla beraber Müslüman oldu. Hama katliamını yaparken kafir olan Esad ve askerleri, şu an Müslümanları katlederken Müslüman oldular. Ve Suriye'deki savaş da Müslümanın Müslümanı öldürdüğü fitne savaşı oluverdi. Dolayısıyla bu savaşa destek verilmemeli(!) İşte ihtilafa düştüğü meseleleri naslara değil de alimlere götürmek suretiyle fıkıh elde edenlerin içine düştüğü yaman çelişki…

Faiz... Bunu terk etmeyenler Allah'a ve Rasûlü'ne harb ilan etmişlerdir.[14] En basiti bu cürmün işlenmesi,kişinin annesini nikahlaması gibiydi.[15] Alim fetvalarıyla faiz;

- Ya zaruret babından
- Ya daru'l küfürde faiz olmaz rivayetiyle
- Ya da artık sistem bu şekilde işliyor, bundan kaçmak mümkün değil iddiası altında serbest oldu.

Oysa İslam'ın zaruret anlayışı belliydi. İslam, kişinin hayatını idame ettiremeyeceği durumlarda, yaşayacak kadar haramlardan istifade etmesine müsaade ediyordu. Ve kredi kartı al-

14. *"Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve eğer inanmışsanız, faizden artakalanı bırakın. Şayet böyle yapmazsanız, Allah'a ve Resulüne karşı savaş açtığınızı bilin. Eğer tevbe ederseniz, artık sermayeleriniz sizindir. (Böylece) Ne zulmetmiş olursunuz, ne zulme uğratılmış olursunuz." (2/Bakara, 278-279)*

15. *"Şüphesiz faizin yetmiş küsur kapısı vardır. Bunlardan en basiti kişinin kendi annesini nikahlaması gibidir."*

mayan veya faize bulaşmayan insanların öldüğüne, hayatlarını idame ettiremediğine hiç şahit olmadık. Bilakis alimlerin zaruret ahkamında ayırt etmek için özellikle vurgu yaptıkları haciyyat (ihtiyaçlar) ve tahsiniyyat (ihtiyaç olmayıp var olduğunda hayatın daha güzel olduğu şeyler) babından şeylerde insanlar faiz yer oldular.

'Daru'l küfürde Müslümanla harbi arasında faiz yoktur.' diye bir hadis ortaya attılar ve böylece faizin tüm kapıları bel'amlar eliyle açılmış oldu.

Oysa hadis diye rivayet edilen *"Daru'l harbte Müslümanla harbi arasında faiz yoktur"* cümlesine ilmi açıdan bakmak gerekir. Bu açıdan bakılınca böyle bir sözün Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* ait olmadığı görülecektir.[16]

Aslında batıl olan her menhec hevaya ittibadır. Ve birilerinin hevalarını tatmin etmek için uydurdukları indi yöntemlerdir. İnsanları bu alimlere uymaya davet edenler aslında kendi görüşlerine davet ediyorlar.

Bununla beraber dinleri alimlerinin cebinde olanlar nasıl bir tezat içerisinde olduklarını dahi görmezler. Zaten görmeleri de mümkün değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* belirlediği menhecden yüz çevirenler akibet olarak fehm etmemeye duçar olurlar.

Aynı adamlara Türkiye daru'l küfürdür. Ve daru'l küfrün kendine has bir fıkhı vardır dediğinizde;

Kimisi *'Biz şafiyiz ve mezhebimizde İslam beldesi olan bir yer bir daha küfür beldesi olmaz'* derler. Ne garibtir ki hiçbir ahkamında daru'l küfür olamayan memleket sadece faiz ahkamında daru'l küfür olur.

Kimisine *'Neden tevhidi anlatmıyorsunuz da, fur'u olan şeyleri anlatıyorsunuz'* dediğimizde; *'Bunlar İslam toplumudur ve problem itikadi değil ahlakidir'* derler.

Bir kısmına *'Madem bu memleket daru'l harb neden harb etmiyorsunuz. En azından burayı daru'l harb kılan küfrün imamlarından uzaklaşmıyor da onların yanında yer edinebilmek için çırpınıyorsunuz?'* diyoruz…

Hep cevapsız kalan sorular… Ne dinmiş ama! Rahatça faiz yemek için memleketi daru'l küfür ve harb kıldılar da, Müslümanlar aynı şeyi söylediklerinde saldırıya geçtiler. *'Daru'l küfür ahkamından bahseden tekfircilere dikkat etmek lazım. Biz İslam toplumunda yaşıyoruz ve toplumun parçasıyız dediler.'* Allah'a hamd olsun ki tekfirci dedikleri muvahhidler faiz de yemiyorlar, Allah'ın ve Rasûlü'nden onlara kalan daru'l küfür ahkamını da tatbik ediyorlar.

Alim bezirganlığı ve alimleri kullanarak hevaya ittiba;

Bunun yanında alimlerin isimlerini kullanarak kendi hevalarına tabi olanlar da var. Tevhidin teklifi ağır gelince, bir takım isimlerin arkasına sığınarak bu tekliflerden korunmak isteyenleri görüyoruz. Ancak üzücü olan İslam'a aykırı olan ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkında hiçbir delil indirmediği menheclerine de sadık kalmıyorlar.

Her ne kadar şu anki toplum Allah'a şirk koşsa da alimler, namazı ve Kelime-i Tevhid'i İslam alameti sayarak, buna bağlı olarak da toplumun İslam toplumu olduğunu söylüyorlar. Ve bunu İslam alimlerinden bazısının ismini kullanarak yapıyorlar.

Ancak kendilerine büyük şirkte cehalet mazeret değildir dediğimizde; bu haricilerin mezhebidir diyorlar. Oysa şeyhlerin şeyhi dediğiniz Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi (Allah onu korusun ve hayırlı hizmetlerinde muvaffak eylesin) bunu diyor dediğimizde cevap alamıyoruz.

İslam alametleri konusunda fetvasına yapıştığınız alim Abdulkadir bin Abdulaziz (Allah onu korusun) oy kullananların dinden çıktığını, Mursi'yle beraber ona oy verenlerin de İslam'da olmadığını açıkça söylüyor. Tağutların ordusunda asker olanların ma'zur olmadığını ve bu konuda icma olduğunu söylüyor. Ancak sizler oy verenleri de, askerlik yapanları da mazeret

16. *İmam Zeyla'i 'Nasbu Er-Raye' 4/44; Bu garib bir rivayettir. İmam Şafi'nin hadis hakkındaki sözünü aktarır. İbni Kudame 'El-Muğni' 4/46; Bu rivayet mürseldir, sahih olduğunu da bilmiyoruz.*
Nevevi rahimehullah 'El-Mecmu' 9/392; Mürsel ve zayıf bir rivayettir. Bu rivayette hüccet yoktur. Kemal b. Hümmam 'Fethu'l Kadir' 7/38; Bu hadis ğaribtir.

ehlinden sayıyor, Allah'ın dininde dost ediniyorsunuz.

Aslında batıl olan her menhec hevaya ittibadır. Ve birilerinin hevalarını tatmin etmek için uydurdukları indi yöntemlerdir. İnsanları bu alimlere uymaya davet edenler aslında kendi görüşlerine davet ediyorlar. Çünkü alimler üstü bir heyet gibi diledikleri meselede, diledikleri alimin görüşünü tercih ediyorlar. Örneğin, siz bu alim muasır bazı meselelerde hata etmiştir dediğinizde dünyayı başınıza yıkacak oluyorlar. Oysa şahısların masum olduğuna inanmayan insanların, şahıslar hataya nispet edildiğinde bu denli kızması anlaşılacak bir şey değildir. Masum olmayan hata yapar. Bu normaldir. Anormal olan bu alimlerin kendi işlerine gelmeyen fetvaları nedeniyle, hatalı görülmeleridir. Ne yaman çelişki. Alimler üzerinde yapılan din tüccarlığının vahim akıbeti…

Bunun bir benzeri de *'cihad alimleri'* söylemidir. Kapalı ve tam olarak ne kastedildiği anlaşılmayan, kendisiyle Allah'ın kullarının saptırıldığı bir yol... Evet, bizler cihad alimlerini takdir ediyor ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onları dinlerinde muvaffak kılmasını temenni ediyoruz. Ancak sahabenin dahi nassa muhalefet ettiğinde görüşü alınmıyorken bu insanları sahabeden de üstün görüp fetvalarının *''la yus'el''* kılınmasına da karşıyız. Her fırsatta sofileri eleştiren ancak kendi şeyhlerinin fetvalarına sofilerden daha mutaassıp bir şekilde yapışanları anlamakta zorluk çekiyoruz.

Özellikle bu tassubu *'Allah yolunda cihad etmeye'* bağlayanları hiç anlamıyoruz. Sahabe, Allah yolunda cihadın en büyüğünü yaptılar. Allah onlardan ve amellerinden razı oldu. Buna rağmen Allah dinde onları hüccet kılmadı. Öyleyse onlardan mertebe olarak kat kat aşağı olan insanların fetvaları nasıl dinde hüccet olsun?

Veya selefe ittiba etmeyi muasır üç-beş isme ittiba etmek olarak algılayanlar var. Her fırsatta biz selefi salihini muasır alimlerimizin anlayışıyla anlarız diyorlar. Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği bu yöntemlerini Kitab'a ve Sünnet'e nispet ediyorlar. İmam Malik, Şafii, Ebu Hanife veya İmam Ahmed'e *rahimehumullah* tabi olmayı, mezhep tassubu olarak görürken; onların yerine ikame ettikleri Useymin, Bin Baz

veya Elbani'ye ittibayı selefilik sanıyorlar. Ümmetin üzerinde icma ettiği ve zaman olarak da selefi salihinden olan veya onlara en yakın olanlara, yaşayan ve ümmet dedikleri topluluğun yüzde onunun ittifak etmediği isimleri takdim ediyorlar.

Kendilerine bayraklaştırdıkları ve kendisiyle aşırılardan ayrıldıklarını iddia ettikleri cehalet özrü meselesine bakmamız, konunun anlaşılması açısından yeterli olacaktır.

Büyük şirkte cehalet özür müdür sorusu, mutlaklaştırdıkları alimlerine sorulduğunda -ilginç olan hepsi Suud ailesinin alimlerindendir-:

'Daimi alimler kuruluna (lecne daime) soruldu. 4400 rakamlı fetvanın ikinci suali;

Cevap olarak: 'Açıklama ve hüccet ikamesi İslamî cezaları uygulamak için yapılır. İnsanları kafir diye isimlendirmek için değil. O şahıs Allah'tan başkasına secdesi, adak adaması veya kurban kesmesi dolayısıyla kafir diye isimlendirilir.'

Fetvayı veren komisyon Abdulaziz bin Baz riyasetinde A. B. Ku'ud, A. B. Gudyan ve A. El-Afifi.

Cehalet konusu aynı şekilde İbni Cibrin'e sorulduğunda: Büyük şirkte cehalet olmadığını ve bunun mürcie akidesiyle İslam'a bulaştığını beyan etmiştir. Ki İbni Cibrin muasır müelliflerden Şeyh Medhet Yusuf Al'i Ferrac'ın yazdığı kitaplara önsöz yazmasıyla meşhurdur. Bu kitapları beğendiğini, hakkın beyanı olduğunu ifade etmiştir. Bu müellifin kitapları büyük şirk-

Dinde vuku bulacak ihtilaftan sakınmak isteyen Müslümanlar vahye dayalı ölçülere dönmeli, alimlere hürmet ve onlardan istifadeyle; onların sözlerini nas yerine koymayı birbirinden ayırmalıdır.

te cehaletin olmadığını ve iddianın bidat olduğunu savunmak için yazılmıştır.[17]

Aynı şekilde Salih bin El-Fevzan bu konuda yazılmış bir risaleye önsöz yazmıştır. Risale Raşid bin A'la ya aittir. Kitabın adı *'A'rıdu'l Cehl'*dir.[18] Yazar büyük şirkin açık meselelerden olduğunu ve bundan dolayı cahillerin ma'zur olmadığını beyan etmiştir. Fevzan risaleye yazdığı önsözde:

'...Kitabı okudum. Kitabı işlediği konuda iyi bir kitap olarak buldum. Cahil hafi olup açıklanmaya muhtaç olan meselelerde ma'zurdur. Ancak tevhid, şirk, kat'i haramlar, Allah'tan başkasının adına kesilenlerde ma'zaret yoktur. Çünkü cehalet Peygamberin gönderilmesiyle ortadan kalkmış ve ilim kolaylaşmıştır…'

Bu konuda Muhammed bin Salih El-Useymin daha farklı bir şey söylemiştir. Ona göre cehalet mazerettir. Muhammed bin Abdulvehhab'ın *rahimehullah* *'Keşf Eş-Şubuhat'* kitabını şerh ederken imamın cehaleti mazeret görmeyen sözünü delil olarak almaz. Buna sebep olarak da: *'Çünkü onun bu konuda başkaca sözleri vardır.'* der.[19]

Aynı soru hadis dalında uzman Muhammed Nasıruddin Elbani'ye sorulduğunda: *'İslam'ın asıllarını muhafaza eden, ancak Allah'a cahil olduklarından dolayı ve alimlerin saptırmasıyla şirk koşanlar Müslüman muamelesine tabi olurlar. Müslümanların kabirlerine gömülür, namazları kılınır ve onlara merhamet talebinde bulunur.'* [20]

Aynı ekolün birbirinden farklı fetvaları üzerinde biraz düşünün. Ve Türkiye'de bu isimleri bayraklaştıran, selefiliği bunlara ittiba olarak isimlendiren insanların *'Bidatçi Tekfircilere Reddiye: Cehalet Mazarettir'* isimli kitap yayınladıklarına dikkat edin. Bu kitabı yayınlayana göre cehaleti mazaret görmeyen herkes, hem bid'atçi hem de tekfircidir. Öyleyse imamımız dedikleri bir çok şeyh bu gruba girmektedir(!)

Bundan daha büyük açmaz, sıkışıldığında *'falanca adam falanca meselede hata etmiştir'* cüretkârlığıdır. İyi de sizin alimleriniz sizin hesabınıza gelmeyen meselelerde hata edebiliyor da, başkaları onları hataya nispet ettiğinde neden alimlere saygısızlıkla itham ediliyorlar? Acaba sizler kendinizi alimler üstü bir sınıf olarak görüyor olmayasınız?

Netice olarak;

Vakıada birçok itikadi ve dinde zorunlu bilinmesi gereken ameli ihtilafın sebebi; alimlerin sözlerine nas muamelesi yapmak ve onlar masummuş gibi fetvalarını mutlaklaştırmaktır. Dinde vuku bulacak ihtilaftan sakınmak isteyen Müslümanlar vahye dayalı ölçülere dönmeli, alimlere hürmet ve onlardan istifadeyle; onların sözlerini nas yerine koymayı birbirinden ayırmalıdır. Aksi, ilahi olmayan bu metod ihtilafların çoğalmasına ve insanların çelişki ve şüpheler içinde dini anlamalarına neden olacaktır.

Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir…

17. *Kayıhan yayınları, bu kitaplardan biri olan 'İslam Hukukunda Cehalet' kitabını Türkçe'ye kazandırmıştır.*

18. *Menhec Yayınları tarafından Türkçe'ye tercüme edilmiştir.*

19. *'Kişi diliyle bir söz söyler, onun manasında cahil olmasına rağmen o sözle küfre girer ve cehaletiyle mazur olmaz.' Bu sözü izah ederken: 'İmamın konu hakkında başkaca sözleri de vardır ve bu sebebten ben onun cehaleti mazeret görmediğini zannetmiyorum' der.*
Netice olarak Useymin kendi görüşünü şu şekilde açıklar:
'İslam'ı kabul eden, ama küfre sokacak bir şey üzere hayatını devam ettiren ve kimse uyarmadığı için yaptığının İslam'a muhalif olduğu aklına dahi gelmeyen insana İslam hükümleri uygulanır. Ahiretteki durumunu ise Allah bilir.'

20. *Silsile el-Huda ve En-Nur serisinde uzunca bir cevabın kısaltılmış halidir.*

Akletmeyecek Misiniz?
Acıkan Avrupa'ya Demokrasi Helvası

Kendine Müslüman diyen ve Rabbinin sıfatlarını O'ndan başkasına vermenin şirk olduğuna itikad eden, Allah'a en sevimsiz olan küfür ve şirke ancak ikrah durumunda sınırlı olarak müsaade edildiğinin şuurunda olan insanların, aslı bu olan bir sistemde ne işi olabilir?

Allah'ın Adıyla…

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Bu ay İslam aleminin gündemini Mısır'da geçekleşen darbe meşgul etti. Aslında darbenin ayak sesleri günler öncesinden duyulmuştu. Mısır'da hayat durma seviyesindeydi. Darbenin ilan edilmesi, malumun i'lamı olarak algılandı.

Demokrasi Dininin Şer'i ve Siyasi Açmazları

Mısır'da general Es-Sisi komutanlığında ilan edilen darbe, bizlere bazı hakikatleri hatırlatmış oldu. Bunların başında demokrasi denen oyunun şer'an batıl olduğu gibi, siyasi olarak da çıkmaz bir sokak olduğu gerçeğidir. Mısır'da yaşanan darbe aslında daha önce yaşanmış süreçlerin aynısıydı. Buna rağmen Allah'ın ayetlerini ve Rasûlü'nün pak siretini hakkıyla tasdik edemeyenlerin, aynı delikten iki defa ısırılma basiretsizliğine neden oldu.

1992 yılında Cezayir'de *'İslamî Selamet Cephesi'* ilk tur seçimleri kahir ekseriyetle kazandı. Ordu askeri darbe yaptı. Bu olayın akabinde Batı, Cezayir'e milyonlarca dolar yardımda bulunarak bu darbeyi destekledi. Bundan sonra benzer bir parti programıyla Türkiye'de Necmettin Erbakan öne çıktı. Hükümet kurulunca, hepimizin malumu olan 28 Şubat süreci yaşandı. Kendini İslam'a nispet edenlerin, İslam davası adı altında enerjileri heba olduğu gibi; İslam adına yapılan birçok faaliyet de bu dönemde sekteye uğradı. Batı bu darbeyi kınamadı. Bilakis AİHM RP'nin kapatılmasını onayladı.

Daha sonra Hamas, demokratik yollarla girdiği seçimi kazandı. Ancak İsrail, Hamas milletvekillerini tutuklamak ve ambargo şartlarını ağırlaştırmak suretiyle seçimlere kısmi darbe yapmış oldu. Batı yine sessiz kalmıştı. İsrail'in zulmünü *'meşru hak',* Filistin temsilcisi olarak da Mahmud Abbas'ı kabul ettiler.

Süreç aynıyla Mısır'da yaşandı. Muhammed Mursi oyların yüzde 52'sini almasına rağmen batı tarafından meşru Cumhurbaşkanı olarak kabul edilmedi. Göreve geldiği ilk günden itibaren ülkede kaos oluşturdular. Aleyhte yayınlar yaparak muhalif bir kesimin varlığını hep canlı tuttular. Ve nihayetinde Batı'nın ve onun maşası Arap Emirliklerinin desteğiyle bu darbeyi gerçekleştirdiler.

Demokrasi bir dindir. Her din gibi ilkeleri ve esasları, ekonomi ve yönetim anlayışı vardır. Nasıl İslam dininin esası ***'Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır'*** kaidesi ise demokrasilerde aynı kaide *'Egemenlik Kayıtsız Şartsız Milletindir'* ifadesini bulmuştur. Rabbanî olmayan ve İslam'ın onay vermediği hiçbir metod başarıya ulaşamadığı gibi, heva ürünü olan bu sistem de başarıya ulaşamayacaktır. Dünyevi olarak bazı kazanımlar elde etse de, uhrevi olarak hüsrana uğrayacağı için bu sözde kazanımlar da faydasızdır.

'Allah subhanehu ve teâlâ Rasûllerini neden yollamıştır?'

Bu çok önemli bir sorudur.

"(Onları) Apaçık deliller ve kitaplarla (gönderdik). Sana da zikri (Kur'an'ı) indirdik ki, insanlara kendileri için indirileni açıklayasın ve onlar da iyice düşünsünler, diye." [1]

"Biz Kitab'ı ancak, hakkında ihtilafa düştükleri şeyi onlara açıklaman ve inanan bir kavme rahmet ve hidayet olması dışında (başka bir amaçla) indirmedik." [2]

Ta ki insanlar Allah'ın ayetlerini kafalarına göre yorumlayıp, indi tevillerle vahyi tahrif etmesinler diye. Bundan dolayı Rasûller; sözleri, fiilleri hatta sukut etmeleriyle Allah'ın kelamını beyan etmiş olurlar. Bunun bir parçası da İslami mücadelede metodun nasıllığı konusudur. Her Peygamber kendi kavminin tağutlarına ve toplumda baş gösteren münkerlere karşı mücadele vermiştir. Allah subhanehu ve teâlâ bu mücadeleleri Rasûlü'ne kıssa olarak anlatmak suretiyle İslam toplumunun mücadelede yol haritasını çizmiştir.

Allah'ın Rasûlü'ne vahiy yoluyla bildirdiği ve Allah Rasûlü'nün siretinde somutlaşan mücadele yöntemine *'Rabbani Metod'* diyoruz. Bunun dışında kalan ve bu ölçülere uymayan metodlar sahipleri ne diye isimlendirirse isimlendirsin heva ve hevese uymak ve batıl olan metodlardır.

"Sonra seni de bu emirden bir şeriat üzerine kıldık; öyleyse sen ona uy ve bilmeyenlerin heva (istek ve tutku)larına uyma." [3]

"….Andolsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olursan, o zaman gerçekten zalimlerden olursun." [4]

Demokrasi yasama hakkını Allah'ın subhanehu ve teâlâ dışında mercilere verir. Parlamentolar seçilmiş milletvekilleri aracılığıyla halk adına kanun yaparlar. Serbestiyet ve yasaklar belirler. Bu İslam şeriatında var olan haram ve helallere tekabül eder. Ki mevcut anayasalarda İslam şeriatının haram saydığı birçok şey serbest bırakılmış, kanunlar ve devlet ruhsatıyla korunma altına alınmıştır. Buna fuhuş evleri ve içki mekanlarını örnek verebiliriz. Hakeza Allah'ın subhanehu ve teâlâ Müslümanlara farz kıldığı sorumluluklar türlü isimlerle yasaklanmış, kanuni cezalarla önlenmeye çalışılmıştır.

İslam dininin esası 'Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır' kaidesi ise demokrasilerde aynı kaide 'Egemenlik Kayıtsız Şartsız Milletindir' ifadesini bulmuştur.

Kendine Müslüman diyen ve Rabbinin sıfatlarını O'ndan başkasına vermenin şirk olduğuna itikad eden, Allah'a en sevimsiz olan küfür ve şirke ancak ikrah durumunda sınırlı olarak müsaade edildiğinin şuurunda olan insanların, aslı bu olan bir sistemde ne işi olabilir?

Özellikle demokrasi sisteminin batı menşe'li olduğu düşünülürse… Kafirler tarihin hangi sahnesinde Müslümanlar için hayır istediler ki yirminci ve yirmi birinci yüzyıl Müslümanlarına dilemiş olsunlar?

"Kitap ehlinden olan kafirler ve müşrikler, Rabbinizden üzerinize bir hayrın indirilmesini

1. 16/Nahl, 44
2. 16/Nahl, 64
3. 45/Casiye, 18
4. 2/Bakara, 145

arzu etmezler. Allah ise, dilediğine rahmetini tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir." [5]

"Arzu ettiler ki kendilerinin küfre saptıkları gibi siz de sapasınız da beraber olasınız." [6]

Batı helvadan put yapan müşrikler misali yüceltip taptığı sistemini yeri gelince yiyebiliyor. Özellikle *'İslamcı'* diye isimlendirdiği veya kendi siyasetine uygun davranmayacağını düşündüğü sistemlerde demokrasinin işlemesine darbeler yoluyla engel oluyor. Aslında bunda şaşılacak bir durum yok. Kafir Rabbine verdiği sözü bozmak suretiyle en büyük ihaneti işlemiştir. Kendi üzerinde nimetleri sayısız olan Rabbe ihanet edenlerin, insana ihanet etmesi gayet normaldir.

Asıl şaşılası durum; kendine Müslüman diyen zümrelerin İslam itikadına ve Nebevi hareket metoduna aykırı olmasına rağmen Batı'dan müstevred bir sistemle dinine hizmet etmeye çalışmasıdır. Ayrıca sayısız tecrübeyle ortaya çıkmıştır ki; Batı kendi sistemine sadık değildir. Ve bu sistemin uygulanabilirliği yoktur. Cezayir, Türkiye, Filistin ve nihayet Mısır… Her biri aynı süreçleri benzer şekillerde yaşadılar. Ve akıbetleri bir oldu. Müslüman bir delikten iki defa ısırılmaz. Bu insanlar yaşananları görmelerine rağmen neden hâlâ bu metotta ısrar ediyorlar. *'Siyasi İslam'* dedikleri ve aslı kafirlerin yanında onlara benzemek suretiyle makam edinmek olan bu yöntemden neden vazgeçmiyorlar? İbret alıp var olanları kapatmak yerine, İslam aleminde her gün yeni partiler İslam adına kuruluyor. Bu, Rabbani olan yoldan yüz çevirmenin cezasıdır. Her isyanın ve muhalefetin cezası Allah'ın adaleti gereği amelin cinsinden olur. Allah *subhanehu ve teâlâ* pak vahiyle bir yol göstermiş ve insanlar bundan yüz çevirip yeni yol arayışına girmişlerse bu muhalefetin cezası basiretsizlik ve anlayışsızlık hastalığıdır.

"(Savaştan) Geri kalanlarla birlikte olmayı seçtiler. Onların kalbleri mühürlenmiştir. Bundan dolayı kavrayıp anlamazlar. Yol, ancak o kimseler aleyhinedir ki, zengin oldukları halde (savaşa çıkmamak için) senden izin isterler ve bunlar geride kalanlarla birlikte olmayı seçerler.

Allah, onların kalplerini mühürlemiştir. Bundan dolayı onlar, bilmezler." [7]

"Biz Kitab'ı ancak, hakkında ihtilafa düştükleri şeyi onlara açıklaman ve inanan bir kavme rahmet ve hidayet olması dışında (başka bir amaçla) indirmedik."

Bu ayetlerde Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi belirlediği yönteminden yüz çevirenlerin durumunu anlatıyor. Allah'ın cihadı farz kıldığı ve yöntem olarak belirlediği bir zamanda geri kalanların kalplerinin mühürlendiğini ve artık onların bilememe ve fıkh edememe hastalığına duçar olacağını söylüyor.

Bu fıkıhsızlığın en belirgini hezimetten başarı devşirmeye çalışmalarıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kaderi olarak onlarca örnekle bu yolun geçersiz bir yol olduğunu göstermesine rağmen bazıları İhvan'a yapılan darbeyi zafer olarak isimlendirdi. Devrim sürecinde sol, liberal, demokrat ve Müslümanların karışık olduğu bu süreçle, Allah'ın safları ayırmak istediğini ve devrimin gerçek sahibi olan Müslümanlara kalmasını istediğini yazıp çizdiler. Allah *subhanehu ve teâlâ* hepimizi hakka hidayet etsin, bizleri şeriat ve kaderini anlamaya muvaffak kılsın.

Şayet darbe ters tepse ve yönetim kayıtsız olarak İhvan'da kalsa dahi bu başarı olmaz. Bu Allah'ın kullarını kendiyle saptırdığı ve derece derece helake götürdüğü istidraç olabilir. Akıl sahipleri için bu durum birincisinden daha tehlikelidir. İnsan, Allah'ın hiçbir Peygamberi için razı olmadığı ve Müslümanların tarihinde misali olmayan bir yolla dinine hizmet ettiğine inanıyor ve dünyevi başarılar elde ediyorsa asıl üzülünmesi gereken nokta burasıdır. Örneğin, tarihte Ubeydi ve Fatimiler başarı elde ettiler ve yüzyıllarca devlet yönetme imkanına sahip oldular. Ancak tarih onları sadece lanetle anıyor. Veya Karamita denilen çete Kabe'yi de ele geçir-

5. 2/Bakara, 105
6. 4/Nisa, 89
7. 9/Tevbe, 89-93

mek dahil bir çok zahiri başarı elde etti. Ancak övülmediler. Çünkü inanç ve amelleri problemliydi. Her dünyevi başarı insanın muvaffak olduğuna alamet olmaz. Ancak akide ve amelin sahih olduğu yerlerde elde edilen başarılar insanın muvaffak olduğunu gösterir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu kavimlere musibet vermesi, ibret alacakları olaylar takdir etmesi onlar için hayır dilediğine alamet olabilir. Rüştlerine dönmeleri ve saptıkları sırat-ı mustakime nasuh bir tevbeyle dönmeleri için bir fırsat olabilir. Ancak itikadi ve ameli onca probleme rağmen onlara mülk ve yönetim takdir etmesi asla zafer elde ettiklerinin göstergesi olamaz. Bu istidraçtan başka bir şey değildir. Bu yolla İslam'a hizmet edenler, yaptıkları ameller içinde küfür ve haram olduğunu kendileri kabul ediyorlar. Zaruret ve maslahat babından bunları yaptıklarını söylüyorlar. Acaba Allah'ın yeryüzünde temkin vermesinin şu şartlara bağlı olduğunu unutuyorlar mı?

*"Allah, içinizden **iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir.** Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. **Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar.** Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır."* [8]

Allah *subhanehu ve teâlâ* yardımını dört şarta bağlamıştır; iman, salih amel, sadece Allah'a ibadet ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmama…

Acaba bu yolla İslam'a hizmet edenler bunları yerine getirdiler mi ki, Allah'ın da yardım ederek onları mülke getirdiğine inanıyorlar? Yaptıklarının küfür olduğunu ancak zaruret ve maslahat babı altında bunu yaptıklarını savunanların neticeyi Allah'ın yardımına bağlaması inanılması zor bir durumdur.

Örneğin, Emevi ailesi Allah'ın razı olmadığı bir yolla mülkü ele geçirdiler. Ve bunu Allah'ın kendilerine takdir ettiği bir nimet olarak gördüler. Ancak tarih ve ortak vicdan böyle kabul etmedi. Ve tarih sayfalarına kınanan insanlar olarak geçtiler.

İkinci fıkıhsızlık örneği ise bu durumu Allah Rasûllerinin siretlerine kıyas etme çabasıdır. Sözde Batı İslam'dan korktuğu için darbeyi desteklemiş ve bu da İhvan ve benzeri hareketlerin kafirleri korkutan sahih İslam'ın temsilcisi olmasından kaynaklanmış. Bu anlayışa göre Batı'nın Venezuella, Brezilya, Çin, Rusya, Kuzey Kore, Küba vb. ülkelerle arasındaki problemi ve desteklediği darbe girişimlerini nasıl anlamalıyız? Veya Tunus'ta bulunan Nahda Partisine neden darbe yapılmadığını?

Batı, akideden ziyade ekonomik ve siyasi çıkarlarını gözeterek bu darbelere zemin hazırlıyor. Sahih İslam'ı temsil etmek öncelikle sahih İslam akidesini temsil etmekle mümkündür. Bu da maalesef bu partilerde mevcut değildir.

Sözümüzün sonu olarak;

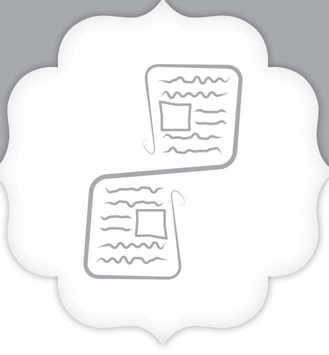
Şeriat ve tecrübe göstermiştir ki demokrasi razı olunan ve Rahmani netice veren bir yöntem değildir. Bu yolun sahipleri hüsran üstüne hüsran yaşamışlardır. Ancak Rabbani metottan yüz çevirmeleri nedeniyle bu durumdan ders çıkarma basiretini Allah *subhanehu ve teâlâ* onlardan almıştır.

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* talebimiz bu yaşananları İslamî camiaya ders kılması ve ibret almalarını sağlamasıdır. Bizleri ve İslam için çalışma iddiasında samimi niyete sahip olanları hidayet etmesi ve rüştümüze döndürmesidir.

8. 24/Nur, 55

Dr. Hâni Es-Sibai: Mursi'nin Öldürücü Hataları

Makrizi Tarihi Araştırmalar Merkezi Müdürü Dr. Hâni Es-Sibai, Mısır'ın askeri darbeyle devrilen cumhurbaşkanı Dr. Muhammed Mursi ve Müslüman Kardeşlerin, bu darbenin gerçekleşmesine neden olan hatalarını anlattı. Şeriatın demokrasi ve seçim sandıkları yoluyla asla gelemeyeceğini dile getiren Dr. Es-Sibai, darbenin daha önce Cezayir'de görüldüğü gibi bu gerçeği ortaya koymada 'pratik bir ders' olduğunu söyledi.

Mısır'da yaşananların Allah'ın kaderi, demokrasinin İslam dinine muhalif bir din olduğunu belirten Es-Sibai, işlenen öldürücü hataların ilkinin demokrasiyi kabul etmek olduğuna işaret etti. Dr. Mursi ve cemaati Müslüman Kardeşlerin demokrasiyi ileride şeriatı uygulamak için vesile edindiklerini ifade etti. Bu nedenle de kendilerini savunmadığını, aksine onların seçtikleri yolu en başından reddettiklerini belirtti.

Ayrıca askeri darbeyi gerçekleştiren Genelkurmay Başkanı Sisi'nin Mısır'ın yeni *'Atatürk'*ü olmak istediğini ve ABD'nin Mısır'daki Büyükelçisi Anne Peterson tarafından yetiştirilip hazırlandığını dile getirdi. Peterson'un bundan önce Pakistan'ı tahrip ettiğini, Pakistan, Veziristan ve Afganistan'da Müslümanların öldürülmesine denetçilik yaptığını şimdi de Mısır'daki büyük sahneyi yine kendisinin yönettiğini,

> Makrizi Tarihi Araştırmalar Merkezi Müdürü Dr. Hani Es-Sibai, Mısır'da askeri darbenin ardından verdiği ilk Cuma hutbesinde Mısır Cumhurbaşkanı Dr. Muhammed Mursi ve genel olarak Müslüman Kardeşler Cemaati'nin darbeye gelene kadar işlediği 'öldürücü' hataları konu edindi.

Mısır'ı da tahrip etmesi için direk getirildiğini ifade etti. Es-Sibai, şu anda davanın Muhammed Mursi'den çok daha büyük olduğunu ve İslam'ın tehlikede olduğunu vurguladı.

Dr. Es-Sibai, ikinci öldürücü nokta (hata) olarak ise demokrasi mefhumuna bile aykırı şekilde; seçimlerde yüzde 77 ya da 78 gibi bir oranla çoğunluğu elde etmelerine karşın kaybedenleri hükme ortak etmeyi kabul etmelerini gösterdi. Oysa Batı'da dahi yüzde elli birin üzerinde oy alan kimseye kaybedenlerin ortak olamadığını, ancak yüzde ellinin altında oy aldıkları takdirde koalisyon hükümeti kurduklarını vurguladı. Böylece Mursi ve partisinin demokrasi mefhumuna göre hakları olan şeyden dahi taviz verdiklerine işaret etti.

En büyük musibetlerden birinin de Dr. Muhammed Mursi'nin, Es-Sisi'yi seçip iki rütbe atlatması, savunma bakanlığına getirmesi olduğunu dile getirdi. Böylece Mursi'nin besleyip şişmanlattığı 'köpeğinin' kendini ısırdığına dikkat çekti.

Ardından Muhammed Mursi ve partisinin Müslümanlara şeriat vaatlerinde bulunarak seçimleri kazandığını ancak Hıristiyanların cumhurbaşkanlığı danışmanlığına kadar ulaştığını böylece kendilerine oy veren Müslümanların kandırılmış olduğunu dile getirdi.

Dr. Es-Sibai sözlerini şöyle sürdürdü: *'Mursi keşke tüm hükümeti Müslüman Kardeşler'den seçseydi. Senin partin neticede! Demokrasi mefhumuna göre bile hakkın! Ancak taviz verdi. Partisi de taviz verdi.'*

Öldürücü hatalar arasında daha sonra ise *'yargı kurumu kanunu'* çıkarmamalarını, Mübarek döneminden kalan anayasa mahkemesini ortadan kaldırmamalarını gösterdi. Böylece büyük fırsatları kaçırdıklarını belirtti.

Kendisinin demokrasi ve beşeri kanunları prensip olarak kabul etmediğini ancak İhvan gözüyle bakarak konuştuğunu açıklayan Es-Sibai, devrik rejim döneminde tutuklananlar için genel af çıkarılması talebiyle bazı İslamcılar tarafından parlamentoya sunulan yasa tasarısının tartışılmasının dahi reddedildiğini belirtti. Bir rejimin devrilmesinin ardından o rejim döneminde tutuklanan mazlumların serbest bırakılmadığı tek devrimin Mısır devrimi olduğunu vurguladı. Hapisten çıkanların da zaten direk devrimin ardından, Dr. Mursi başa gelmeden önce çıkarıldığına işaret etti. Mursi'ninse sadece yurtdışından bazı İhvan liderleri ve içeride İslami cemaatten çok az ismi affettiğini, genel af çıkarmadığını, kendisine verilen yetlileri dahi kullanmadığını söyledi.

Meydanların boş bırakılıp laiklere ve diğerlerine terkedilmesinin de öldürücü bir hata olduğunu açıklayan Es-Sibai, Mısır'daki durumun Cezayir'de İslamcıların seçimleri kazanmasının ardından askeri darbe gerçekleştirilmesiyle bir farkı olmadığını, Batı'nın Müslümanlara, Bedevilerin kendilerine hurmadan ilah yapıp acıktıklarında bu ilahları yemeleri misali bir demokrasi türettiğini, beğenmediğinde de bu demokrasiyi yediğini ifade etti.

Ardından şöyle ekledi: *'Meydanlarda biraz sabretselerdi –ki onlar İslamcılar olarak çoğunluklardı- hükmederler ve Tantavi'yi de tüm askeri rumuzları ortadan kaldırır, değiştirirler, hükümeti meydanda kurarlardı.'*

Devrimin meyvelerinin toplanamadan çalındığını da söyleyen Dr. Es-Sibai, anayasa taslağı projesinin de öldürücü hatalardan biri olduğuna, anayasada daha önce başa gelen hiçbir liderin yapmadığı şekilde Hristiyanların mevzuatlarına ilişkin özel bir ifade bulunduğuna işaret etti.

Şu anda hedefin sadece Mursi değil İslam ve halkın kimliğinin kökünden kazınması olduğunu da vurgulayan Es-Sibai, Es-Sisi'nin beyanını okumasıyla birlikte hemen uydu kanallarının kapatılıp, susturulduğuna dikkat çekti. Öte yandan iftiracı kanallarının baştan kapatılması gerektiğini ancak yapılmadığını, bunun da öldürücü hataların bir diğeri olduğunu söyledi.

Muhammed Mursi'nin bu kanalları kapatmamasının ardında ise Amerika'dan korkusunun yattığını oysa darbede kendisini ilk harcayanın Amerika olduğunu vurguladı. En büyük musibetlerden birinin de Dr. Muhammed Mursi'nin, Es-Sisi'yi seçip iki rütbe atlatması, savunma bakanlığına getirmesi olduğunu dile getirdi. Böylece Mursi'nin besleyip şişmanlattığı 'köpeğinin' kendini ısırdığına dikkat çekti.

Dr. Mursi'nin Hıristiyanlardan kendisine danışman yaptığını, cumhurbaşkanlığında, bakanlıkta kendilerini görevlendirdiğini, laik, ateist, şeriatı reddedenleri sırdaş edindiğini, kendi adamlarını ise devletteki her birime sokması gerektiği halde sokmadığını bunun da öldürücü başka bir hata olduğunu söyledi.

Dr. Es-Sibai daha sonra ise darbeyi destekleyen Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlik-

DR. HANİ ES SİBAİ: "Mursi'nin ...ürücü Hataları"

leri gibi Arap ülkeleriyle Batı'yı, El Cezire, Fox News gibi kanalları eleştirdi. El-Cezire kanalının Tahrir Meydanı'nda Mursi karşıtı toplanan göstericileri verirken kasıtlı olarak Mursi yanlı göstericilerin toplandığı meydanların görüntülerine yer vermediğini, bunun nedeninin de Amerika denetiminde büyük bir komplo oynanmasının olduğunu belirtti.

Es-Sibai, İslam dinimizdir deyip İslami sloganlar atan Müslüman topluluğu kuşatıp katletmesinde Es-Sisi'yi onaylayan veya kendisine katılan hiçbir askerin, subayın şer'an hiç bir özrünün bulunmadığını vurguladı. Şer'an *'emir kuluyum', 'istemeyerek yapıyorum'* bahanesiyle kimsenin kimseyi öldüremeyeceğini, zira katilin canının maktulden daha değerli olmadığını belirtti. Ayrıca Müslümanlara karşı katliamında Es-Sisi'ye ortak olan askerlerin Müslüman mezarlığında gömülmemesi, nikahlarının feshedilmesi gerektiğini, öldükleri takdirde de asla 'şehit' olarak isimlendirilemeyeceklerini açıkladı.

Meydanlarda toplanan Müslüman halka ise evlerine dönmemelerini ve bu defa dinleri için direnmelerini tavsiye etti.

Mısır tarihinde ilk defa tanklar ve apache helikopterlerle Sina'ya girilip vurulduğunu, halkının aşağılanıp en hayırlı evlatlarının öldürüldüğünü, tüm bunların da Mursi denetiminde gerçekleştiğini ve bu yaptığıyla övündüğünü, Allahu Teala'nın da bu nedenle kendisini cezalandırdığını söyledi. Bununla birlikte meydanlarda toplanan halka evlerine dönmeleri çağrısında bulunan şeyhleri de sert bir dille eleştirdi.

Mısır'da yaşanan darbeyi Suriye'deki durumla da ilişkilendirerek Muhammed Mursi'nin dinden sadece kalıntılar taşıdığını, ancak alimleri toplayıp Suriye'de cihadın vücubiyeti hususunda fetva verdirttiğinde Batı'ya göre sınırları aştığını, bunun onlara göre oldukça tehlikeli bir mesele olduğunu ifade etti.

Suriye'de dengelerin bu kadar kolay değişmeyeceğini, Beşşar Esed'in 200 bin insanı öldürmesine karşın hâlâ ayakta olduğunu, Hüsnü Mübarek'in devrildiğinde önce Şermu'ş Şeyh'e daha sonra da hastaneye kaldırıldığını ve rahatı için yüklü miktarda masraf yapıldığını, Muhammed Mursi'nin ise aşağılanmış bir şekilde hapse atıldığını çünkü Amerika'nın kızgın olduğunu, İsrail'in de kendisinden memnun olmadığını, Suriye meselesini kendi istedikleri şekilde çözmek istediklerini vurguladı.

Daha sonra şöyle ekledi: *'Demokrasiyi vesile ve din olarak kabul edenlere diyorum ki: 'Taliban'ı ayıpladınız ve alay ettiniz. Nusret Cephesi, Irak İslam Devleti ile alay ettiniz. Mücahitlerle alay ettiniz. Bir Taliban'a bir de kendinize bakın. Bir Nusret Cephesi ile Irak İslam Devleti'ne bir de kendinize bakın. Irak İslam Devleti'ndeki ve tüm dünyanın aleyhine toplandığı küçücük Nusret Cephesi'ndeki mücahidler hâlâ savaşıyor. Ya da Somali'deki Şebab Hareketi'ne bakın. Kendilerine yardım eden kimse bulunmadığı, tüm dünya aleyhlerinde toplandığı halde mücahitler hala onurlu, gururlu ve güçlüler. Sizse şeriatınızla izzetli olmayı ve silahlarınızı terkettiniz. Allahu Teala ise şöyle buyurmaktadır: 'Kafirler, birdenbire üstünüze bir saldırışta bulunmak için sizin silahlarınızdan, eşyanızdan gafil olmanızı isterler.'*

Dr. Es-Sibai son olarak ise yine Mısır'daki Müslümanlara seslenerek meydanları doldurmalarını, sadece dinlerine destek olmalarını, Yahudi ve Hristiyanları dost edinen şeyhlerin fetvalarını önemsememelerini istedi.

EBU NUSEYBE ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Allah Senden Hayâ Ettiğinde...

Şunu unutmamalısın ki hayâ Allah'ın zatında sabit olan bir sıfattır. Fakat bunun keyfiyetini bilemeyeceğimiz gibi, yarattığı mahlukatından hiçbirisine, hiçbir yönü ile benzemez.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

İnsanda öyle bir duygu vardır ki, Peygamberlerin bizlere bıraktığı bir mirastır. Fakat bu miras günümüz algısında kişilik bozukluğu olarak algılanmaktadır. Hatta bunun günümüz medeniyetine aykırı olduğunu, kişinin kendisini başkasına ispat edebilmesi için bunun olmaması gerektiğini söylemektedirler.

Bu duygunun adı hayâdır.

Bu duygu, bazen kişinin babasına karşı, bazen bir işçinin patronuna karşı, bazen de herhangi bir şahsa karşı açığa çıkmaktadır.

Fakat işin garabet noktası, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizden hayâ etmesidir. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisini her okuduğumda bu hususu hep düşünmüş ve şaşırmışımdır.

"Şüphesiz ki Allah çokça hayâ sahibi ve Kerim olandır. Kulu kendisine ellerini açtığında onu boş bir şekilde geri çevirmekten hayâ eder."

Subhanallah… Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisine dua eden kulunun elini boş çevirmiyor ve hemen ona bir şey veriyor… Çünkü onun kendisine kalkan ellerini bomboş geri çevirmekten hayâ etmekte…

Allah *subhanehu ve teâlâ* mutlaka kendisine kalkan ellere birşeyler koymakta. Kimi zaman kulun istediğini vererek, kimi zaman daha güzelini vererek, kimi zaman da ya bu dünyada ya da ahirette verme suretiyle boş çevirmez.

Çünkü o Kerim olan, çokça hayâ sahibi olandır.

Şunu unutmamalısın ki hayâ Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zatında sabit olan bir sıfattır. Fakat bunun keyfiyetini bilemeyeceğimiz gibi, yarattığı mahlukatından hiçbirisine, hiçbir yönü ile benzemez.

"O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir." [1]

Şöyle bir durum var ki, Allah'ın hayâ etmesinin iyilik ve cömertlik gibi semereleri bulun-

1. *42/Şûra, 11*

maktadır. Allah bir kulundan hayâ ettiği zaman ona hayrın birçok çeşidi ulaşır.

Gerçekten ne garip bir durumdur! İsteyen kimsenin hayâ etmesi gerekirken, istenen Zat hayâ etmektedir. Buna karşılık isteyen de hiçbir duygu, hiçbir hisse kapılmamaktadır…

Bundan daha şaşılacak olan şey ise Yahya b. Muaz'ın dediği gibi, *"Kulu günah işler fakat O hayâ eder."*

Kardeşim, bizim kendi kendimize şunu düşünmemiz lazım: Allah benden hayâ ediyor… Peki ben kimim ki Allah *subhanehu ve teâlâ* benden hayâ ediyor?

Bizden bir kişinin koca bir şehirde işgal ettiği alan nedir? Denizdeki bir damla su misalidir…

Şehrin yıldızlara oranı da denizdeki bir damla su misalidir…

Gördüğümüz tüm yıldızların hepsinin, diğer büyük yıldızlara oranı çöldeki bir kum tanesi gibidir.

Ve bunların hepsi dünya semasında görünendir. Onun üstündeki ikinci sema birincisinden, üçüncü sema ikincisinden daha büyüktür. (Ki bunların her biri o kadar büyüktür ki en son teknoloji dahi bu kat kat semalara oranla en fazla bir arpa boyu yol alabilir.) Ve bu şekilde yedinci kat semaya kadar gider. Bu da en büyük sema tabakasıdır ki bunun üstünde Rahman'ın arşı vardır.

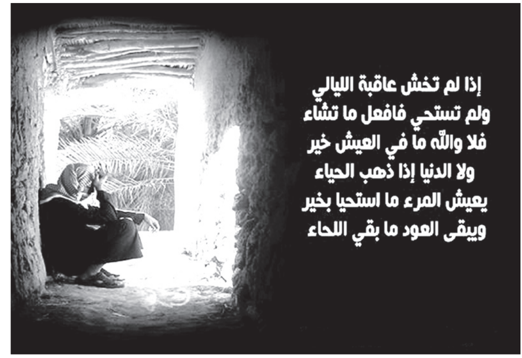
"Rahman arşa istiva etti." [2]

Şimdi soralım kendimize: **Ben kimim ki Allah benden hayâ etsin???**

Hayâ Eden Rabbimize Karşı Muamelemiz Nasıl Olmalı?

Öncelikle, hayâ eden Rabbimize karşı biz de hayâ etmeliyiz. Zaten bu O'nun bize yaptıklarının karşısında çok küçük bir karşılıktır.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* bizi buna teşvik etmiş, bir adama da bunu tavsiye etmiştir: *"Sana, kavminden salih bir adamdan hayâ ettiğin gibi Allah'tan hayâ etmeni tavsiye ediyorum."*

Eğer yaratılanlardan hayâ ediyorsak, yaratandan nasıl hayâ etmeyelim? Şunda şüphe yoktur ki, hayâ duygusu kendisinde gerçek manası ile yerleşmiş olan kimse Allah'a karşı masiyet işlemekten hayâ eder. Çünkü kalbi Rabbi'ne karşı hayâ ile doludur. Masiyeti terk ettiği oranda da Allah'ın yanında izzetli kimse olmuş olur.

İbni Kayyım *rahimehullah* der ki: *'Masiyet anında Allah'tan hayâ etmeyen, kıyamet günü Allah'ın vereceği cezadan da hayâ etmez. Kim Allah'tan masiyet anında hayâ ederse, kıyamet günü Allah'ın vereceği cezadan da hayâ eder.'*

Aslında Allah *subhanehu ve teâlâ* masiyeti kendisinden hayâ ederek terk edeni, kendisinden korkarak terk eden kimselerden daha çok sever. Bununla beraber ikisinde de hayır ve hidayet vardır.

Birinin kalbi cezayı düşünerek masiyeti terk ederken; diğerinin kalbi, Allah'ı tefekkür ederek terk eder. Şüphe yok ki, kalbi Allah'ı tefekkür ederek terk eden daha faziletlidir.

Başka bir fark ise, korkan kimse kendi nefsini gözetir ve onu korumak için çabalar. Fakat hayâ eden ise, Rabbi'ni gözetir, O'nun azametini düşünür. Burada da hayâ eden, sadece korkarak terk edenden daha faziletlidir. Fakat unutma ki kardeşim, her ikisinde de hayır vardır ve ikisi de ecirlerini alacaktır.

Allah'ın önünde hayâ duygusuna sahip olan kimseler çok azdırlar. Bir çok insan, sevgi, korku, reca duygularını Allah'a yönlendirirler. Fakat hayâ duygusunu hissedenler çok nadirdir.

2. 20/Taha, 5

Allah'a karşı hayâ duygusuna sahip olan az topluluk kısımlara ayrılır:

Bazıları, Allah'ın kendisine çokça nimet vermesinden dolayı hayâ ederler.

Bazıları, Allah'a karşı defaten hata ettiklerinden dolayı hayâ ederler.

Bazı insanlar da salih amellerde yaptıkları kusurlardan dolayı hayâ ederler. Yani o salih ameli yapar, bununla beraber Rabbi'ne karşı daha çok amel takdim etmeyi istediğinden ve çok az amel yaptığından dolayı hayâ eder. Örneğin, hayâtının tümünü Allah'ın yoluna adamak ister fakat az bir vaktini ayırdığı için hayâ eder. Veya malının çoğunu vermek ister, fakat az bir kısmını verdiğinden dolayı hayâ eder.

Bunların içinden en hayırlısı ise, bütün bu sebeplerden dolayı Allah'a karşı hayâ eden kimsedir.

Kardeşim, salihlerin Allah'a karşı olan hayâları çok fazla idi. Örneğin, Fudayl b. İyad rahimehullah Arefe gününde -ki bugün çok büyük bir gündür- insanlar dua ederken, kendisi ağlamasının şiddetinden dua edememiştir. Güneş batmaya yaklaşmış ve Arefe günü sona ermeye başlayınca kafasını semaya kaldırmış ve günahlarını düşünerek, *'Sen beni affetsen de, vah yaptığım o çirkin işlere. Eğer beni affetsen de ben senden hayâ ediyorum. Sen beni affetsen de vallahi ben senden hayâ ediyorum'* diye ağlayarak yakarıyordu.

Ebu Bekir radıyallahu anh bir gün insanlara şöyle hitap etmiştir: *'Ey insanlar, Allah'tan hayâ edin. Nefsimi elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki, ben hacetimi giderirken Allah'a olan hayâmdan dolayı yüzümü örterim.'*

Bunların yanında şunu sana söylemek isterim ki, hayâ asla eskilerin kıssalarında kalmamıştır. Bilakis bu zamanda da var olması gerekir.

Arap ülkelerinin birisinde bir hatip hutbe verir. Hutbenin içeriği Allah ile karşılaşma ile ilgilidir. Hutbe bittikten hemen sonra yanına bir adam gelir ve adamın yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve ağlamaktan yüzü değişmiştir. Şu soruyu sorar: *' 'Kıyamet günü günahlarım Allah'ın karşısında açığa çıkacak mı?' Hatip, 'Sen bu günahlardan tevbe et, onların hepsi Allah'ın izni ile iyiliklere dönüşür.' Adam bu sefer daha kesin ifadelerle soruyu sorar: 'Kıyamet gününde günahlarım Allah'ın karşısında açığa çıkacak mı çıkmayacak mı?' Hatip, 'Eğer tevbe edersen bu günahların mizanda iyilik tarafına konacak, kötülük tarafına konulmayacaktır. Adam bir daha sorunca, Hatip ona 'Ne oldu sana ki bunu tekrar tekrar soruyorsun?' diye sorar. Adam ise, 'Vallahi hayâ ediyorum… Allah'tan hayâ ediyorum' der. '*

Sen Allah'tan hayâ edersen, Allah da buna karşılık senden hayâ edecektir.

İbni Kayyım rahimehullah der ki: *'Kim Allah'tan hayâ ederse Allah da ondan hayâ eder.'*

Şimdi Allah'ın bizimle olan şu muamelesine dikkat etmeni isterim. Kul, ellerini kaldırıp Allah'tan istediği zaman, Allah ondan hayâ etmektedir. Kul, Allah'ın hayâ ettiğini bildiği zaman aynı şekilde o da Rabbi'nden hayâ edecektir. Allah da bunun karşılığı olarak yine ondan hayâ edecektir.

Kardeşim, Allah'tan hayâ etmeyi hayâtında denemeye çalış. Bu şuur, Allah ile muamelede apayrı bir atmosferdir. İlahımız, çok yüce ve merhametli olandır. O, El-Vedud ve El-Halim olan ve bizden hayâ edendir. Vallahi bizim O'ndan hayâ etmemiz daha hak sahibidir. Bununla beraber hayâtımızda buna O'ndan daha hak sahibi kimse de yoktur.

Allah'tan dileğim, hayâ nimetini içimizde daim kılması, bizleri kendisinden hayâ etmekle rızıklandırmasıdır.

'Âlemlerin Rabbi'ne hamdolsun' duamız ile…

enesyelgun@tevhiddergisi.com
Enes Yelgün

Heva ve Hevese Tabi Olma

Aklını, heva ve hevesinin ölçü yapıp da mabud arayanlar ancak kendi akıllarına ve nefislerine uygun ilahları bularak tatmin olmuşlardır.

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Tarih boyunca insanoğlu hep bir ilaha yönelme ihtiyacı hissetmiştir. Sıkıntılı anlarında başvuracağı, sevinçli anlarında hatırlayacağı, insanlara *'İşte ben bu ilaha inanıyorum'* diyeceği bir varlığı sürekli aramıştır.

Bu arayışta kullandığı araçların farklılığı onu değişik birçok ilaha ibadet etmeye sevketmiştir. Aklını, heva ve hevesinin ölçü yapıp da mabud arayanlar ancak kendi akıllarına ve nefislerine uygun ilahları bularak tatmin olmuşlardır.

Yerin ve göğün Rabbi olan Allah'ın Peygamberlerine, onun risaletine tabi olan topluluklar ise gerçek ilaha kulluğun lezzetini tatmışlardır.

Müşrik toplumların Adem'den *aleyhisselam* beri yöneldikleri ilahlar farklı farklı ölçülere göre belirlendiği için oldukça geniş bir halkayı kapsar. Bazı zamanlarda tabiat varlıklarına, bazen ağaca taşa, bazen de hayvanlara ilah gözüyle bakılmış, ibadet edilmiştir. Fakat bu genişliğe

rağmen biz şu soruyu sorduğumuzda cevap çok kısa olacaktır.

İnsanları Allah'ı bırakıpta bu ilahlara yönelten şey nedir?

Bu soruya verilebilecek en temel cevap *'taklitçilik'* ve *'heva ve hevese tabi olmak'*tır.

Geçen yazılarımızda taklitçiliğin ne demek olduğunu, insanların neden taklitçiliğe sürüklendiğini, taklitçiliğin sonuçlarını ve ondan kurtulma yolların anlatmaya çalıştık. İnşallah bu yazımızda da *'Heva ve hevese tabi olma'* başlığını anlatmaya çalışacağız.

İnsan dünya nimetlerini süslü gösteren ve onları isteyen bir nefis ile yaratılmıştır. Bu özeliği ile meleklerden ayrılır. Çünkü melekler nefis taşımazlar. Aynı şekilde insan gibi iradeleri de yoktur.

Kimi insan nefsinin arzularına boyun eğer ve istekleri onu kuşatır, günah onu sarmalar. Bu insan heva ve hevese tabi olmuş, nefsine zulmetmiş demektir.

Kimi de bazen nefsinin arzularına yenik düşmekle beraber Allah'a subhanehu ve teâlâ tevbe etmeyi bilip kendini sürekli temizler.

Allah'tan başka ilahlara ibadet etme de insanın nefsine zulmetmesinin bir çeşididir. Kendinden hiçbir fayda ve zarar umulmayan ilahlara tapanlar, aslında kendi heva ve heveslerine uygun davranmışlar demektir.

Allah'tan başka ilahlara ibadet etme de insanın nefsine zulmetmesinin bir çeşididir. Kendinden hiçbir fayda ve zarar umulmayan ilahlara tapanlar, aslında kendi heva ve heveslerine uygun davranmışlar demektir.

Peki, neden böyledir?

Çünkü Allah'tan subhanehu ve teâlâ başka ilah edinenler heva ve heveslerine uygun kural ve kaideleri tabiri caizse sahte ilahlarına söylettiriler. Mesela Amr b. Luhay'ı düşünelim. Bu adam Mekke'ye elinde bir takım taşlar ile geldiğinde Mekkelilere *'Bunlar sizin ilahlarınızdır'* dedi. Orada bulunanlar bunu kabul edince otomatikmen şu soruyu sorma ihtiyacı hissettiler:

'Peki bunlar bizim ilahımız ise, bizden ne istiyorlar? Hangi fiilleri yapmamızı, hangilerinden kaçınmamızı emrediyorlar?'

İşte bu sorunun altını dolduracak cevap listesinin hepsinin çıktığı yer heva ve hevestir.

Bu meseleyi izah ederken sadece taştan yapılan putları söyleyerek konuyu sınırlandırmamız doğru olmaz. Aklını ilah edinen insanlarda aslında aynı konumdadırlar ve heva ve hevese tabi olmuşlardır.

Aklını ilah edinen ilk varlıkta şeytandır. Allah ona Adem'e aleyhisselam secde etmesini emrettiğinde o aklını kullanmış ve zelil bir şekilde Allah'ın subhanehu ve teâlâ huzurundan ebediyyen kovulmuştur.

"Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' (İblis): 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın, dedi. Allah: 'Öyle ise, in oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!' buyurdu. " [1]

Allah başka bir ayette ise sadece şeytana değil, onun bu usülüne tabi olanlara da aynı hitap ile seslenmiştir.

"Allah buyurdu: 'Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!' " [2]

Günümüzden bunun en güzel örneği hadis inkarcılarıdır. Bu zatlar ilk önce insanlara hadislerin zayıf olduğunu, Kur'an'a muhalefet ettiğini vb. şeyleri söylerler. İnsanlardan bu söylemlere kulak verenler:

'Tamam. Dediğiniz gibi olsun. Peki biz bu dini nasıl yaşayacağız?' diye sorduklarında *'Allah'ın kitabı size yeter'* diye cevap veririler.

1. 7/Araf, 12-13
2. 7/Araf, 18

Buraya kadar herşey iyi niyetli gibi gözükse de asıl mesele bundan sonra başlamaktadır.

Bu şüpheyi kalplerine yerleştirenler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerine baktıklarında muhkem ve müteşabih birçok nas görecekler, herşeyden umumi olarak bahseden mücmel bir kitap ile karşılaşacaklar. O zaman ikinci bir soru daha sorma ihtiyacı hissedecekler.

'Peki biz bu kitabın ayetlerini nasıl anlayacağız?'

İşte buradan sonra devreye heva ve heves girer. Onları bataklığa sürükleyenler bu aşamadan sonra ayetleri istedikleri gibi anlayıp insanlara da bunu dayatmaya başlarlar.

Lat, Menat putunu ortaya koyup da daha sonra *'Sizin ilahınız sizden şunları istiyor'* diyenler ile bu zatların yaptıkları arasında doğal olarak bir fark yoktur.

Rabbim bizleri heva ve hevesine göre değil de O'nun rızasına uygun olarak yaşamayı nasip etin.

Dualarımızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

"Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin hevalarına uyma."

(45/Casiye, 18)

FERHAT CURA ferhatcura@tevhiddergisi.com

Akıl ve Nas Arasındaki İlişki -1-

Ehli Sünnet aklın önemini kabul etmekle beraber kesinlikle Allah'ın ayetlerinin ve Rasûlullah'ın sahih sünnetinin önüne geçirmezler. Tam tersine aklı nasları anlamada bir araç olarak kullanırlar.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatta olduğu sürece İslam inancına zarar verecek bütün inanç, düşünce ve fiillerden sahabesini şiddetli bir şekilde sakındırmıştır. Bundan dolayı itikadı bozulmaya götürecek olan bütün yolları kapatmıştır.

Allah Rasûlü, sahabesinden bir takım haramlar ve hatalar gördüğünde insanları bundan sakındırmak amacıyla güzel bir şekilde bunun yanlış olduğunu açıklıyor. Mescide bevl eden bedeviye davranışı bu güzel sakındırmaya örnek verilebilir. Oysa bunun hilafına sahabesinden tevhid inancına zarar verecek bir söz ve fiil gördüğünde, çok şiddetli lafızlarla tehdit ediyor ve hemen müdahalede bulunuyor. Zatu envat kıssası da bunun örneklerinden bir tanesidir. Sahabe, müşriklerin silahlarını astıkları ağaç gibi Rasûlullah'tan kendilerine bir ağaç kılmasını isteyince Rasûlullah bu duruma kızarak: *"Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin olsun ki İsrailoğullarının Musa'ya dediği gibi dediniz. 'Bize onların ilahı gibi bir ilah kıl, Musa dedi ki sizler gerçekten cahil olan bir kavimsiniz."* diyor. Bu şekilde Rasûlullah, İslam itikadına zarar verecek ve bozacak olan bütün sapık inançların önüne set çekmişti.

Lakin Rasûlullah'ın vefatından sonra İslam toprakları genişleyince Müslümanlar farklı inançlarda ve kültürlerde olan insanlarla karşılaşmaya başladılar. Ayrıca İslam'ı kabul eden toplumlar, kendi batıl inançlarını tam anlamıyla terk etmeden İslam'a giriyorlardı. Bunun sonucunda İslam itikadında bozulmalar başladı.

Özellikle Emeviler ve Abbasiler döneminde kültürel alanda yapılan faaliyetler, İslam esaslarının bozulmasını, içine batılların girmesini daha da hızlandırdı. Bu faaliyetlerden bir tane-

si de, Yunanlı filozofların felsefe kitaplarının arapçaya çevrilmesidir.

Felsefe kitaplarının çevrilmesiyle beraber çok ciddi bir şekilde sahih İslam inancından sapma ve bozulmalar başladı. Bu dönemde insanları İslam'a davet ve felsefecilerin delililerine cevap vermek amacıyla felsefe kitaplarına yönlenildi, filozofların delilleri ve delillerin mahiyetleri anlamaya çalışıldı. Zaman içerisinde öyle bir hale gelindi ki artık Kur'an ve Sünnet'in hakikatleri bir kenara bırakılıp, felsefenin hakikatleri üzerinde yoğunlaşıldı, yakîn olarak inanılması gereken birçok mesele yerini şüpheye bıraktı. Meselelerin izahı Kur'an ve Sünnet'ten ziyade mantıkçıların delilleriyle ve anlayışlarıyla izah edilmeye başlandı. Bununla beraber ümmetin içinde itikatta ihtilaflar çıkmaya başladı.

Felsefenin en temel aslı *'Akıl'*dır. Mutlak doğruyu bilecek tek şey, onların yanında akıldır. Çünkü akıl, yakînî ifade eder. Bundan dolayı İslam tarihinde açıkça aklın, nakle takdim edilmesi gerektiğini savunanlar olmuştur. Daha ileri gidip Kur'an ve Sünnet'in zannî olduğu, akli kaidelerin kat'i olduğu, bu nedenle nasların akıl ışığında anlaşılması gerektiğini savunmuşlar. Yani naslara inanmak yerine akıllarına başvurup, akla uygunsa kabul ediyorlar, yok akla uygun değilse nassı bir şekilde reddediyorlar.

Kelam ilmiyle uğraşmış olan insanların hepsi bu fitneye ve yanlışa düşmüşlerdir. Kelam ilminin büyük âlimlerinden gelen nakillere bakıldığında bu fitne açık bir şekilde görülmektedir.

Cuveyni: *'Zahiri tevile açık olan nasların, akliyatta delil alınması uygun değildir.'*

'Akli deliller insanın içini rahatlatır ve yüreğinde genişliğe sebep olur. Sem'i naslar (kuran ve sünnet) doğru olsa da; akli delillerin oluşturduğu rahatlık onlarda bulunmaz.'

Fahruddin Er-Razi: *'Bil ki; kat'iyet ifade eden akli deliller ile bir şey sabit olur da, şer'i delillerin zahiri (Kur'an ve Sünnet) sabit olana muhalefet ederse, önümüzde dört yol oluşur:*

***1.** Aklı ve nakli beraber tasdik ederiz. Bu imkânsızdır. İki zıt aynı anda tasdik edilmez.*

***2.** İkisini de iptal ederiz. Bu da olmaz. İki zıddı aynı anda yalanlamış oluruz.*

***3.** Nakli (kuran, sünnet) alır, aklı reddederiz. Bu imkansızdır. Çünkü biz akli delillerle Allah'ı, sıfatlarını, mucizelerin, peygamberin doğruluğuna delil oluşunu bilmeseydik; naklin doğruluğunu bilemezdik.*

***4.** Yukarıdaki maddelerden sonra tek bir şey kalır. Aklî olan delilleri alırız. Nakil olana ya sahih değildir deriz, ya da zahiri kastedilmemiştir.'*

Yine Fahruddin Er-Razi naklin tek başına yakini ifade etmeyeceğini şöyle ifade etmekte: *'Naklin zahirinin yakın ifade edebilmesi için 10 tane emrin kendisinde bulunması lazım;*

***1.** 'Onu bize nakleden ravilerin korunmuş sıfatına sahip olması lazım.' Yani biz onun hata yapmadığından emin olmalıyız. Bu tahakkümü mümkün olmayan bir şeydir.*

***2.** 'İrabının ve tasrifinin doğru yapılması lazım.' yani mana ile rivayet edilmeli. Rasûlullah'tan nasıl duyulmuşsa aynı lafızlarla rivayet edilmesi gerekir.*

***3.**'Rivayet ettiği şeyin içerisinde müşterek lafızlar olmaması lazım.'*

Kalan diğer şartları saydıktan sonra diyor ki: 'Nakilde, akla muarız bir durum söz konusu olmayacak. Eğer akıl ile nakil arasında bir muaraza oluyorsa, biz burada aklı bırakıp nakli alırsak, nakli eleştirmiş ve iptal etmiş oluruz. Çünkü bize naklin sıhhatini akıl ispat etmiştir. Eğer aklı reddedersek otomatikman nakli de reddetmiş oluruz.'

Sonuç olarak bidat ehli şöyle bir kaide koymuştur:

'Akıl ile nakil çatışırsa, aklı alır, nakli ise onun doğrultusunda tevil ederiz. Ya da biz naklin ma-

nasını bilmiyoruz, ilmini Allah'a havale ederiz. Gerekirse böyle bir şey yoktur diye inkar ederiz.' Bu şekilde aklın, Kur'an ve Sünnet'in önüne geçirilmesiyle İslam itikadının en temel meselesi olan Allah'ın isim ve sıfatları, ya reddedildi ya da bozuk anlayışlarla tevil edildi (bir nevi tahrif edildi). Yine Allah, olacak olan şeyleri bilemez diyerek kaderi inkar ettiler, akılları almadığı için kıyamet alametlerini ve kabir azabını inkar ettiler.

Bu insanların naslar konusunda ne kadar cüretkâr davrandıklarına dair şu örneği vermemiz yeterlidir. Mutezilenin itikadına göre Allah şerri dilemez. Bundan dolayı kadere inanmazlar. Böylece İbni Mesud'un rivayet ettiği insanın yaratılış evresinden bahseden hadis ile çakışıyorlar. Çünkü hadiste Allah bir ömür boyu cennetliklerin amelini yapan adamın, cehennemliklerin amelini yapmasını istiyor ve adam ateşe giriyor. Mutezilenin aklına göre, bu Allah'ın adaletine aykırı olduğu için hadisi inkar ediyorlar. Hatta mutezile imamlarından biri bu hadis için şöyle diyor: *'Vallahi bu hadisi İbni Mesud'un söylediğini duysaydım İbni Mesud'u yalanlardım. Peygamberin bunu söylediğini duysaydım reddederdim. Allah'tan bu hadisi duysaydım 'Sen bunun üzerine bizden söz almadın' derdim.'* Bu imamın bunu söylemesinin nedeni hadisin akla uymuyor olmasıdır. Aklıyla Allah'ın adaletine sınır çizmiş. Onun aklına göre Allah insanların kaderini yazmamış ve bilmemiş olması gerekmektedir. Aksi takdirde Allah insanları bununla yargılayamaz. Bu adamın naslar karşısında bu şekilde cüretkar davranmasının sebebi aklını ilah edinmesinden ve meselelere felsefi mantıkla yaklaşmasından başka birşey değidir.

Ehli Sünnet, hiçbir konuda nasların dışına çıkmadığı gibi, bu konuda da nasların dışına çıkmaz. Ehli Sünnet imamları bu fikirlerin bidat, dalalet ve sapıklık olduğunu beyan edip, kabul etmemekle beraber, bu konuda şöyle bir kaide koymuşlar: *'Sarih olan akıl, sahih olan nakille muaraza etmez. Şayet akıl ve nakil çakışırsa; her zaman nakli, aklın önüne takdim ederiz.'* Yani Ehli Sünnet aklın önemini kabul etmekle beraber kesinlikle Allah'ın ayetlerinin ve Rasûlullah'ın sahih sünnetinin önüne geçirmezler. Tam tersine aklı nasları anlamada bir araç olarak kullanırlar. Çünkü İslam'da asıl olan karşısında ne olursa olsun naslara teslim

olmaktır. Nasların dışında kalan her şeyi heva ve heves olarak değerlendirmektedir.

Allah'ın kitabına baktığımız zaman aklı, nasların önüne hiçbir şekilde ve gerekçeyle geçirilmeyeceğini bariz bir şekilde görmekteyiz. Tam tersine Allah, ihtilaf anında akla değil Allah ve Rasûlü'ne gidilmesini, verilen hükümlere akıl anlamasa dahi tam bir teslimiyetle teslim olunmasını emretmektedir. Buna Allah'ın kitabından örnek verecek olursak:

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; Rasûl'e itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah'a ve Rasûlü'ne döndürün. Şayet Allah'a ahiret gününe iman ediyorsanız. Bu, hayırlı ve sonuç bakımında daha güzel olandır." [1]

Bu ayette, şayet akıl yeterli olmuş olsaydı, ihtilaf anında dönmemiz gereken merci akıl olurdu. Zaten insanların ihtilaf etmesine neden olan, akıllarıyla hareket etmeleri ve anlayış farklılığıdır. Bu durumda Allah bizleri akla değil, nassa yönlendirmiştir.

"Hayır, senin Rabbine yemin olsun ki; onlar iman etmiş olamazlar. Ta ki aralarında çıkan çekişmelerde, seni hakem kılıp sonra verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan ve tam bir teslimeyetle teslim olmadıkça." [2]

Allah burada insanların imanı için sadece hükmü resule götürmeyi kabul etmiyor. Ayrıca Allah Rasûlü'nün verdiği hükme içinde sıkıntı duyan insanın imanını nefyediyor. Çünkü Allah ayette önce Rasûlü hakem tayin etmemizi ve akla veya nefse uymasa da hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmamızı emrediyor.

Ali *radıyallahu anh* bu konuda şöyle der:

"Şayet din akılla olsaydı, ayakların altının mesh edilmesi, üstünün mesh edilmesinden daha evla olurdu. Oysa ben Allah Rasûlü'nü ayaklarının üstünü mesh ederken gördüm." [3]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye şöyle der:

'Aklı nakle takdim edemeyiz. Çünkü şeriat her zaman akla uygun ve aklın anlayabileceği şeyler getirmez. Aklın anlamakta aciz olduğu ve sadece teslimiyetle mükellef olduğu konular varken, nasıl akıl ışığında nassı anlayalım.'

İbnu'l Kayyım: *'Batıl tevil ehlinin kendisiyle dinin ana esaslarını yıkıp, Kur'an'ın hürmetini çiğnedikleri ve imanın izlerini sildikleri tağutları dörttür:*

- *Allah ve Rasûlü'nün sözleri delilledir ve yakınlık ifade etmez.*
- *Allah'ın sıfatlarını anlatan ayet ve hadisler mecazdır hakikat değildir.*
- *Allah Rasûlü'nün sahih yollarla bize gelmiş ve ümmetin bütün olarak kabul ettiği hadisleri, zan ifade eder.*
- *Akıl ile nakil çatışırsa aklı alır, nakle iltifat etmeyiz.'*

Bu yazımızda akılcılığın İslam'a nasıl musallat olduğunu, İslam'a ve Müslümanlara verdiği zararı, Ehli Sünnet'in akla bakış açısını izah etmeye çalıştık Allah izin verirse gelecek yazımızda İslam'da aklın önemi ve aklın sınırını izah etmeye çalışacağız.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 4/Nisa, 59
2. 4/Nisa, 65
3. Ebu Davud

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Muhammed bin Abdulvehhab'ın Hayatından Çıkarılacak Dersler -2-

Bugün eğer çalışmalarımızda başarılı olamıyorsak, hedeflerimize ulaşamıyorsak yaptığımız işleri ihlas ve ihsanla yapıp yapmadığımızı kontrol etmemiz gerekir. Çalışmalardaki başarısızlık ihlasda ve ihsanda başarısız olmanın göstergesidir.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun. Bir önceki yazımızda Muhammed bin Abdulvehhab'ın hayatından dersler çıkarmaya başlamıştık. Bu yazımızda da Şeyh'in hayatından dersler çıkarmaya devam edeceğiz inşaAllah.

5. Ders

Davetimizin veya İslam için yaptığımız herhangi bir çalışmanın başarıya ulaşabilmesi için ihlas ve ihsan şarttır. Allah *subhanehu ve teâlâ* amellerinde ihlas ve ihsan sahibi olan kişileri muvaffak kılar. Onlara başarı nasip eder. Muhammed bin Abdulvehhab'ın davetinin başarıya ulaşmasının sebeblerinden bir tanesi de buydu. Bugünün davetçileri de tıpkı onun gibi davetlerinde ihlas ve ihsan sahibi olurlarsa, Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara da başarı nasip eder. Onları da yeryüzüne vâris ve imam kılar.

İhlas; Kişinin yaptığı amelleri sadece Allah'ın rızasını ve O'nun vereceği ecri düşünerek yapmasıdır. İhlas, amellerin bereketidir. Ameller Allah katında ihlas ile değer kazanır. Eğer yaptığımız amellerin bereketi yok ise, ihlasımızı kontrol etmemiz gerekir.

İhlas kalbî bir ameldir. *'Ben ihlaslıyım'* demek kişinin ihlaslı olduğunu göstermez. İhlasın bir takım belirtileri vardır. Kişi ancak bunların varlığı veya yokluğu ile ihlaslı olup olmadığını anlayabilir. Bu alametleri selefimiz çok güzel bir şekilde tespit etmiş ve bize aktarmışlardır. Her Müslümanın bunları bilmesi ve ona göre ihlaslı olup olmadığının sağlamasını yapması gerekir. Bu alametleri kısaca şöyle zikredebiliriz:

- Kişinin yaptığı amel insanlar tarafından övüldüğünde yapmaya devam eder, övülmediğinde ise terk ederse, bu kişinin ihlasında problem olduğunu gösteririr. Kişinin amel yapmasındaki gaye Allah'ı razı etmek olmalıdır. İnsanların övmesi veya övmemesi, beğenmesi veya beğenmemesi değil.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا

Kişi yalnızken amellerde gevşek, insanların yanında çok canlı ise bu da onun ihlasında problem olduğunu gösterir. Veya kişi yalnız kaldığında her türlü günahı işliyor, insanların içerisinde günahlardan uzaklaşıyorsa bu da onun günahları terk ederken ihlaslı olmadığını gösterir. İhlaslı Müslüman her mekanda, her ortamda kulluğunu en güzel şekilde yerine getirendir.

Kişinin herhangi bir amelde ihlaslı olması diğer amellerde de ihlaslı olacağı anlamına gelmez. Bilakis kişinin her amelden önce ve sonra ihlaslı olup olmadığının muhasebesini yapması gerekir.

Şeyh'in hayatına baktığımızda o, övüldüğünde de, yerildiğinde de davetine devam etmiş, davasından vazgeçmemiştir. Bu onun davetinde ihlaslı olduğunu gösterir. İhlaslı olması da onun davetinin başarıya ulaşmasının sebeplerinden bir tanesidir.

İhsan; Kişinin yaptığı işi en güzel şekilde eksiksiz yapmasıdır. Kişi hangi iş olursa olsun farketmez, yaptığı işi dört dörtlük yaparsa Allah subhanehu ve teâlâ ona başarı nasip eder.

İhsan sahibi olan kimse kendisine verilen görevler arasında ayrım yapmaz. Hangi görev kendisine verilirse verilsin dört dörtlük yapar. *'Davet yap'* denilirse en güzel şekilde davet yapar. *'Hizmet yap'* denilirse en güzel şekilde hizmet yapar. Onun için görevinin çeşidi, içeriği çok önemli değildir.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

"Dinarın kulu helak oldu, dirhemin kulu helak oldu, kumaşın kulu helak oldu... Kendisine ondan verilince razı olur, verilmediğinde kızar. Helak oldu ve baş aşağı çevrildi. Ayağına diken batsa çıkaracak kimse bulamaz. Müjdeler olsun o kula ki, atının yularından tutmuş Allah yolundadır. Saçları dağınık, ayakları tozlanmış vaziyettedir. Nöbet işinde oldu mu onun hakkını verir, develeri sürme işinde onun hakkını verir. İzin istese izin verilmez, aracı olsa aracılığı kabul edilmez..."

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iki sınıf insanı aynı hadiste anlatıyor. Biri Allah Rasûlü'nün helakını haber verdiği veya helak olması için beddua ettiği insan. O dinara, dirheme, kadifeye, ipeğe kul olmuştur. Ona secde etmemiş, rükûda bulunmamıştır. Sıkıştığında dinara, dirheme dua da etmemiştir. Ancak onunla mutlu olur. O varsa rahat ve razıdır, yoksa sıkıntılı ve mutsuz... Sinirli ve gergin... *'Suht'* kelimesinin ifade ettiği anlam, rıza halinin dışındaki tüm halleri kapsar.

Diğer tarafta Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem müjdesine nail olmuş bahtiyar insan... Hangi görevde olsa onun hakkını veren, nöbetçiyken iyi bir nöbetçi, develeri sürdü mü iyi bir sürücü... İhsan ilkesi üzerine olmak böyle birşey işte... İhsan, görevler arasında ayrım yaptırmaz insana... Bahaneyle sorumlulukları da terk ettirmez...[1]

Allah subhanehu ve teâlâ ihsan ilkesi gözetilerek yapılan amelleri zayi etmeyeceğine dair vaadde bulunmuştur. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyuruyor:

"Biz ihsan üzere amel edenlerin ecrini zayi etmeyiz." [2]

1. *'Kardeşimle Hasbihal'den alıntıdır.*
2. *18/Kehf, 30*

Şeyh'in arkadaşlarına davet amaçlı yazdığı mektuplar bugün ders diye ilim meclislerinde okutuluyor. Bu ihsanın göstergesidir. Demek ki Şeyh o mektubu yazarken dahi ihsan ve ihlaslı ki, Allah onun o amelini günümüze kadar ulaştırmış.

Bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* adaletinin göstergesidir. Allah herkese yaptığı amelin karşılığını verir. Kim işini nasıl yaparsa, Allah'ın vereceği karşılık da ona göre olacaktır.

Şeyh'in arkadaşlarına davet amaçlı yazdığı mektuplar bugün ders diye ilim meclislerinde okutuluyor. Bu ihsanın göstergesidir. Demek ki Şeyh o mektubu yazarken dahi ihsan ve ihlaslı ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* onun o amelini günümüze kadar ulaştırmış. Bugün görüyoruz adam ciltler dolusu kitap yazmış, ama kimsenin haberi yok. Fakat Şeyh'in risalelerinin defaeten ilim meclislerinde şerh edildiğine şahit oluyoruz.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; Allah *subhanehu ve teâlâ* ihlas ve ihsanla yapılan amelleri zayi etmez. Bugün eğer çalışmalarımızda başarılı olamıyorsak, hedeflerimize ulaşamıyorsak yaptığımız işleri ihlas ve ihsanla yapıp yapmadığımızı kontrol etmemiz gerekir. Çalışmalardaki başarısızlık ihlasda ve ihsanda başarısız olmanın göstergesidir. Bugün malesef yaptığı işte başarı elde edemeyen, hedeflerine ulaşamayan kimseler hatayı kendisinde aramaktan ziyade hemen başkasını suçluyor. Allah bizi ihlasa ve ihsana muvaffak kılsın...

6. Ders

Şeyh'in davetinin başarılı olmasının sebeplerinden bir tanesi de onun ilmi donanımıdır. Şeyh'in her konuda ilim ile hareket etmesi onun davetinin başarıya ulaşmasına sebebiyet verdi. İslami mücadelede ilmi donanım çok önemlidir. İlme dayalı olmayan, ilim ile hareket etmeyen hiçbir hareket başarıya ulaşamaz. İlim bir nevi kişiye önünü gösteren kandil gibidir. İlimsiz hareket etmek ise karanlıklara doğru gitmektir.

İslamî harekette ilim üzere olmanın getirdiği birçok fayda vardır. Biz bunlardan iki tanesini zikredeceğiz;

1. İstikamet üzere kalmak için ilim şarttır: Allah ve Rasûlü bir çok yerde bizden istikamet üzere olmamızı istemişlerdir.

"Artık sen de beraberindeki tevbe edenler de emrolunduğun gibi istikamet/dosdoğru yol üzere ol. Ve aşırı gitmeyin. Şüphesiz O, bütün yaptıklarınızı çok iyi görür." [3]

"Muhakkak ki; Rabbimiz Allah'tır deyip sonra da istikamet üzere olanlar için korku yoktur, onlar üzülmezler de." [4]

"Şüphesiz 'Rabbimiz Allah'tır' deyip sonrada istikamet üzere olanların üzerine melekler iner. Onlara: 'Korkmayın, üzülmeyin ve size va'd edilen cennetle sevinin' derler." [5]

Ebu Amr Sufyan b. Abdullah Es-Sakafi *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* yanına gelip şöyle diyor:

" 'Ey Allah'ın Rasûlü! İslam'a dair bana öyle bir söz söyle ki (bu hususta) senden başka hiç kimseye bir şey sormayayım', Rasûlullah şöyle buyurdu: ' 'Allah'a iman ettim' de sonra da istikamet üzere ol.' " [6]

Bu ve bunun gibi birçok nasta şeriat bizden istikamet üzere olmamızı istemiştir. Peki neyle veya nasıl istikamet üzere olacağız? İster ferdi ister cemaatsel olsun farketmez istikamet üzere olmanın en temel yollarından bir tanesi ilimdir. İlim olmadan istikamet üzere olmak mümkün değildir. Hangi hareket olursa olsun istikamet üzere olmak ve bu yol üzere sebat etmek istiyorsa, ilim ile hareket etmelidir. Tarih boyunca istikametten sapan tüm fırkaların ve cemaatlerin temelinde ilimsizlik vardır.

İslam, dinin girişi de dahil olmakla birlikte

3. 11/Hud, 112
4. 46/Ahkaf, 13
5. 41/Fussilet, 30
6. Müslim

her işin başına ilim koymuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Bil ki Allah'tan başka ilah yoktur." [7]

İmam Buhari 'Söz ve amelden önce ilim' diye bir bab açmış ve bu ayeti zikretmiş. Biz buradan itikad da dahil hangi iş olursa olsun öncesinde ilim olması gerektiğini anlıyoruz.

2. Şüphelerden etkilenmemek için ilim gereklidir: Kafirler tarih boyunca Müslümanları dinlerinden döndürmek için her türlü yöntemi kullandılar. Kullanmaya da devam ediyorlar. Bazen sözlü ve fiili eziyet ederek, bazen de şüpheler yoluyla Müslümanları yollarından vazgeçirmeye çalıştılar.

Özellikle Müslümalar açıktan davet yapıp dışa açıldıklarında, kafirler Müslümanların kafasını karıştırmak ve neticesinde de dinlerinden döndürmek için şüpheler üretirler. Bu şüpheleri üretirken bazen kıyas yaparlar, bazen akıl yürütürler, bazen de bizim otorite olarak kabul ettiğimiz kaynaklardan bize delil getirirler. Eğer yeterli ilim sahibi olursak bu şüphelere cevap verir, muhaliflerimizi sustururuz. Ama eğer ilmi donanımımız tam değil ise, o zaman onların dediklerini kabul etmek durumunda kalırız. Bu da Allah muhafaza itikaddan, ahlaktan ve menhecten sapmaya neden olur.

İlmi elde etmek için ne yapmak gerekir?

İlim için sağlam bir cehd gerekir. Davetçinin en azından hayatının belli bir kısmını sadece ilme ayırması gerekir. Ta ki dini ile ilgili her konuda temel bilgi sahibi olsun. Fakat bu demek değildir ki ondan sonra ilim okumayacak. Bilakis ömrünün sonuna kadar ilim okumaya devam etmelidir. İlim okumak için bulduğu fırsatları iyi değerlendirmelidir. Çünkü hem davetçinin hem de insanların, yemeğe ve suya olan ihtiyaçları kadar ilme ihtiyaçları vardır.

Bununla birlikte davetçinin özellikle vakıası ile alakalı ve çokça karşılaşılan konularla ilgili yeterli bilgiye sahip olması ve bu konularda derinleşmesi gerekir.

7. 47/Muhammed, 19

Dikkat edilirse Muhammed bin Abdulvehhab iyi bir davetçi olduğu gibi aynı zamanda iyi bir yazar da. Ulaşabildiklerine sözlü olarak, ulaşamadıklarına ise mektup yazarak davet yapmıştır. Zaten şu an elimizde olan risalelerinin bir çoğu da bu mektuplardan oluşmaktadır.

Biz buradan şunu öğreniyoruz; her davetçinin meşru olup da davet yapabileceği alanları kullanması gerekir. Eğer böyle alanlar yoksa imkan dahilinde, bu alanları oluşturması gerekir.

7. Ders

Bu güzel hayat hikayesinden saliha kadının önemini de gördük. Muhammed bin Suud'un Şeyh'e sahip çıkıp bu hayrı işlemesine eşi aracı oldu.

Buradan yola çıkarak şunu diyebiliriz; Evlilik kurarken amaç sadece şehevî duygularımızı tatmin etmek olmamalıdır. Karşıdaki kadının güzel oluşu, kendisiyle evlenmek için birinci sebep olmamalıdır. Bilakis bizim için öncelik, onun dini ve ahlakî durumu olmalıdır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

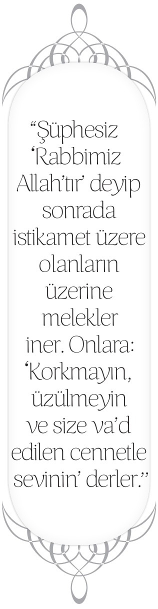
"Bir kadın dört şeyden dolayı nikahlanır; malı, güzelliği, asaleti ve dini için. Sen dindar olanı seç elin bereketlensin." [8]

Kişi evlilikte saliha olan birini seçerse şeriatın evlilikte gözettiği maksatlar yerine gelir. Böylece evlilik taraflar için rahmet ve bereket olur. Aksi taktirde ise evlilik taraflar için azap ve zindan olur.

Rabbim bize hakkıyla öğrenmeyi, öğrendiklerini anlamayı, anladıklarımızı yaşamayı ve yaşadıklarımıza insanları davet etmeyi nasip etsin... Allahumme amin.

8. Buhari

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

Abdulmetin Aksoy

Miracın Bereketi Namaz

Peki siz dünya işlerinizle namaz karşı karşıya kaldığında ve bir program düşündüğünüzde namazı ilk sıraya alabiliyor musunuz?

Yaratılışımızın amacı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet etmektir. İmtihanlarla beraber hakkıyla O'na kulluk etmek var oluşumuzun özüdür.

Yeryüzünde halife olarak yarattığı kulların yaratılış gayesini Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle bildirir:

"Ben insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım." [1]

Peygamber de *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanlar üzerindeki hakkını anlatırken şöyle izah eder:

"Allah'a ibadet etmeleri ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamalarıdır." [2]

Nasıl ki arı, insanların kendisinde faydalanıp şifa bulacağı bal yapmak için yaratılmışsa, hakeza bizler de ibadetlerimizi âlemlerin Rabbine has kılmak için yaratıldık. Kâinattaki diğer canlılar kendilerine yüklenen görevleri yerine getirerek Rabblerine kul olurlarken, bizler de bu görevimizi ifa ederek Rabbimize abid olmaktayız.

Kişinin Rabbine ibadet etmekle görevli olduğunun şuurunda olması önemli bir bahistir. Çünkü hiçbir kavim yoktur ki; Allah *subhanehu ve*

1. 51/Zariyat, 56
2. Buhari, Müslim

teâlâ kendilerine gönderdiği Peygamberleri o insanlara, Allah'a karşı kul olmakla, O'na ibadet etmekle görevli olduklarını hatırlatmış olmasın. Bütün Peygamberler, bu aslı insanlara anlatabilmek için yıllarını, canlarını ve mallarını feda etmişlerdir. Neden?

Çünkü dünyaya hangi sebeple gönderildiğini bilmeyen insanlar Rabblerine karşı kulluğunu ifa edemez. Edemediği gibi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* karşı sürekli isyan içerisinde olur. Toplumumuzun Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* uzaklaşmaları, yeryüzünde en büyük mefsedet olan Allah'tan başkasına ibadet etmeleri, kulluk sorumluluğunu idrak edememelerinden kaynaklanmaktadır.

Kul olarak dünyaya niçin geldiğimizi idrak ettiğimizde, vaktimizi daha çok Rabbimize abid olmakla geçirmeye çalışacağızdır inşallah. Peygamberleri, sahabeyi ve nice salih insanları Allah'a kul yapan şey, bu bilinçte olmalarıydı. Dünya işleriyle, Allah'a kulluk karşı karşıya geldiğinde, Rabblerine abid olmayı tercih etmelerinin, ellerinin tersiyle dünya emellerini itmelerinin sebebi de asıl görevlerinin kulluk olduğunu bilmeleriydi.

Kendilerine hayatta en çok ne ile meşgul olmayı seversin? diye sorulsa Allah'a köle olmak, O'na boyun eğerek kulluk etmek olduğunu söylemeleri de bu sebeptendir. Şu ana kadar Allah'a abid olmayla alakalı okuduğun kitaplarda sana ve bizlere, o yüce şahsiyete sahip olan insanların örnek olarak gösterilmeleri dikkatini çekmiş olması lazım. Bunun sebebi ise, onlar kulluk şuuruyla yatıp, kalkıyorlardı. Hayatlarına bakıldığında en çok izhar ettikleri şey, Rabblerine yaptıkları ibadetti.

Değerli kardeşim! Yaratılışımızın tek gayesi Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ibadet etmek ve O'na hakkıyla kul olmaktır. Bunu bildikten sonra Rabbinin yanında en değerli ibadet hangisiyse, onunla Rabbine abid olmaya başlamalısın. Rabbine öyle bir amel sunmalısın ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* onun ile meleklerine karşı iftihar etmeli.

Kur'an ve Sünnet'e baktığında Allah'a en sevimli olan amelin namaz olduğunu göreceksin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Dağ başında tek başına olan çobanın ezan okuyup, akabinde namaz kılması Allah'ın hoşuna gider. Yanındaki meleklere: 'Kulum benden korktu, beni nida etti ve benim için namaz kıldı. Ben de onun günahlarını bağışladım' der." [3]

Allah kullarının namazıyla meleklerine iftihar ediyor. Dikkat et, övünen zat âlemlerin Rabbi, Allah'tır. Övülmeye, hamda layık olan zat, kulun namazıyla iftihar ediyor. Peki, biz namazımızla diğer milletlere karşı iftihar edebiliyor muyuz? Müslümanlar ile otururken, birbirimize dinimizin direği namazın önemini anlatırken heyecan benliğimizi kaplıyor mu? Günde beş vakit namazı kıldıktan sonra içimizden sevinç duygularıyla kendi kendimize övünebiliyor muyuz?

Namaz, Miracın nurudur

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tevhitten sonra kendisine değer verdiği amel, namazdır. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* dinin birçok emrini insanların arasında Peygamber'e arz ederken namazı, değerinden dolayı miraçta emretmiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Mescidi Haram'dan çevresini bereketli kıldığımız Mescidi Aksa'ya ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu gece yürütüp götüren (Allah) eksikliklerden uzaktır." [4]

---

3. *Müslim, Ebu Davud*
4. *14/İsra, 1*

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* İsra ve Miraç olayını şöyle anlatır:

"Ben Mekke'de iken evimin tavanı açıldı. Cebrail indi ve göğsümü açıp zemzem suyu ile yıkadı. Sonra hikmet ve iman dolu bir kap getirdi. Göğsüme boşaltarak kapattı. Ardından elimden tutup beni yakın semaya yükseltti. Yakın semaya geldiğimde, Cebrail semanın bekçisine: 'Kapıyı aç' dedi. O da: 'Kim o?' dedi. O da: 'Ben Cebrail' dedi. 'Yanında biri var mı?' diye sordu. 'Evet, yanımda Muhammed vardır', 'Kendisine gelmesi için haber gönderilmiş midir?' dedi. Cebrail: 'Evet' diye cevap verdi. Kapıyı açtığında yakın semanın üzerine çıktık. Baktım ki burada sağında ve solunda kalabalık bulunan bir adam oturuyor. Sağ tarafına baktığında gülüyor, sol tarafına baktığında ağlıyordu. Bana: 'Hoşgeldin salih Peygamber, salih evlat' dedi. Cebrail'e: 'Bu kimdir?' dedim. O da: 'Bu Âdem'dir. Sağında ve solundaki şu kalabalık çocuklarının ruhlarıdır. Bunlardan sağdaki olanlar cennetlikler, solundakiler ise cehennemliklerdir. Sağına baktığında güler, soluna baktığında ağlar' dedi. Sonra beni ikinci semaya yükseltti…"

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bütün semalara çıkıp oradaki Peygamberlerle görüştüğünü anlattıktan sonra bizlere namazın farz kılınışını, Allah ile arasındaki geçen diyoloğu anlatmaya şöyle devam eder:

"Allah ümmetime elli vakit namaz faz kıldı, elli farz namazla Rabbimin yanından döndüm. Musa'ya uğradım: 'Allah ümmetine neleri farz kıldı?' dedi. 'Elli vakit namaz farz kıldı' dedim. 'Rabbine müracaat et. Ümmetin gerçekten bunu yapamaz!' dedi. Ben de müracaat ettim yarısını indirdi. Musa'ya tekrar döndüm: 'Yarısını indirdi' dedim. 'Rabbine tekrardan müracaat et ümmetin bunu gerçekten yapamaz' dedi. Ben de tekrar Rabbime müracaat ettim, yarısını indirdi. Musa'ya tekrar döndüm. 'Rabbine tekrar müracaat et ümmetin gerçekten bunu yapamaz' dedi. Ben de tekrar müracaat ettim: 'Sayı bakımından beş, sevap bakımından ellidir. Katımda söz değişmez' buyurdu. Musa'ya döndüm 'Rabbine tekrar müracaat et' dedi. 'Artık, Rabbime müracaat etmekten utandım' dedim. Sonra beni alıp Sidretu'l Münteha'ya götürdü, Sidretu'l Münteha'yı öyle renkler kaplamıştı ki, ne olduklarını bilmiyordum. Sonra cennete konuldum. Bir de ne göreyim cennetin içerisinde inciden gerdanlıklar var, toprağı da miskti." [5]

Namaz, bizden önceki şeriatlarda da mevcut olan ibadettir

Bütün Peygamberler itikatta aynıdırlar. Fakat şeriatlarının ahkâmları zamana ve mekâna göre farklılık arz etmiştir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Biz Peygamberler babaları bir, anneleri ayrı olan kardeşler gibiyiz."

Peygamberlerin babalarının aynı olması itikadın aynı olduğunu, annelerinin ayrı olması şeriatların farklı olduğunu ifade eder. Bütün Peygamberlerin şeriatleri farklı olması nedeniyle bizden önceki şeriatlarda haram olan bir şey, bizim şeriatımızda helal; onların şeriatında helal olan bir şey, bizim şeriatımızda haram olabilir.

Peygamberlerin şeriatlerinde şer'i ahkâmlar değişmesine rağmen namaz ahkâmı bütün şeraitlerin özünde mevcuttur. Bu namazın Allah'ın subhanehu ve teâlâ yanındaki önemini ve konumunun büyüklüğünü gösterir.

Örneğin, savaşlarda elde edilen ganimetler bizden önceki şeriatlarda haramdı. Kimse ganimetten bir şey alamıyordu. Ganimetler bir araya toplanır, gökyüzünden ateş topu gelir onu yakardı.

Fakat bizim şeriatımızda ganimet helal kılınmıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Artık elde ettiğiniz ganimetten helal ve hoş yeyin ve Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah günahları bağışlayan, çokça rahmet edendir." [6]

Peygamberlerin şeriatlerinde şer'i ahkâmlar değişmesine rağmen namaz ahkâmı bütün şeraitlerin özünde mevcuttur. Bu namazın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanındaki önemini ve konumunun büyüklüğünü gösterir.

5. *Buhari*
6. *8/Enfal, 69*

Örneğin, İsmail'e *aleyhisselam* baktığımızda o ehline namazı emretmiştir. Allah şöyle buyurur:

"O ehline namazı ve zekâtı emrederdi." [7]

Hakeza Allah *subhanehu ve teâlâ* Musa ve Harun'dan *aleyhimusselam* bahsederken şöyle buyurur:

"Musa'ya ve kardeşine: 'Mısır'da kavminize ev hazırlayın, o evlerinizi (kıbleye yönelik) namazgah yapın. Ve namazı dosdoğru kılın. Ey Musa müminleri müjdele' diye vahyettik." [8]

Namaz, insanın canının söz konusu olduğu savaş zamanında dahi Müslümanların üzerinden düşmemiştir

İslam'ın emirleri din, can, mal, nesep ve ırz olan beş tane unsurun maslahatını koruma üzerine kuruludur. Bunların arasında en önemli maslahat ise, dindir. Dinin maslahatı her şeyin önüne takdim edilir. İkinci sırada ise, candır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlar için her zaman kolaylığı seçmiştir. Onların üzerinden zorluğu kaldırmıştır. O adildir. Adaleti sever. Kullarından hiç kimseye gücünden fazlasını yüklemez ve kendisine yaklaşırken gücünden fazlasını sarf etmesini talep etmez.

Allah şöyle buyurur:

"Allah'tan gücünüz yettiğiniz kadarınca korkun." [9]

"Allah sizin için kolaylığı ister, zorluğu istemez." [10]

"Allah dinde sizin üzerinize bir zorluk kılmadı." [11]

Bu naslara baktığımızda şer'i emirler, meşakkatin, zorluğun ve zaruretin olduğu yerde, insandan düşmüş veya kolaylaştırılmıştır. Örneğin, kıyam, namazın rüknudur. Namazın olmazsa olmazlarındandır. Fakat herhangi bir

şer'i özürden dolayı kişi kıyamda duramıyorsa, bu durumda kıyam ondan düşer.

En büyük meşakkat ve zorluk cihad ve savaş meydanlarıdır. Bombaların ve kurşunların havada uçuştuğu andır. Kişinin ufak dikkatsizliği canından olmasına neden olacaktır. Fakat buna rağmen namaz kişiye savaş esnasında da farz kılınmış, kişi ondan muaf tutulmamıştır. Sebep?

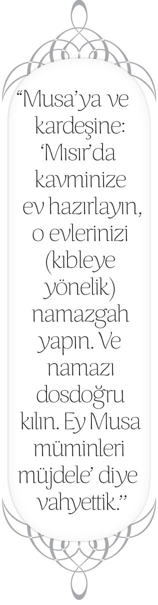
Çünkü namaz Allah katında değerlidir. Adil olan Allah, ne olursa olsun, savaş durumunda dahi namazı iptal etmiyor. Kullarının ölürken kendisine, en çok sevdiği namaz ile ibadet etmelerini istiyor. Secde ve rüku eder vaziyette ölüp, bu halde Rabbinin huzurunda dirilmek izzettir, şereftir. Rabbine karşı kulluğunun ispatıdır. İnşallah bu şekilde bir ölüm ile dünyadan gideriz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Yeryüzüne sefere çıktığınız zaman eğer kâfirlerin size bir fenalık yapmasından korkarsanız, namazı kısaltmanızda üzerinize bir vebal yoktur. Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık düşmanınızdır. Sende aralarında bulunup onlara namaz kıldırdığında, bir kısmı seninle birlikte namaza dursun ve silahlarını da alsınlar. Bunlar secdeye vardıklarında diğerleri arkanızda bulunsunlar. Namaz kılmamış olan diğer kısım gelsin, seninle beraber namaz kılsınlar. Hem tedbirli bulunsunlar hem de silahlarını alsınlar…" [12]

Namaz, kulun mahşer gününde ilk hesaba çekileceği ameldir

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mahşer gününde in-

7. 19/Meryem, 55
8. 10/Yunus, 87
9. 64/Teğabun, 16
10. 2/Bakara, 185
11. 22/Hac, 78
12. 4/Nisa, 101-102

sanları kendisiyle ilk hesaba çekeceği şey namazdır. Namazın sualler arsında ilk sıraya alınması, namazın Allah *subhanehu ve teâlâ* katındaki değerini gösterir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kişinin kıyamet gününde kendisiyle ilk hesaba çekileceği şey namazdır." [13]

Dünya ahkâmına baktığımızda da muamele aynıdır. İnsan çalışırken, ziyarete gideceğinde, davet edeceğinde vb. dünya yaşamında yapacağı şeylerde her zaman öncelikli olanları ön sıraya alır. Çünkü onun için değerli olan odur. Namaz da İslam şeriatında böyledir.

Yukarıdaki hadis bizlere şunu söylüyor: Allah *subhanehu ve teâlâ* değerinden dolayı namazı suallerin ilk sırasına alıyor. Peki siz dünya işlerinizle namaz karşı karşıya kaldığında ve bir program düşündüğünüzde namazı ilk sıraya alabiliyor musunuz? İlk sıraya alabiliyorsanız namazın sizin yanınızda önemli olduğunu gösterir. İlk sıraya almayıp hep sonlara doğru erteliyorsanız, sizin yanınızda namazın ehemmiyeti kalmamıştır. Ama unutmayın ki; siz namazı sonlara doğru erteleseniz de Allah *subhanehu ve teâlâ* sizi ilk onunla hesaba çekecektir.

Namaz, yedi yaşında çocukların benliğine aşılanan bir ameldir

İnsan aklı baliğ oluncaya kadar hiçbir şer'i emirlerden sorumlu değildir. Buluğ çağından sonra sorumluluk başlamıştır. Yapmadığı şeylerden sorguya çekilip cezalandırılacak, yaptığı amellerin de mükâfatını alacaktır.

Namaz da bu amellerden bir tanesidir. Sorumluluğu buluğ dönemiyle başlar. Fakat İslam yedi yaşındaki çocuklara namazı emretmemizi, eğer on yaşına geldiğinde kılmazsa dövmemizi emretmiştir. Bu da namazın önemini gösterir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Çocuğa yedi yaşında namazı emredin, on yaşına geldiğinde kılmazsa dövün." [14]

Bugün insanlar çocuklarının yaşı ufak olduğu için İslam'ın birçok emrini yapmamasına müsaade ediyor. Genellikle duyduğumuz sözler: *'Daha küçük o. Büyüdüğünde yapacaktır.'* Bu anlayış Kur'an ve Sünnet'e terstir. İslam ufak yaşta şer'i emirlere alıştırmanın önemini yukarıdaki hadisle ifade etmiştir.

Çocuğa yaşı ufak diye İslam'ın emirlerini yapmamasına müsaade eden ebeveynler dünya işine geldiğinde aynı tavrı göstermiyorlar. İşler arasında hangisi zorsa: *'Biraz burnu sürtsün, dünyanın, ekmek kazanmanın zorluğunu öğrensin'* anlayışıyla kendisinin bile zorlanacağı işler yaptırıyorlar.

İslam'a aykırı davrandığında *'daha küçük...'* diyen anne ve babalar, kazayla evdeki bir eşyaya, arabaya zarar verdiklerinde tabir caizse *'merkep sudan gelinceye kadar'* dövüyorlar. Sözlerini kendilerine hatırlatıyorum: 'Hani evladınız daha küçüktü. Her şeyi büyüdüğü zaman yapacaktı?'

Allah *subhanehu ve teâlâ* adildir. Kullarına da, evlat dahi olsa adaletli davranmayı emreder. Şer'i emirlerde gevşek, dünya işlerinde ciddi muamele sergilemek, adalet değildir. İnsanın fıtratına uygun olanı emreden Allah *subhanehu ve teâlâ*, kendisinin sevdiği namazı çocuğa da emretmiştir. Ki bu nimetten o da faydalansın, buluğ dönemine geldiğinde bu emri daha güzel ifa etsin. İşte adil muamele budur.

Rabbimizden dileğimiz namazın önemi ve değerini kalbimize yerleştirmesidir. Miracı hatırlayarak, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* katında kılıyormuş hissine bürünerek namazı kılmayı nasip etmesidir. Allahumme amin.

Davamızın sonu alemlerin Rabbine hamd etmektir.

13. *Nesai*
14. *Tirmizi*

İBRAHİM KAPRAN

Başı Öpülesi Sahabe

Müslümanın izzetine en yakışır hal kafirlere karşı en küçük bir meyilde dahi bulunmadan tavrını ortaya koymasıdır. Fakat bu bir şarta bağlıdır. O da, bu tavrın sonucunun sadece kendisini bağlayacak olmasıdır.

Bazı sahabeler vardır ki biz onların hayatlarıyla alakalı çok az bilgiye sahibizdir. Ancak Allah onların hayatlarına ihlasları nedeniyle çok büyük bir bereket vermiştir. Öyle ki yaşantılarıyla ilgili elimize ulaşan küçük kırıntılar bile bize bir ömür boyu yetecek nasihatlari barındırır.

İşte bu sahabelerden bir tanesi de Abdullah bin Huzafe'dir.

Bizler sahabe hayatı kitaplarında Abdullah'ın *radıyallahu anh* Mekke'de Müslüman olduğunu, Habeşistan hicretine katıldığını daha sonra Mekke'ye dönüp, her Müslümanın karşılaştığı zorluklara maruz kaldığını öğreniyoruz.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hicret ettikten uzun bir müddet sonra, Allah Rasûlü'nün *"Ben müşriklerin arasında ikamet eden Müslümanlardan beriyim"* buyruğunu işitince Medine'ye o da hicret etti. Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem yanına geldi ve hayatının sonuna kadar İslam dinine hizmet etti. Osman'ın *radıyallahu anh* zamanında vefat eden bu sahabe o ana kadar ki bütün cihad faaliyetlerine katılmıştır.

Allah Rasûlü insanların kabiliyetlerini tespit eder, buna göre onlara görev verirdi. Abdullah bin Huzafe *radıyallahu anh* nerede, ne söylemesi gerektiğini bilen, kendini düzgün ifade edebilen, ani gelişen olaylara çözüm üretebilen bir sahabeydi. Bu yüzden Allah Rasûlü onu dış kabile ya da ülkelere elçi olarak gönderiyordu.

İşte bu görevi sırasında gerçekleşen bir olayın ayrıntıları bizim Abdullah *radıyallahu anh* hakkında tafsilatlı olarak bilebildiğimiz nadir olaylardan bir tanesidir. Dilerseniz ilk olarak hadiseyi anlatmakla başlıyalım.

"Bizans'ın büyüğü Kayser'e Müslüman askerlerindeki inanç samimiyeti ve sağlamlığına, Allah ve Rasûlü için canlarına değer vermediklerine dair haberler ulaşmıştı.

Adamlarına bir Müslüman esir yakaladıklarında onu öldürmemelerini ve kendisine sağ olarak getirmelerini emretti.

Abdullah bin Huzafe, Bizanslıların eline esir düştü. Hükümdarlarına götürüp dediler ki: 'İşte bu, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem dinine ilk girenlerdendir. Onu esir alıp, sana getirdik.'

Bizans hükümdarı, Abdullah bin Huzafe'ye uzun uzun baktıktan sonra dedi ki:

'Sana birşey teklif edeceğim.' Abdullah:

'Neymiş o?' dedi. Hükümdar:

'Sana hristiyan olmanı teklif ediyorum... Eğer hristiyan olursan, seni serbest bırakırım. Sana ikramda bulunurum.' Abdullah sert ve kesin bir ifadeyle:

'Heyhat... Benim için ölmek, teklif ettiğin şeyden bin defa daha iyidir' dedi. Kayser dedi ki:

'Sen zeki bir kişiye benziyorsun. Eğer teklif ettiğimi kabul edersen, seni mülk ve saltanatıma ortak ederim.' İplerle bağlı olan esir gülümseyip:

'Vallahi, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem dininden bir an bile dönmeme karşılık, senin ve Arapların sahip olduğu herşeyi versen yine dönmem', dedi. Kayser:

'O halde seni öldüreceğim...' dedi. Abdullah:

'Bunu yapabilirsiniz' diye cevap verdi. Hükümdar, onun çarmıha gerilmesini emretti. Okçularına Rumca:

'Ellerinin yakınına atın', dedi. Kendisi de hristiyan olmasını teklif ediyordu. Fakat Abdullah kabul etmiyordu. Bu defa da:

'Ayaklarının yakınına atın', dedi. Bu arada, Müslümanlıktan ayrılması için telkinde bulunuyordu. Abdullah da kabul etmemekte direniyordu.

Kayser, ona ok atılmamasını ve çarmıhtan indirilmesini istedi. Daha sonra, büyük bir kazan getirtti. İçine zeytinyağı doldurulup ocağa konuldu. İçindeki yağ kaynayınca, iki adam getirtip, birisinin kazana atılmasını emretti. Birisini kazana attılar. Bir de baktılar ki, eti dağılmış, sırf kemikleri görünüyor...

Arkasından Abdullah bin Huzafe'ye dönüp, hristiyan olmasını teklif etti. Abdullah, öncekilerden daha sert bir şekilde reddetti.

Baktı ki olmuyor, onun da kazana atılmasını emretti. Abdullah kazanın başına getirilince ağladı. Kayserin adamlarından biri hükümdara :

'Ağladı...' dedi. Kayser, onun teklifini kabul etmediğine pişman olduğunu zannetti ve:

'Onu yanıma getirin', dedi. Karşısında durunca, yine hristiyan olmasını teklif etti ve Abdullah yine kabul etmedi. Kayser:

'Yazıklar olsun sana! O halde niçin ağladın?' dedi. Abdullah:

'Kendi kendime: 'Şu anda, bu kazana atılıp gideceksin' dedim ve istedim ki, vücudumdaki tüylerin sayısınca canım olsa da, böyle kazana atılsın. İşte beni ağlatan budur', dedi. Hükümdar:

'Seni serbest bırakırım ama benim başımı öper misin?' dedi.

Abdullah:

'Bütün Müslüman esirleri de serbest bırakır mısın?' dedi.

Hükümdar:

'Bütün Müslüman esirleri de' dedi. Buradan sonrasını Abdullah şöyle anlatıyor:

'Kendi kendime şöyle dedim: 'Bu Allah'ın düşmanlarından biridir. Beni ve bütün Müslüman esirleri serbest bırakması için, onun başını öpeyim. Bundan bana hiçbir zarar gelmez.'

Ona yaklaşıp başını öptü. Bizans hükümdarı, Müslüman esirlerin getirilip, ona verilmesini emretti. Böylece, esirleri ona verildiler.

Abdullah bin Huzafe, Ömer bin Hattab'ın yanına gelip, başından geçenleri anlattı. Ömer çok memnun oldu. Kurtarılan esirleri görünce, şöyle dedi:

'Her Müslümanın, Abdullah bin Huzafe'nin başını öpmesi, vazifesidir. İşte önce ben öpüyorum...'

Sonra kalkıp başını öptü..."

Bu hadisede dikkatimizi çeken ilk nokta şudur:

Esaret Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mümin kullarını denediği imtihanlardan bir tanesidir, kaldırılması zor bir yüktür. Fakat her imtihanın zorluğu o sıkıntıya önceden yapılan hazırlıkla direk bağlantılıdır. İnsan: *'Ben bir gün malımdan, canımdan olmakla, esaretle vb. imtihan olabilirim'* diye sürekli düşünmeli, Allah'tan sabır ve sebat dilemeli, önceden fikrî hazırlık yapmalıdır. Hele hele Allah'ın dinini küfür rejimlerinde anlatan Müslüman davetçiler bu zorluklara karşılaşacaklarını bir an bile akıllarından çıkartmamalıdırlar.

Peki bir Müslüman esaret altındayken nasıl davranmalı? Allah'ın ondan beklediği tavır nedir? İşte bu Abdullah bin Huzafe'nin bize öğrettiği ikinci noktadır.

Müslümanın izzetine en yakışır hal kafirlere karşı en küçük bir meyilde dahi bulunmadan tavrını ortaya koymasıdır. Fakat bu bir şarta bağlıdır. O da, bu tavrın sonucunun sadece kendisini bağlayacak olmasıdır. Bu şart yerine geldiğinde kafirlere karşı izzetlice bir duruş sergilemek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hoşuna giden ve O'na en sevgili gelen kulların yani Peygamberlerin fiilidir.

Mesela İbrahim *aleyhisselam* ateşe atıldığı sırada bırakın müşriklerden yardım talep etmeyi, meleğin yardımını dahi geri çevirmiştir. Sadece Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım talep etmiştir.

Fakat mesele başka Müslümanları da ilgilendirdiğinde, yani İslam cemaatinin umumunun maslahatı söz konusu olduğunda aynı olaya farklı bir şekilde bakmamız gerekir. Abdullah bin Huzafe *radıyallahu anh* sadece kendisini ilgilendiren teklif ve tehditleri net bir şekilde geri çevirmiştir. Müslümanın izzetine en yakışır tavır budur. Fakat konu başka Müslümanların hakları ile alakalı bir meseleye dönüştüğünde Abdullah bin Huzafe'nin de tavrı değişmiştir. Bir tağutun başını bile sırf bu maslahatı elde edebilmek için öpmüştür. Yaptığı bu işin doğruluğunu bizzat Ömer *radıyallahu anh* tasdik etmiştir. Öyleyse müşriklerin içinde yaşamak ve onlarla muamele etmek zorunda kalan müminler olarak bizler bu ilkeyi hayatımıza uygulamak zorundayız. Sadece bizi bağlayan konularda istediğimiz gibi davranabiliriz. Ama Müslümanların maslahatını ilgilendiren bir mesele de artık övülen şey kafirlere karşı tavır takınmak değil Müslümanların umumuna fayda sağlayacak şeyi elde etmektir.

Allah bizlere sahabeyi güzel bir şekilde anlayıp, onlar gibi yaşamayı nasip etsin.

Beşinci Sabite: Zafer, Sadece Askeri Galibiyet Değildir

-3-

Mücahidler sebepleri yerine getirir, kendilerine verilen kuvvetle amel ederek cihad için hazırlık yaptıklarında, Allah da onların az olan gayretlerini ve zayıf bir şekilde onlarla çatışmalarını, düşmanlarının kendi katından bir azapla helak olmasına sebep olarak kılacaktır.

Zaferin Yedinci Manası

Zaferin manalarından biri de Allah'ın kullarına delil ve beyan yardımını göstermesidir. Aslında bu geçen manalara yakın olup biraz farklıdır. Burada zafere ulaşan ilke, sadece zafer kazananla sınırlı değildir. Bu ilke, sahibi ölsün veya ölmesin diğerlerine de ulaşır. Burada önemli olan hüccetinin ulaşması ve bazı toplulukları ikna etmesidir. Bunlar meydanda zafer kazanamayan mustazaflar olsa bile…

Kavmi ile tartıştıktan sonra İbrahim'in *aleyhisselam* hüccetinin galip olması hakkında Allah'ın buyruğu da bunun gibidir.

"İşte bu, kavmine karşı İbrahim'e verdiğimiz delillerimizdir. Biz dilediğimiz kimselerin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki senin Rabbin hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir." [1]

Buradaki yüceltme zafer vermek anlamındadır. Aynı şekilde Allah *subhanehu ve teâlâ*, İbrahim'i *aleyhisselam* Nemrud ile tartışmasında galip kılmıştır.

"Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımararak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya gireni (Nemrut'u) görmedin mi! İşte o zaman İbrahim: 'Rabbim hayat veren ve öldürendir', demişti. O da: 'Hayat veren ve öldüren benim', demişti. İbrahim: 'Allah güneşi doğudan getirmektedir; haydi sen de onu batıdan getir', dedi. Bunun üzerine kâfir apışıp kaldı. Allah zalim kimseleri hidayete erdirmez." [2]

Ashab-ı Uhdud kıssasındaki gencin zafer kazanmasında da, değişmez prensiplerin galibiyeti hakkında açık bir delil bulunmaktadır. Genç öldürülmüş, fakat hücceti ve prensibi zafer kazanmış, Kral'ın küfrüne galip gelmiş ve insanların hepsi Müslüman olmuştu. Hüccetin galibiyeti gencin ölümü sebebiyle olmuş, ölümden önceki sebatı ise, apaçık bir zafer olmuştu. Böylece küfür, sahip olduğu tüm güç ve otoriteye kar-

1. 6/En'am, 83

2. 2/Bakara, 258

“Bunun üzerine Musa’ya: Asân ile denize vur! diye vahyettik. (Vurunca deniz) derhal yarıldı (on iki yol açıldı), her bölük koca bir dağ gibi oldu.”

şın, bu sebat, prensip ve büyük inanç karşısında darmadağın olmuştu.

Taifetu'l Mansura'nın ise var olacağını ve galip geleceğini Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* haber vermiştir.

"Ümmetimin içerisinden bir taife hak üzere olmaya devam edecek ve onları yardımsız bırakanlar onlara bir zarar veremeyecekler. Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere kalacaklardır." [3]

Bu galibiyetin en alt seviyesi de hüccet ve beyan galibiyetidir. Bazen bunun yanında devlet ve otorite de olabilir. Fakat ümmetin onları yardımsız bırakmaları, düşmanların onlara karşı toplanmalarına rağmen onlar galip olanlardır.

Zaferin Sekizinci Manası

Allah'ın, düşmanlarını kendi katından bir azapla helak etmesi de mücahidlere zafer verme türlerinden bir tanesi olarak sayılabilir. Bu azaba ise mücahidlerin cihad etmesi sebep olur.

Mücahidler bazı zamanlarda düşmanlarını cihad meydanında yenmekten aciz kalabilmekteler. Bu da savaştaki denkliğin olmayışından ileri gelmektedir. Fakat Allah çok kuvvetli ve izzetli olandır.

Mücahidler sebepleri yerine getirir, kendilerine verilen kuvvetle amel ederek cihad için hazırlık yaptıklarında, Allah da onların az olan gayretlerini ve zayıf bir şekilde onlarla çatışmalarını, düşmanlarının kendi katından bir azapla helak olmasına sebep olarak kılacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu durumu bizlere şu buyruğu ile tekit etmektedir:

"Nice az topluluk nice çok topluluğa Allah'ın izniyle galip gelmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." [4]

Firavun'un başına gelen azap, Musa'nın *aleyhisselam* ve beraberindekilerin cihadı sebebiyledir ki bu duruma da şöyle açıklık getirilebilir: Şüphe yok ki Allah *subhanehu ve teâlâ* Musa *aleyhisselam* gelmeden önce de, geldikten sonra da Firavun'u helak etmeye kadirdir. Fakat Firavun yüz çevirip tekebbür etmiş, Allah da ona tağutlaşıp, büyüklenene kadar mühlet vermişti. O atlıları ve askerleri ile Allah'ın nurunu söndürmek için çıkınca, o ve askerleri sahada azaba uğratıldılar. Bunun tek sebebi de Musa *aleyhisselam* idi.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Bunun üzerine Musa'ya: Asân ile denize vur! diye vahyettik. (Vurunca deniz) derhal yarıldı (on iki yol açıldı), her bölük koca bir dağ gibi oldu." [5]

"Firavun ve kavminin yaptıklarını ve (özenle kurup) yükselttiklerini yerle bir ettik." [6]

Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* cihadının ortaya çıkıp, Kureyş'in hakka boyun eğmekten yüz çevirmesinin ardından Allah *subhanehu ve teâlâ* Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* emrine uymaları için onlara azap gönderdi.

3. *Buhari, Müslim*

4. *2/Bakara, 249*
5. *26/Şuara, 63*
6. *7/Araf, 137*

Tarihte asla nedensiz bir şekilde helak olan bir topluluk yoktur. Kafirlerin başlarına gelen tüm felaketler, onlara gönderilen Rasûllerin veya Allah'ın salih kullarının cihad etmeleri sebebiyle gerçekleşmiştir.

Buhari ve Müslim'de Abdullah b. Abbas'ın *radıyallahu anh* şu rivayeti bulunmaktadır:

"Kureyş, Nebi'ye isyan ettiği zaman Nebi de sallallahu aleyhi ve sellem onların arkalarını döndüğünü gördü ve onlara Yusuf'un aleyhisselam ettiği yedi beddua gibi onlara beddua etti. Bundan sonra her şeyi bitirip, yok eden kıtlık geldi. Öyleki derileri, ölüleri ve leşleri bile yediler ve içlerinden birisi semaya bakıp açlıktan duman görüyordu. Sonra Ebu Süfyan, Nebi'nin sallallahu aleyhi ve sellem yanına gelip ona şöyle dedi: 'Ey Muhammed! Sen Allah'a itaati, sıla-i rahmi emreden birisin. Kavmin yakında helak olacak, onlar için Allah'a dua et.' "

Allah da *subhanehu ve teâlâ* şu ayetleri indirdi:

"Şimdi sen, göğün, insanları bürüyecek açık bir duman çıkaracağı günü gözetle. Bu, elem verici bir azaptır. (İşte o zaman insanlar:) 'Rabbimiz! Bizden azabı kaldır. Doğrusu biz artık inanıyoruz' (derler). Nerede onlarda öğüt almak? Oysa kendilerine gerçeği açıklayan bir elçi gelmişti. Sonra ondan yüz çevirdiler ve: Bu, öğretilmiş bir deli dediler. Biz azabı birazcık kaldıracağız, ama siz yine (eski halinize) döneceksiniz. Fakat biz büyük bir şiddetle yakalayacağımız gün, kesinlikle intikamımızı alırız." [7]

Onların başına gelen her şey Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* onlarla cihad etmesi sebebiyledir. Bu da hicretten, cihadın farz kılınmasından ve Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ordusunun savaş meydanında başına gelenlerden çok önce olan bir durumdu. Peygamber sa*sallallahu aleyhi ve sellem* onlarla olan savaşında Kureyş'ten iki yüze yakın adam öldürmüştü. Onlar da sadece bu rakamın yarısına yakın Müslüman öldürdüler. Fakat Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kureyş'e kendi katından azap göndermesi, onları Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* emrine boyun eğdirmiştir. Onların içlerinden kimi topluluk hidayete erdi, kimisi de küfürleri üzere helak oldu.

İçinde bulunduğumuz asırda da Sovyetler Birliği'nin yıkılması bu gerçeği doğrulamıştır. Mücahidler savaş meydanında onlardan güçlü olmadığı gibi, sayıca da fazla değildiler. Fakat Allah'ın dinine karşı savaşmaları ve O'nun dostlarını öldürmelerinden ötürü, zorluk, bela, fakirlik ve fesatlar peşi sıra gelmiş ve Sovyetler Birliği yıkılmış oldu. Sovyetler Birliği'nin komünist bir yapıdan dolayı yıkıldığını kim söyleyebilir? İşte aynı sistemde olup da hala varlığını sürdüren birçok devlet bulunmakta. Borçlarından dolayı yıkıldığını kim söyleyebilir? ABD, Sovyetler'in yıkıldığı zaman özellikle iç borçlarında onlardan çok daha fazla borçlu idi. Totaliter, askeri yönetiminden dolayı yıkıldığını da kim söyleyebilir? Onlardan daha katı askeri yönetimi olan devletler hala varlığını sürdürmektedirler. Sovyetler Birliği'nin yıkılış nedenlerine bakan bir kimse, onların Allah'ın dinine savaş açması, mücahidlerin de onlarla cihad etmesinden başka bir sebep bulamaz.

Tarih ve Peygamber kıssalarında bunun sayılamayacak kadar çok örnekleri bulunmaktadır. Bunların hepsi de şunu gösterir ki, mücahidlere savaş açanlara azap ve yıkımın layık olmasının asıl nedeni, yine mücahidlerin gerçekleştirdikleri cihattır. Cihad da zaten kafirler için helak sebebidir. Müminlerin zaferi ise, Allah katındandır. Zaferi acilen görmesek de gerçekleşmesi çok yakındır. Tarihte asla nedensiz bir şekilde helak olan bir topluluk yoktur. Kafirlerin başlarına gelen tüm felaketler, onlara gönderilen Rasûllerin veya Allah'ın salih kullarının cihad etmeleri sebebiyle gerçekleşmiştir.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Özcan YILDIRIM,

Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

7. 44/Duhan, 10-16

yigitinan@tevhiddergisi.com | YİĞİT İNAN

-2-

Cihad

Herkesin üzerine düşen bir vacip vardır. İster geride kalan olsun, isterse de ileri atılan olsun kimsenin görevini ihmal etmemesi gerekir.

Yeryüzünde Müslümanların izzetini ve şerefini muhafaza etmek için mücahidler var eden Rabbimize hamdolsun. Salât ve selam, mücahid Peygamber olan Rasûlullah'a ve O'nun mücahid olan ashabı üzerine olsun.

Şeriatın ciddi anlamda cihad ameline birçok fazilet atfettiğini geçen yazımızda belirtmiştik. Cihada denk bir amel bulunmadığını, cihadın kurtuluşun anahtarı olduğunu, cihadın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin yayılması noktasında en etkili amel olduğunu ve faziletlerin en büyüğü olan şehadete bu amel vesilesiyle ulaşılabildiğini hatırlatmıştık. Cihadın gayesini ve bunun dışında meşru olduğu durumları zikretmiştik.

Bu ay Rabbimizin vermiş olduğu imkan dahilinde bu amelin yolları ve kısımları üzerinde duracağız. Başarı Allah'tandır.

Cihadın Yolları Nelerdir?

Enes'ten *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Müşriklere karşı mallarınızla, canlarınızla ve dillerinizle cihad edin." [1]

Buradan anlaşılmaktadır ki İslam, can ve mal ile yapılan mücadeleye cihad dediği gibi dil ile yapılan mücadeleye de cihad demektedir. Dil ile yapılan cihad insanların davet yoluyla fıtratlarına, yani İslam'a döndürülmeleridir.

Bazıları davete cihad isminin verilmesine tepki göstermektedir. Ancak Kur'an-ı Kerim'de de bu, cihad olarak isimlendirilmiştir:

1. *Ebu Davud, Nesai*

"Artık kâfirlere itaat etme ve onunla onlara karşı büyük bir cihad et." [2]

Bu ayet Mekke'de nazil olmuştur. Ayette *"... Onunla... "*dan kastedilen Kur'an'dır. Demek ki Allah *subhanehu ve teâlâ* Ku'ran'ın apaçık bir şekilde müşriklere ulaştırılmasını cihad olarak isimlendiriyor. Hatta şeriat çok farklı olan amelleri de cihad olarak isimlendirmiştir.

Bir adam Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* cihada katılmak için izin istedi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*:

" 'Annen baban sağlar mı?' diye sordu. Adam: 'Evet' deyince, 'Sen onlara hizmet ederek cihad yap' buyurdu." [3]

Fakat buradan bu amelleri işleyen kişinin canını ortaya koyan mücahidin faziletine eşit olduğu anlayışı çıkarılmamalıdır. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* canıyla cihad edenlerin derecesinin en büyük derece olduğunu haber vermiştir:

"Allah yolunda malları ve canları ile cihad edenlerin Allah katında dereceleri çok büyüktür. İşte umduklarını elde edenler de onların ta kendileridir." [4]

Bazıları bu tepkiyi daha da ileri götürerek *'Siz böyle diyerek insanları cihattan alıkoyuyorsunuz'* gibi sözler sarf etmektedir. Bu gibi sözler eden insanlar İslam'ın ve Müslümanların halini anlamamış olan insanlardır. Bütün Müslümanların silahlanıp cihada çıkması mümkün olabilecek bir durum değildir. Kimisi çıkabilecek, kimisi çıkamayacak, kimisi çıkacak ama geride bıraktığı eşi ve çocuğu kafirlere teslim olacak, adam şirkin yeryüzünden silinmesi için savaşırken gerisinde bıraktığı evladı bir süre sonra mürted olup şirkin bekçiliğini yapacak.

Demek ki bir grup insan cihad edecek. Bir grup insan da geride kalacak ama yatmayacak, canlarını bu uğurda seferber edenlere maddi ve manevi anlamda yardım edecek. Gerisinde bıraktığı ehline yardım edecek, onları var olan şirklerden koruyacak. İnsanları oraya teşvik edecek. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* Tevbe suresinde şöyle buyurmaktadır:

"Müminlerin hepsinin toptan sefere çıkmaları doğru değildir. Onların her kesiminde bir grup dinde (dini ilimlerde) geniş bilgi elde etmek ve kavimleri (savaştan) döndüklerinde onları ikaz etmek için geride kalmalıdır. Umulur ki sakınırlar." [5]

Maalesef bugün senelerini cephede savaşarak geçirenlerin kendileriyle konuşulduğunda hâlâ tağutların tekfiri gibi hiç kimsenin ihtilaf etmeyeceği bir meselede tereddüt içinde olduklarını görmekteyiz. Bu çok acı bir durumdur. Allah için savaşanın zihninde kimin Allah'ın düşmanı olduğu tam bir netliğe kavuşmalıdır. O zaman demek ki birileri bu görevi üstlenmeli ve Müslümanları bilinçlendirmelidir. Nitekim vacibin kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir.

Ayrıca bugün dünya cihadının yürütülmesi ekonomik güce yani paraya bağlı bir durumdur. Bu hakikati net bir şekilde görmek gerekir. Herkes cepheye gidebilir. Rabbimiz buna niyetlenen kardeşlerimizin yolunu açık etsin. Ancak şunu da görmek gerekir ki cepheye gidecek olan kişi masraflarıyla beraber cepheye gitmektedir. Birilerinin bunu finanse etmesi gerekmektedir. Bu da geride kalanların üzerine düşen bir vaciptir.

Herkesin üzerine düşen bir vacip vardır. İster geride kalan olsun, isterse de ileri atılan olsun kimsenin görevini ihmal etmemesi gerekir.

Cihadın Kısımları

Cihad saldırı ve savunma olmak üzere iki kısımdır. Cihadın bu iki kısmını çok iyi bir şekilde

2. *25/Furkan, 52*
3. *Buhari, Müslim*
4. *9/Tevbe, 20*
5. *9/Tevbe, 122*

bilmemiz gerekir. Çünkü bugün tağutların savunuculuğunu yapan belamlar cihadı sarahaten ortadan kaldıramadıkları için, cihadın sadece herhangi bir saldırı esnasında savunmak için başvurulan bir alternatif olduğunu söylemektedirler. Hatta bu zavallı kimseler Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında gerçekleşen bütün savaşların saldırı değil savunmaya yönelik savaşlar olduğunu iddia etmektedirler.

Bu taifenin kendilerine dayanak olarak almış oldukları delilleri zikretmeden önce cihadın saldırı ve savunma olarak iki kısım olduğuna dair delillerimizi zikredelim;

Saldırı Cihadı ve Delilleri

Saldırı cihadı, Müslümanlara yönelik bir saldırı olmaksızın Müslümanların düşmanla karşı karşıya gelmesidir. Ya da Müslümanların düşmanı kendi yurdunda vurmasıdır. Delillerini ise şöyle sıralayabiliriz;

1. Saldırı cihadının varlığının en açık delili Enfal suresi 39. ayettir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Fitne (şirk) kalkıp din (otorite) yalnız Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşın." [6]

Bu ayet bize apaçık bir şekilde göstermektedir ki şirk var olduğu ve otorite göklerde olduğu gibi yerde de Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olmadığı müddetçe cihad meşrudur. Bunun için Müslümanlara herhangi bir saldırı olması gerekmemektedir. Yeryüzünde cihadın varlığı şirkin var olmasına bağlıdır.

2. *"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah bağışlayan ve merhamet edendir."* [7]

Şirk var olduğu ve otorite göklerde olduğu gibi yerde de Allah'a subhanehu ve teâlâ ait olmadığı müddetçe cihad meşrudur. Bunun için Müslümanlara herhangi bir saldırı olması gerekmemektedir.

Bu ayet indiği zaman müşrikler Müslümanlara karşı saldırı halinde değildi. Bilakis Müslümanlar kendi memleketlerinde, kafirler de kendi topraklarındaydı. Buna rağmen Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* böyle buyurması saldırı olmaksızın da müşriklere karşı cihadın meşru olduğuna delalet etmektedir.

3. *"Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, hak dini din olarak kabul etmeyen, Allah'ın ve Rasûlü'nün helalini helal, haramını haram tanımayan insanlarla, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın."* [8]

"Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, hak dini din olarak kabul etmeyen, Allah'ın ve Rasûlü'nün helalini helal, haramını haram tanımayan insanlarla, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın."

Zikretmiş olduğumuz bu iki ayet Tevbe suresinde geçmektedir. Tevbe suresinin ayetleri ise son inen yani neshedilme ihtimali bulunmayan ayetlerdir.

4. Saldırı cihadının meşruluğuna şunu da delil olarak zikredebiliriz; Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı Bedir'e kendilerini savunmak için değil müşriklerin kervanlarına saldırmak amacıyla gitmişlerdi.

5. Bütün bu delillerle beraber şunu da söyleyebiliriz ki sırf La ilahe illallah'ın hakkını yerine getirmediklerinden dolayı müşriklerle savaşmak meşrudur. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Ben insanlarla Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim O'nun Rasûl'ü olduğuma şahitlik edinceye, namazı kılıp, zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum." [9]

Savunma Cihadı ve Delilleri

Savunma cihadı Müslümanlara yönelik herhangi bir saldırı durumunda Müslümanların meşru olarak kendi haklarını müdafaa etmeleridir. Delillerini ise şöyle sıralayabiliriz;

"Ey iman edenler! Toplu halde kafirlerle karşılaştığınız zaman onlara arkanızı dönmeyin." [10]

6. 8/Enfal, 39
7. 9/Tevbe, 5
8. 9/Tevbe, 29
9. Müslim
10. 8/Enfal, 15

Saldırının olduğu bir yerde imandan sonra gerekli olan vaciplerin yerine getirilmesi ancak saldırının savuşturulması ile mümkündür. Ayrıca düşmanın girmiş olduğu bir beldede Müslümanların dinleri konusunda fitneye düşme ihtimalleri çok yüksektir.

"Size karşı savaş açanlara, siz de Allah yolunda savaş açın. Sakın aşırı gitmeyin, çünkü Allah aşırıları sevmez." [11]

"Kim size saldırırsa, siz de ona misilleme olacak kadar saldırın. Allah'tan korkun ve bilin ki Allah muttakilerle beraberdir." [12]

"Size ne oldu da Allah yolunda ve: 'Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı lütfet', diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" [13]

Bu ayetlerde sözü edilen savaş, Müslümanlara karşı savaş açan düşmanın saldırısına karşı koymak için yapılan savunma savaşıdır.

Ayrıca şeriatın bu konuda bir hükmü olmasaydı bile saldırı durumunda savunma durumuna geçme ve o saldırıya mukavemet gösterme, fıtratın ve aklın gerektirdiği şeylerdendir. Ama şeriat bununla beraber insan fıtratında karar bulmuş olan bu duyguyu teyid etmiş ve buna şer'i bir kisve kazandırmıştır.

İbni Teymiye *rahimehullah* savunma cihadı ile ilgili şunları söylemektedir: *'Savunma savaşı, dine ve kutsallara saldıran düşmanı defetmenin en çetin şeklidir. İcma ile vaciptir. Dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanı defetmek, imandan sonra gelen en büyük vaciptir. Bu nedenle hiçbir şart yoktur ve imkan ölçüsünde herkese vaciptir.'*

Şeyhu'l İslam'ın savunma cihadını imandan sonra en büyük vacip olarak nitelemesi bizi şaşırtmamalıdır. Saldırının olduğu bir yerde imandan sonra gerekli olan vaciplerin yerine getirilmesi ancak saldırının savuşturulması ile mümkündür. Ayrıca düşmanın girmiş olduğu bir beldede Müslümanların dinleri konusunda fitneye düşme ihtimalleri çok yüksektir. Nitekim bunun örneğini yaşadığımız coğrafyada görmekteyiz. Bu coğrafyayı istila eden düşman hilafeti kaldırıp yerine küfür ahkamını getirerek, küfrün propagandasını yaparak bütün bir toplumu şirk bataklığına sokmuştur. Bu sebeple burada *'İmandan sonra en büyük vacip namazdır'* sözü zikredilen vakıaya uygun olmayan bir söz olacaktır.

Bu zikrettiklerimiz cihadın kısımlarıdır. Konumuza girerken söylediğimiz gibi bazıları açık bir şekilde İslam'da cihadın olmadığını söyleyemedikleri için saldırı cihadının olmadığını iddia etmişlerdir. Bununla beraber bu iddialarına bir takım deliller getirmişlerdir. Rabbimiz izin verirse bir sonraki yazımızda bu delilleri zikredip bu şüphelere cevap vereceğiz.

Dualarımızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

11. 2/Bakara, 190

12. 2/Bakara, 194

13. 4/Nisa, 75

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

(Daru't) Takrib'den İmhaya: Ahzabu'ş Şia

Tevhid akidesinden farklı bir şey olan Şia inancının İslam dışı unsurlar barındıran inançlarını konuşmak, yazmak ve tartışmanın dahi yasaklandığı camiaların başlarındaki insanlar bazı gerçeklerin farkına varmış olsalar dahi bunları gündemleştirmekten azami derecede kaçınırlar.

Geçmişte yaşanmış kötü hadiselerin hatırlanıp günlük hayatı daha da tatsız bir hale sokmaması için *'Ölüleri mezarlarından çıkarmayın!'* diye veciz bir söz vardır. *'Ölüleri mezarlarından çıkarmak'* izan ve istikamet sahibi hiç kimseye fayda vermez.

Fakat söz konusu *'ölüler'*, uğruna, aralarında muvahhid kardeşlerimizin de olduğu, günlük ortalama yüz kişinin öldürüldüğü sapkın bir zihniyet olunca hatırlamak şöyle dursun tarihte ender görülen kıyım ve katliamların gerekçesi yapılmaktadır. Suriye'de boy gösteren Ahzabu'ş Şia ittifakının tarihsel arka planında işte bu hastalıklı zihniyet vardır. Moğol gaddarlığında gerçekleştirilen katliamların baş destekçisi ve finansörü ise İran'ın ta kendisidir. O İran ki bundan otuz dört sene evvelki halk hareketi sonucu gerçekleşen Farsi-Şii devrimi, başta İslam alemi olmak üzere tüm dünyaya *'İslam devrimi'* olarak yutturmuştu. O İran, bugün *'Büyük Şia'* olarak kuvvetli bir Şia ittifakı oluşturmak için bütün gücüyle Suriye'ye yüklenmektedir. Nasıbî (Ehlibeyt düşmanı) olarak görüp tahkir, tek'in ve tekfir ettikleri Ehli Sünnet'in beldelerini, zapt edemedikleri şiavi bir şehvetle yer ile yeksan etmekten çekinmeyen bu ittifakın tarafları, esasen kindar, takiyyeci ve kökten tekfircidirler.

Özellikle tarihi bir açıdan bakıldığında İslam ümmetinin, tarihinde ilk kez başsız kaldığı Moğol istilası sırasında Müslümanlara yapılan en büyük ihanetinin baş aktörlerinin şiiler olduğu görülecektir. O dönem yönetim merkezi Bağdat'ta bulunan Abbasi halifesi hüsnü niyetinden ötürü şii bir vezir atamıştı. Bu vezir sonraları Moğollar (Tatarlar) namına casusluk yaparak İslam halifesine ve ümmete karşı büyük bir ihanetin içerisine girdi. Moğollarla yaptığı işbirliği sonucunda Bağdat, benzerine bugün Şam, Halep, Hama ve Kusayr'da yaşanan büyük bir yıkım ve soykırıma maruz kaldı.

Şii Fatımîlerin 10 ve 12. yüzyıl arasında hüküm sürdüğü Tunus ve Mısır bölgelerinde yaşayan Ehli Sünnet Müslümanları nasıl büyük bir baskı ve tedhiş ile sindirmeye çalıştıkları İbnu'l Esir ve diğer Müslüman tarihçilerin kitaplarından okunmalıdır. Günümüz Ahzabu'ş Şia'sını anlamada hatırı sayılır bir katkısı olacaktır.

Yakın geçmişe baktığımızda da aynı amaç ve istikametin hiç değişmediğini görürüz. Mesela, Afganistan İslam Emirliği'nin ilanından sonra oradaki Şia unsurlarıyla işbirliği içerisinde Amerikalıları dahi şaşırtan komploların içinde ve başında yine *'Büyük Şia'* İran vardı.

Arap yarımadasında ve körfez ülkelerindeki Şia dalgalanmasını, meşru demokratik hak talebi olarak nitelendirerek destekleyen, körükleyen ve milyon dolarlar akıtan da İran'dan başkası değildi.

1985 yılında Beyrut'taki Filistin mülteci kampına sudan bahanelerle saldırıp Ariel Şaron gibi katliam yapanlar Lübnan'daki şii örgütlerden (Şii) Emel örgütü idi. Bu örgüt esasen bugünkü Hizbulesed'in (beri oldukları isimle Hizbullah) içinden çıktığı bir oluşumdu. Bu katliamda binlerce Filistinli öldürüldü.

2007 yılında yine Lübnan'daki Nehru'l Barid Filistin mülteci kampına *'Fethu'l İslam'* isimli İslamî bir cemaate yönelik saldırılar gerçekleştiren ve çoğunluğu Hristiyanlarla Şiilerden oluşan Lübnan ordusuna destek veren yine Hizbulesed oldu.

Suriye'deki mücahitleri, sırf kendileri gibi Şia'dan olan Şam'ın Sfenks'i Esed'e karşı cihad ettikleri için tahkir ve tekfir eden Ahzabu'ş Şia'nın aslında kimler olduğu hususunda anlatılacak çok şey var. Takiyyecilikle perdeledikleri akideleri gereği Ehli Sünnet'i hiçbir hilaf olmadan tekfir eden Şia'nın önde gelen reislerine göre mustaz'af ve yurtlarından çıkarılan halka yardım ve zalim tağutun devrilmesi için fisebilillah cihad eden mücahidler *'tekfirci'* oluyorlar!

Takiyyeyi dinlerinin esaslarından kabul ettiklerinden Ehli Sünnet Müslümanların kahir ekseriyetinin bilmediği tekfirciliklerini gizlemek için, Suriye'deki çağdaş Hulagu'ya ve vahşi rejimine karşı mücadele eden Müslümanları *'tekfirci'* damgasıyla yaftalayıp tüm İslam aleminde itibarsızlaştırmaya çalışarak kalplerindeki zehri mücahidlerin üzerinde boca etmekten geri durmamaktadırlar.

İran, Irak ve Lübnan'daki Hizbulesed'den müteşekkil Ahzabu'ş Şia'ya göre barış ideolojisi, Nasibîlerin Ehli Sünnet Müslümanların inançlarından evladır. Zira bu ideolojinin sahibi kendi şialarındandır. Kendi şiaları olarak gördükleri ve destekledikleri Nusayrilerin Ali'ye *radıyallahu anh* Uluhiyyet atfettikleri düşünüldüğünde, durum biraz daha netleşmiş olur. Şianın savaş tarihinde Müslümanlarla yaptıkları savaşlar büyük bir yekün tutar. Öyle ki İslamiyetten sonra Müslüman olmayan kavimlerle yaptıkları savaşlar ancak bir dipnot kadar yer tutar.

Fatimîlerin başı İmam Ubeydullah ve Nasruddin Et-Tusi'nin inancı, ihaneti ve amacı, günümüzde Ali Hamanei, Nuri El-Maliki, Beşşar El-Esed ve Hasan Nasrallah'ın şahsında aynı istikamet üzere ve daha güçlü bir irade şeklinde devam etmektedir.

Artık hizbulesed olarak meşhur ve maruz olan güruh Suriye'ye sanki barış elçileri yahut insani yardım görevlileri olarak girmişler de Kusayr başta olmak üzere bir çok beldeyi ahalisiyle beraber yakıp yıkarak öldürenler onlar değilmiş gibi uzun ve zehirli dilleriyle haklılıklarını böğürürken, herkesin bu yapılanları olağan karşılamasını bekleyebilmektedirler.

Ahzabu'ş Şia ile Ehli Sünnet arasındaki (fıkhi değil) itikadi ihtilafların konuşulmasını, yazılmasını ve gündemleştirilmesini yasaklayanlar bu tavırlarıyla şiaya büyük avantajlar sağlamış oldular. Geçen yüzyılın son çeyreğinde şia ile ehli sünnet arasında *'Mezheblerin yakınlaştırılması'* iddiasıyla İran merkezli *'Daru't Takrib'* müessesesi kuruldu. Bu müessessinin asıl amacının mezheplerin yakınlaştırılması değil, Ehli Sünnet'in Şia'ya yakınlaştırılması olduğunu şuurlu ve muhakkik ilim adamları fark ettiler. Bu amaçları öne sürerek Ehli Sünnet beldelerinin bir çoğunda merkezler açtılar. Yoğun bir şia propagandası yaptılar. Naifliklerinden olsa gerek aynı amaçla mesela Tahran veya Tebriz de benzer çalışmalar yapmak isteyen Sünni alimlere hiçbir zaman izin vermediler.

Şia'nın gerçek itikadını kendi dillerinden duymak pek mümkün değildir. Yukarıda da

belirttiğimiz gibi kendilerince sahih ve muteber kaynaklarda ehli beyt imamlarına nispet ettikleri sözlerle takiyyeyi adeta din edinmişlerdir. En muteber hadis kitaplarında sadece bir rivayeti burada aktarmak yerinde olacaktır.

'Takiyesi olmayanın dini de yoktur…' [1]

Bu inançlarından dolayı milyonlarca insanın gözlerinin içine bakarak neredeyse dağları bile yerinden oynatacak hile ve düzenbazlıklar içerisine girmekten çekinmezler. Ehli Sünnet ile ilişkileri her daim *'Aldatan ve aldatılan'* bir ilişki zemininde cereyan etmiştir. Aldatılan taraf, duygusallıkla ve aceleci davranarak Şia'yı destekleme tuzağına düşen alimler ve cemaatler olmuştur. Aldatan taraf ise onların gerçek inançlarından habersiz olan kimselerle olan ilişkilerinde takiye oyununu maharetle oynayabilen Şia alimleridir.

Tevhid akidesinden farklı bir şey olan Şia inancının İslam dışı unsurlar barındıran inançlarını konuşmak, yazmak ve tartışmanın dahi yasaklandığı camiaların başlarında ki insanlar bazı gerçeklerin farkına varmış olsalar dahi bunları gündemleştirmekten azami derecede kaçınırlar.

Hal böyle olunca bu camiaların mensupları ve sempatizanlarının büyük çoğunluğu sürekli olarak *'Aldatılan'* tarafta bulunmaya mahkum bırakılmaktadırlar.

İran'ın mustaz'af Suriye halkına karşı müşrik Esed'i ve rejimini bütün gücü ile desteklemesi ve Lübnan'daki paramiliter hizbulesedi cepheye sürmesinden dolayı hayal kırıklığı yaşayan şia muhiplerinin bir daha hayal kırıklığı yaşamamaları için artık şu hayal aleminden ayıkmaları onlar için de pek hayırlı olacaktır. *'Zulme rıza zulüm'* ise zalime ve yaptığı zulme hangi surette olursa olsun destek vermek daha öncelikle ve daha büyük bir zulümdür.

Kendilerini Ehli Sünnet olarak gören ve Ehli Sünnet adına söz söyleme hakkına sahip olduklarını iddia eden zevatın gün geçtikçe gerçek yüzleri ortaya çıkan Şia'ya karşı takındıkları munisane tavırları duygusallıktan öteye geçmez. Mustaz'af bir halk ve Allah için kıyam etmiş kardeşlerimiz Ahzabu'ş Şia tarafından vahşice doğranırken bu cürümleri görmezden gelmek her iki tarafa da eşit(!) mesafede durma aymazlığı göstermek ve fitnenin bir parçası da biz olmayalım naifliklerinin İslamî bir tavır olmamakla beraber vicdani hakka niyetli ve adaletten yana bir tavır olmadığı da açıktır.

Haçlıların Afganistan, Çeçenistan ve Irak'ta yaptıklarından çok daha ağır cürümler işleyenlere hâlâ muhabbet besleyip sempati göstererek *'uhuvvetin'* güçlendirilmesi gereğini mırıldanabilenlerin haleti ruhiyeleri mucibi meraktır.

Ehli Sünnet'ten olduklarını iddia ettikleri halde ümmet için Yahudi ve haçlılardan çok daha tehlikeli bir konuma ulaşan şia ile yakınlaşanların bu tutumları ne ilimden ne de bu gibi konuları ele alan ilmin teşvikinden kaynaklanmaktadır.

Ahzabu'ş Şia'nın hiç gömmediği *'ölüler'* üzerinden kendi üzerlerine boca edilen propagandif söylem ve aktiviteler insanlarımızın sağlıklı muhakeme kabiliyetlerini yitirme ve vicdanlarının dumura uğramasına neden olabilmektedir. Nitekim Suriye'deki kıyım ve katliamlar vesilesi ile ortaya çıkan manzara da bunu göstermektedir.

Tahran'ın politiklarının İslam ümmeti için mübalağasız olarak en az Washington'un politikları kadar tehlikeli ve sinsice olduğu yönünde geçmişte bazı Müslüman ilim adamlarının ifade ettikleri kanaat, özellikle Suriye'de ki uygulamalarda daha da somutlaşmış bulunmaktadır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm Müslümanlara hakkı hak olarak tanıyıp ittiba etmeyi, batılı batıl olarak gerçek yüzüyle bilip ondan ictinap etmeyi nasip ve müseyyer eylesin.

Suriye'deki mücahidler için dualarımızda muhakkak yer verelim. Allah *subhanehu ve teâlâ* zalimlerin ve zalimlere yardakçılık edenlerin gücünü kırsın. Şüphesiz ki izzet sahibi olanlar Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerdir. İslam düşmanlarına ve zalimlere ise dünyada rüsvaylık, ahirette de azap müjdesi vardır.

Allah'a hamd, Rasûlullah'a, pak Ehlibeyti'ne, seçkin ashabına ve mücahidlere selam olsun.

1. *El-Usul Mine'l Kafi, 2/217; 2/219.*

Selefilik İddiasında Bulunanlar!

Allah'ın şeriatından başkasıyla hükmeden yöneticiler, bizlere Allah'ın izin vermediği şeyleri kanunlaştırmakta ve Allah'ın kanunlarına ters kanunlar yapmaktadırlar. Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in temel esaslarından birisi de; şirki reddetmek, ehlinden berî olmak...

بسم الله الرحمن الرحيم

Cevaplayan: İbrahim b. Abdilazîz

Soru:

Değerli Üstadımız!

Son dönemlerde toplumumuzda (Filistin'de), kendilerine *'Selefi'* diyen ve hali hazırdaki yöneticileri kendilerine beyat edilmesi vacip olan *'Ulu'l Emr'* kabul eden, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi kalben helal görerek terk etmeleri müstesna, onlara karşı ayaklanmayı -şartlar ne olursa olsun- haram addeden bir grup türedi. Onlar bu görüşlerini Ehli Sünnet'e nispet ediyor ve bu görüşe karşı çıkanların, kendilerine düşmanlık beslenmesi ve sakınılması zorunlu olan *'Harici'* ve *'Tekfirci'* olacağını söylüyorlar.

Acaba kendisine davet ettikleri bu görüşün doğruluk derecesi nedir?

Onlarla ilişki kurmanın veya sayılarını kabartmanın (yani onlarla beraber olmanın) hükmünü açıklar mısınız?

Allah sizi muhafaza buyursun ve ilminizle (insanları) faydalandırsın.

Cevap:

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet verirse onu saptıracak; kimi de saptırırsa onu doğru yola sevk edecek kimse yoktur. Ben şehadet ederim ki, tek olan, asla ortağı bulunmayan Allah'tan başka (hak) hiçbir ilah yoktur ve Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Bu bahsedilen grup, toplumumuzda gerçek anlamda yayılmaya başlamış bir gruptur. Onlar hakkında çok ilginç ve garip şeyler duymaktayız. Birçok ilim talebesi, onların kendisine çağırmış olduğu bazı şeyler hakkında bizlere nakilde bulundu ki, bunların en meşhuru, sizin de sorunuzda yer alan görüşleridir.

İşin aslına bakılırsa ben onların, halkın kafasını karıştıran bazı şüphelerine etraflıca cevap vermek istiyordum; lakin suâliniz, meseleye ilişkin özel bir cevap vermeye beni sevk etti.

İşte şimdi, Allah'tan yardım dileyerek ve sevap umarak onların, görüşlerini temellendirdikleri en önemli şeylere ışık tutan kısa ve öz bir cevapla suâlinize cevap vereceğim.

İlk Olarak

Ameli imandan ayırmayı gerektiren, imanı yalnız kalbin tasdiki ve dilin ikrarından ibaret kabul eden ve amelin sadece imanın kemal şartı olduğunu söyleyen bu görüş, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'e muhalefet eden sapık Mürcie'nin mezhebidir. Oysa Ehli Sünnet'e göre iman, söz ve ameldir; artar ve eksilir.

İbni Teymiyye *rahimehullah* *'El-Akîdetu'l Vasıtiyye'* adlı eserinde şöyle der:

'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in inanç esaslarından birisi de şudur: Din ve iman söz ve ameldir. Kalbin ve dilin sözü ile kalbin, dilin ve azaların amelidir. İman, taatle artar, günah ile eksilir.'

Allah sana merhamet etsin bir bak, İbni Teymiyye bu tanımı nasıl da Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in temel inanç esaslarından yani dinlerinin, üzerine kaim olduğu temel kaidelerden kabul etti!

Usul ilminde bilindiği üzere, bir şey ancak kendisini beyan eden ve tanımlayan şey ile bilinir.

İşte Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye de (bu asla binaen) Ehli Sünnet nezdinde imanın hakikatinin üç rükun üzere kaim olduğunu beyan etti. Bu rükunlar:

1. Kalbin ameli,

2. Dilin ameli,

3. Âzaların amelidir.

Âzaların ameli de imanın rükunlarındandır.

Bilindiği üzere rükun: *'Kendisi terk edildiğinde -her ne kadar diğer rükunlar yapılsa bile- (beraberinde) aslın da yok olduğu en güçlü taraf'* demektir. Buna namazı örnek gösterebiliriz. Şayet bir adam namazın geri kalan tüm erkânını yerine getirmekle birlikte rükuya gitmeksizin namaz kılacak olsa, namaz kılmış olmaz.

> *'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in inanç esaslarından birisi de şudur: Din ve iman söz ve ameldir. Kalbin ve dilin sözü ile kalbin, dilin ve azaların amelidir. İman, taatle artar, günah ile eksilir.'*

Peki neden?

Çünkü o namazın rükunlarından bir rüknu terk etmiştir.

İşte tıpkı bunun gibi her kim âzalarla amel işlemezse -her ne kadar dili ile inandığını söylese ve kalbi ile tasdik etse bile- mümin kabul edilmez.

İbni Teymiyye *rahimehullah* (Mecmuu'l Fetâvâ'da) şöyle der:

'Haricilerin ve Mürcie'nin imanın anlamı hakkında söyledikleri şeyleri inceden inceye düşünen birisi, zorunlu olarak bu söylenen şeylerin Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *söylediklerine aykırı olduğunu bilecektir. Aynı şekilde yine zorunlu olarak bilecektir ki, Allah ve Rasûlü'ne itaat etmek, imanın tamam oluşundan ileri gelir ve O* sallallahu aleyhi ve sellem*, günah işleyen her kişiyi kâfir kabul etmemiştir.*

Ve yine şunu da bilir ki, söz gelimi bir kavim Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem*:*

'Biz senin bize getirdiklerine kalbimizle kesin olarak inanıyoruz. Dilimizle iki şehadet kelimesini ikrâr ediyoruz. Ancak bizlere emredip nehyettiğin hiçbir hususta sana itaat etmeyecek, namaz kılmayacak, oruç tutmayacak, haccetmeyeceğiz! Doğru söz söylemeyecek, emaneti yerine getirmeyecek, ahde vefâ göstermeyecek, akrabalık bağlarını gözetmeyecek ve bize emrettiğin hiçbir hayrı yapmayacağız. Öte yandan içki içecek, bize haram olan kadınlarla alenî bir şekilde zina edecek, ashabından ve ümmetinden gücümüz yetenleri öldürecek, mallarını alacak ve hatta gerekirse seni bile öldürecek veya

düşmanlarınla bir olup seninle savaşacağız!' dese, aklı olan birisi Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *böylelerine: 'Sizler kâmil manada iman etmiş müminlersiniz. Kıyamet gününde şefaatime layık olacaksınız. İçinizden hiçbir kimsenin cehenneme girmemesi umulur' diyeceğini düşünebilir mi? Aksine her Müslüman kesin olarak bilir ki Rasûlullah* sallallahu aleyhi ve sellem *böylelerine: 'Sizler, getirdiğim şeylere karşı insanların en kâfirlerisiniz' der ve şayet bu hallerinden tevbe etmezlerse onların boyunlarını vurur.'*

İbni Teymiyye'nin bu sözlerini düşünen bir kimse, onun iki taifeye reddiye verdiğini görür:

Birincisi: Günahları nedeniyle insanları tekfir eden Haricilere.

İkincisi: Amelleri iman kapsamından çıkaran Mürcie'ye.

İbni Teymiyye (bunlara reddiye vermekle kalmaz, aynı zamanda) bu insanların dalaletini dinde zorunlu bilinen meselelerden kabul eder. Yani bunların sapıklıkları -bilgeleri bir tarafa- Ehli Sünnet'in avamına bile kapalı değildir.

Hatta *'Aklı olan birisi böyle düşünebilir mi?'* demek suretiyle daha da öteye gider ve bu meselenin, Allah'ın kendisinden akıl nimetini aldığı kimselerden başkasına kapalı kalmayacağını belirtir. Hidayetten sonra dalalete düşmekten Allah'a sığınırız.

Hatta 'Aklı olan birisi böyle düşünebilir mi?' demek suretiyle daha da öteye gider ve bu meselenin, Allah'ın kendisinden akıl nimetini aldığı kimselerden başkasına kapalı kalmayacağını belirtir. Hidayetten sonra dalalete düşmekten Allah'a sığınırız.

İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* savunduğu bu görüş, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in bizatihi mez-hebinin kendisidir. Hatta öyle ki, bu konuda onlara muhalefet eden kimse, muhalefeti oranında Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in yolundan çıkmış kabul edilir. Özellikle de onlara olan muhalefeti -izah etmekte olduğumuz mesele gibi- Ehli Sünnet'in temel meselelerine ilişkin olursa…

Amelin iman kapsamına dâhil olduğunun şer'i delillerinden bir tanesi Yüce Allah'ın şu sözüdür:

"Mü'minler ancak o kimselerdir ki; Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir. O'nun âyetleri kendilerine okunduğu zaman (bu) onların imanlarını artırır. Onlar sadece Rablerine tevekkül ederler. Onlar namazı dosdoğru kılan, kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden Allah yolunda harcayan kimselerdir. İşte onlar gerçek müminlerdir. Onlara, Rableri katında yüksek mertebeler, bir bağışlanma ve cömertçe verilmiş rızık vardır." [1]

Ayettin orijinalindeki (ancak anlamında kullanılan) *" إِنَّمَا/innemâ"* edatı hasr-u kasr ifade et-mektedir. Yani Allah, imanın hem kalbin amelini, hem de bedenin amelini kapsadığını beyan etmektedir.

Ayette yer alan *"…Kalpleri ürperir. O'nun âyetleri kendilerine okunduğu zaman (bu) onların imanlarını artırır. Onlar sadece Rablerine tevekkül ederler"* kısmı, kalbin ameliyle alakalıdır.

Devamında yer alan *"Onlar namazı dosdoğru kılan, kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden Allah yolunda harcayan kimselerdir."* kısmı ise, âzaların ameliyle alakalıdır.

En sonunda ise Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmuştur: *"İşte onlar gerçek müminlerdir."*

Gerçek müminler: Yani imanın hakikatini gerçekleştirmiş kimseler…

Yani hem kalbin hem de azaların amellerini bir araya getirmiş kimseler…

Allah *subhanehu ve teâlâ* diğer bir ayette şöyle buyurur:

"Hayır, Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem yapıp sonrada verdiğin hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." [2]

1. 8/Enfal, 2-4
2. 4/Nisa, 65

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayet-i kerime de, mümin olduğunu zanneden insanlardan -ta ki onlar hem zahiri ile hem de bâtını ile Rasûlullah'ın hükmüne boyun eğene dek- imanı nefyederek/iptal ederek kendi zatına yemin ediyor.

Ayetin *"Aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem yapıp…"* kısmı zahirin boyun eğmesine delildir.

Ayetin devamındaki *"İçlerinde hiçbir sıkıntı duymadan"* kısmı ise bâtının boyun eğmesine delildir.

Bu iki ayet arasında şöyle bir fark vardır: Birinci ayet, zâhirin ve bâtının (yani kalbin ve âzaların) amellerini bir araya getirenlerin imanlarının varlığına delalet etmekte. İkinci ayet ise, zâhiri ve bâtını ile Allah'ın hükmüne boyun eğmeyenlerin imanlarının yok olduğuna işaret etmektedir.

Fakat burada birisi çıkıp: *'Burada ki imanın nefyedilmesi/yok sayılması, hakikatinin değil; kemalinin yok oluşunu gösterir'* şeklinde bir itiraz getirebilir.

Biz bu itiraza şöyle cevap veririz:

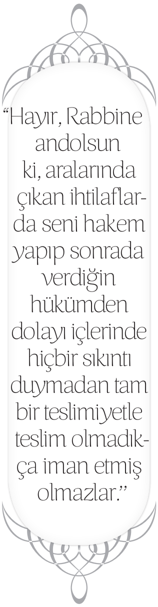
Bu -tıpkı üstte olduğu gibi- onların ameli iman kapsamından çıkarmaya dayalı mezheplerinin usulüne göre (yapılmış) bir itirazdır. Bu görüş, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in üzerinde bulunduğu inanca muhaliftir. Buna şu iki ayeti örnek gösterebiliriz. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz? Allah, onları yaptıkları işlerden dolayı baş aşağı ederek eski konumlarına (küfre) döndürmüştür. Allah'ın saptırdığını yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah kimi saptırırsa, sen onun için asla bir çıkış yolu bulamazsın. Onlar, tıpkı kendilerinin kâfir olmaları gibi sizin de kâfir olmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dost ve yardımcılar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli edinin, ne de bir yardımcı!" [3]

'Ed-Durru'l Mensûr' adlı eserde bu iki ayetin iniş sebebiyle alakalı olarak şu rivayetlere yer verilir:

'Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Uhud'a doğru yola çıkmıştı. Onunla beraber Uhud'a giden bazı insanlar ise (sebepsiz yer) geri (Medine'ye) döndüler. Allah Rasûlü'nün ashabı onlar hakkında iki guruba ayrıldı. Bir grup 'Onları öldürmeliyiz' diyordu. Diğer gurup ise 'Hayır' diyerek buna karşı çıkıyordu. Bunun üzerine Allah subhanehu ve teâlâ bu ayetleri indirdi. Ayetlerin gelişinden sonra Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem:

"Şüphesiz ki o (Medine) tertemiz bir yerdir ve tıpkı ateşin, gümüşün kir ve pasını giderdiği gibi, o da (insanların) pis olanlarını uzaklaştırır!" buyurdu. '

Sa'd bin Muaz'ın *radıyallahu anh* oğlu anlatır:

"Bu ayet bizim hakkımızda inmiştir. (Aişe annemize iftira atılınca) Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem minbere çıkıp bir hutbe verdi ve şöyle dedi:

'Bana eza veren kimseye karşı kim bana yardım eder? Kimdir bana eziyet edeni evine getirecek olan?'

Bu cümleleri duyan Sa'd b. Muâz radıyallahu anh hemen ayağa kalktı ve:

'Ya Rasûlallah! Eğer bu iftirayı çıkaran bizden biri ise boynunu vuracağım. Eğer Hazreçli kardeşlerimizden ise, yapılacak işi Sen bize emredersin, biz de emrini yerine getiririz' dedi.

Bu sözler üzerine Sa'd b. Ubâde radıyallahu anh ayağa kalktı ve:

'Ey Muaz'ın oğlu! Rasûlallah'a taatle ne alakan var? Aksine sen onun (İbni Selûl'ün) sana karşı konumunu bildin' dedi.

Bu defa Useyd b. Hudayr radıyallahu anh ayağa kalkarak, Sa'd b. Ubâde'ye karşı:

'Ey Ubade'nin oğlu! Şüphesiz ki sen münafıkları seven bir münafıksın' dedi.

En sonunda Muhammed b. Mesleme ayağa kalktı ve:

'Ey insanlar! Şüphesiz ki aramızda Allah'ın Rasûlü var. O, bize emreder, biz de onun emrini yerine getiririz' dedi ve bunun üzerine Al-

3. *4/Nisa, 88-89*

lah subhanehu ve teâlâ *"Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetleri indirdi."*

"Mekke'de bir grup insan Müslüman olduklarını söylediler. Ama onlar (aynı zamanda) müşriklere yardım etmekteydiler. Onlar ihtiyaçlarını gidermek üzere Mekke'den ayrılmışlardı. (Kendi aralarında): 'Eğer Muhammed'in ashabına rastlarsak; onlardan bize bir zarar gelmez' dediler.

Onların Mekke'den çıktıkları müminlere bildirilince içlerinden bir grup: 'Haydi, binin, şu pis insanların üzerine gidip onları öldürün. Zira onlar sizin aleyhinizde düşmanlarınıza yardım ediyorlar!' dedi. İçlerinden bir grup da:

'Subhânallah! Sizin söylediğinizin aynısını söyleyen bir kavmi mi öldürecek-siniz? Hicret etmediler ve yurtlarını terk etmediler diye kanları ve malları helâl mi kılınacak?' dedi ve Allah Rasûlü aralarında olduğu halde iki guruba ayrıldılar.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem *bu iki gruptan hiç birini menetmedi. Bunun üzerine: "Allah yolunda hicret edinceye kadar" kısmına dek "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetleri nazil oldu."*

"Araplardan bir grup insan Medine'de Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem *gelerek Müslüman oldular. Onlara Medine'nin sıtma hastalığı bulaştı ve bayağı zayıfladılar. Sonunda Medine'den ayrıldılar. (Giderlerken) Sahabeden bir gurup onlarla karşılaştı ve:*

'Ne oldu? Niçin geri dönüyorsunuz?' dediler. Onlar:

'Bizlere Medine vebası isabet etti' (bu nedenle geri dönüyoruz dediler.) Ashab:

'Rasûlullah da sizin için güzel bir örnek yok mu?' dedi ve kimisi onların münafık olduğunu söyledi, kimisi ise münafık olmadıklarını; bilakis Müslüman olduklarını söyledi ve bu şekilde onlar hakkında iki gruba ayrıldılar. Bunun üzerine Allah subhanehu ve teâlâ*: "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetini inzal buyurdu."*

Arap kabilelerinden bir grup Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem yanına hicret etti ve Allah'ın kalmalarını dilediği kadar onunla beraber kaldılar. Daha sonra (hastalık nedeniyle) bayağı zayıfladılar ve kavimlerine geri döndüler. Giderlerken yolda Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem ashabından bir seriye ile karşılaştılar. Ashab onları tanıdı ve onlara: *" 'Niçin geri dönüyorsunuz?' diye sordu. Onlar bir takım mazeretler ileri sürdüler. Bunun üzerine ashaptan bazısı onlara: 'Siz münafık oldunuz' dedi. Onların münafık oldukları ağızdan ağza dolaşmaya başlayınca hemen "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetini nazil oldu."*

Allah subhanehu ve teâlâ ise onların, aslında olmaması gerek bu ayrılıklarını reddedip (Müslümanlara) yardım etmekten geri kalan o kimseler hakkında 'onların açık bir şekilde münafık' olduğunu ifade eden hükmünü beyan ediyor.

İmam Mücahid rahimehullah: *"Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?"* ayeti hakkında şöyle demiştir: *'Bir grup insan Muhacir olduklarını zannederek Mekke'den Medine'ye hicret etmişti. Ancak daha sonra dinden döndüler. Mekke'ye gidip kendilerine ait ticaret yaptıkları bazı mallarını getirmek için Allah Rasûlünden izin isteyince, müminler onlar hakkında ihtilaf ettiler. Onlardan bazıları onların münafık olduğunu söylerken, diğerleri ise mümin olduklarını söyledi. Ancak Allah* subhanehu ve teâlâ *(indirmiş olduğu bu ayetle) onların münafık olduğunu belirtti ve öldürülmelerini emretti. Mekke'den dönen grup ticarî mallarını aldıktan sonra Rasûlullah* sallallahu aleyhi ve sellem *ile arasında anlaşma olan Hilal b. Uveymir El-Eslemî'nin yanına gittiler. (90. ayette belirtildiği gibi) Hilal, müminlerle veya kendi kabilesiyle savaşmayı içine sindirmeyen kimsedir. Hilal'e sığındıkları ve Hilal'in Rasûlullah* sallallahu aleyhi ve sellem *ile anlaşması olduğu için onlara dokunulmadı.'*

İmam Katâde rahimehullah ise: *"Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?"* ayeti hakkında şöyle demiştir: *'Bize bildirildiğine göre bu ayet, iki kişi hakkında nazil olmuştur. Kureyşli olan bu iki kişi Müslüman olduklarını dile getirdikleri halde Rasûlullah'ın* sallallahu aleyhi ve sellem *yanına hicret etmemiş ve Mekke'de müş-*

riklerle beraber kalmışlardı. Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *ashabından bir grup bu iki kişi ile onlar Mekke'ye doğru yol alırlarken karşılaşmış bazıları: 'Bunların canları ve malları bize helaldir' derken, bazıları da: 'Canları ve malları size helal olmaz' demişti. Müslümanlar bu iki kişi hakkında ihtilafa düşünce Allah* subhanehu ve teâlâ *"Eğer Allah dileseydi, onları size musallat kılardı da sizinle savaşırlardı..." kısmına kadar "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetini indirdi.'*

Ma'mer b. Raşid rahimehullah anlatır: *'Bize bildirildiğine göre Mekkelilerden bir grup Rasûlullah'a* sallallahu aleyhi ve sellem *mektup yazarak Müslüman olduklarını bildirmişlerdi. Veya Müslüman olduklarına dair yalan söylemişlerdi. Müslümanlar onlarla karşılaşınca durumları hakkında ihtilafa düştüler. Onlardan bazıları: 'Bunların kanları helaldir' derken, diğerleri: 'Kanları haramdır' demişti. Bunun üzerine Allah* subhanehu ve teâlâ*: "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetini indirdi.'*

İmam Dahhâk rahimehullah şöyle demiştir: *'Bunlar Rasûlullah'la* sallallahu aleyhi ve sellem *birlikte hicret etmeyip Mekke'de kalan, ancak mümin olduklarını ilan eden kimselerdir. Rasûlullah'ın* sallallahu aleyhi ve sellem *ashabı bunların durumu hakkında ihtilafa düştü. Ashabtan bazıları bunları dost edinirken, diğerleri onların dostluğundan beri olduğunu ortaya koydu ve: 'Bunlar Rasûlullah'tan* sallallahu aleyhi ve sellem *geri kaldı ve hicret etmedi' dediler. Bu nedenle Allah onları 'münafık' olarak adlandırmış, onların dostluklarından müminleri uzaklaştırmış ve hicret edene dek onları dost edinmemelerini onlara emretmiştir.'*

İmam Suddî rahimehullah şöyle demiştir: *'Münafıklardan bir grup Medine'den çıkmak istemiş ve müminlere: 'Medine'de bizlere hastalık isabet etti. Düz yerlere (yaylalara) çıkıp biraz kendimize gelelim sonra geri döneriz; zira biz yaylalarda yetişmiş bir topluluğuz' dediler ve çekip gittiler. Onlar gidince Rasûlullah'ın* sallallahu aleyhi ve sellem *ashabı bunların durumu hakkında ihtilafa düştü. Kimileri: 'Bunlar Allah'ın düşmanıdır; münafıktırlar. Rasûlullah bize izin verse de bunlarla savaşsak' dediler. Diğer bir gurup ise: 'Hayır, onlar bizim kardeşlerimizdir. Medine'nin havası onları etkiledi, bu nedenle oradan ayrılarak yaylaya temiz hava almaya çıktılar. İyileştiklerinde hemen geri geleceklerdir' dediler. Bunun üzerine Allah* subhanehu ve teâlâ*: "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayetini indirdi.'*

İkrime rahimehullah ise şöyle der: *'Müslümanlardan bazıları müşriklerden mal satın almışlar ve bu malları ticaret yapmak için Yemame'ye götürmüşlerdi. Diğer Müslümanlar ise onlar hakkında ihtilafa düştü. Onlardan bir grup: 'Eğer onlarla karşılaşırsak onları öldürecek ve ellerindeki malları alacağız' derken diğer gurup ise: 'Bu sizin için uygun olmaz. Onlar ticaret maksadıyla (Yemame'ye) gitmiş kardeşlerinizdir' dedi ve ardından "Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrılıyorsunuz?" ayeti nazil oldu.'*

Bu iki ayetten anladığımıza göre, sahabe, İslamlarını ortaya koydukları halde müminlere yardımı terk eden bir gruba hüküm verme noktasında anlaşmazlığa düşmüştür. Müslümanlardan bir grup onların gerçek anlamda şehadet getirdikleri için Müslüman olduklarına hükmederken, diğer bir grup ise onların münafık olduğuna ve kâfirleri dost edinip müminlere yardım etmekten geri durdukları için İslam'dan çıktıklarına hükmediyor. Allah subhanehu ve teâlâ ise onların, aslında olmaması gerek bu ayrılıklarını reddedip (Müslümanlara) yardım etmekten geri kalan o kimseler hakkında *'onların açık bir şekilde münafık'* olduğunu ifade eden hükmünü beyan ediyor.

Onların İslam izhar ettiklerinin delili, onlarla alakalı olarak sahabe arasında meydana gelen ihtilaftır. Eğer onlar, dinden çıktıklarını/mürted olduklarını ilan etmek suretiyle net bir şekilde kâfir olsalardı, sahabe arasında herhangi bir görüş ayrılığı meydana gelmezdi. Ancak onlar her ne zaman Müslüman olduklarını izhar etmekle birlikte aynı zamanda onu bozacak bir şeyi ortaya koydular, işte o zaman sahabe onlar hakkında iki gruba ayrıldı. İçlerinden bazısı onlara itibar edip iki şehadet kelimesini telaffuz etmeleri sebebiyle onları İslam dairesinden çıkarmadı. Kimisi de onların kâfir olduğuna hükmetti. Onların kâfir olduğuna hükmedenleri Allah subhanehu ve teâlâ, ayeti ile teyit etti/destekledi. Allah'ın bu teyidi, *'red'* anlamı içermektedir. Çünkü ayet *"Size ne oluyor?"* şeklinde *'istifhâm-ı inkârî'* sîgasıyla gelmiştir.

Dolayısıyla bu söz, amelin imandan olduğunu ve imanı bozacak davranışlar ortaya koyanlara -cahil kalmış, tevil yapmış, ikraha maruz kalmış veya hata etmiş kimseler gibi şer'an mazur olması hali müstesna- küfürle hükmedileceğini ifade etmektedir.

Bu görüş, tekfiri sadece kalben helal görmeye bağlayan Mürcie'ye muhalif olarak Ehli Sünnet ve'l Cemaat âlimlerinin ortaya koyup takrîr ettikleri bir görüştür.

Fakat burada *'Biz de tıpkı Ehli Sünnet ve'l Cemaat mezhebi gibi 'İman söz ve ameldir; artar ve eksilir' diyoruz'* diyerek bize karşı bir düzeltme yapmak isteyebilirler. Biz de onlara şöyle deriz:

Bu söz doğrudur. Sizin bunu söylediğiniz de doğru; ancak bunu söylüyor olmanız bizi ilgilendirmez. (Bizi ilgilendiren sizin bunu nasıl söylediğinizdir.) Acaba siz bu sözü Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in dediği gibi *'Amel imanın sıhhat şartıdır'* şeklinde mi söylüyorsunuz, yoksa *'Amel imanın kemal şartıdır'* şeklinde mi?

Eğer derlerse ki: *'Amel imanın kemal şartıdır'* -ki zaten böyle söylüyorlar- o zaman bizde deriz ki: İşte bu Mürcie'nin itikadıdır. Çünkü kemal şartı olan bir şey, o şeyin cüz'ü/bir parçası olamaz, aksine onu tamamlayıcı bir unsur olur. Dolayısıyla kemalinin yok olmasıyla o şey yok olmaz; bilakis yok olmasını gerekli kılan bir şeyle ancak yok olur. Buna binaen (diyoruz ki:) Onların (Biz de tıpkı Ehli Sünnet ve'l Cemaat mezhebi gibi *'İman söz ve ameldir; artar ve eksilir'* diyoruz) sözü, sadece halkın zihnini bulandırma adına söylenmiş bir sözdür ve meselenin tahkikinde kast edilen mana değildir.

Onların (Biz de tıpkı Ehli Sünnet ve'l Cemaat mezhebi gibi 'İman söz ve ameldir; artar ve eksilir' diyoruz) sözü, sadece halkın zihnini bulandırma adına söylenmiş bir sözdür ve meselenin tahkikinde kast edilen mana değildir.

Bunu iyi anla ve bu mesele hakkında sebat üzere ol! Allah seni muhafaza buyursun.

İkinci Olarak

Allah *subhanehu ve teâlâ*, kendi şeriatından başkasının hükmüne müracaat edenleri, her biri küfrü, zındıklığı ve mürtetliği ifade eden farklı farklı vasıflarla nitelendirmiştir. Bu vasıflardan bazısı şunlardır:

1. Küfür: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, kâfirlerin tâ kendileridir."* [4]

2. Zulüm: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, zalimlerin tâ kendileridir."* [5]

3. Fısk: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, fasıkların tâ kendileridir."* [6]

Bu lafızların hepsi büyük küfre delalet eden lafızlardır. Çünkü buradaki hitap Yahudî ve Hristiyanlara yöneltilmiştir. İnşallah bunun detayı ilerleyen satırlarda gelecektir.

4. Nifak: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Onlara, 'Allah'ın indirdiğine (Kur'an'a) ve Peygambere geliniz!' denildiği vakit o münafıkların senden alabildiğine uzaklaştığını görürsün."* [7]

5. İmansızlık: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Hayır, Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan ihtilaflarda seni hakem yapıp sonrada verdiğin hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."* [8]

6. Cahiliye: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Onlar hâlâ cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Kesin olarak iman eden bir toplum için, hükmü Allah'ınkinden daha güzel olan kimdir?"* [9]

7. Tağut: Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"(Ey Muhammed!) Sana ve senden önce indirilen kitaplara iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Tağutu inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muha-*

4. 5/Maide, 44
5. 5/Maide, 45
6. 5/Maide, 47
7. 4/Nisa, 61
8. 4/Nisa, 65
9. 5/Maide, 50

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا
قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا

keme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." [10]

Bu lafızların hepsi sarih küfre delalet etmektedir.

Lakin burada belki bize, İbni Abbas'ın *radıyallahu anh "Kufrun dûne kufr/dinden çıkartmayan küfür"* şeklindeki sözü ile bir itirazda bulunulabilir. Biz buna şöyle cevap veririz:

Bu rivayetle, ya hüküm vermek kastedilmektedir ya da (hüküm veren) hâkim... Hüküm vermenin kastedilmesine gelince; bu, kesinlikle murad edilmiş olamaz; çünkü Allah onu (yani hükmü) *'Tağut'* ve *'Cahiliye'* gibi vasıflarla vasıflandırmıştır. Dolayısıyla (tağut ve cahiliye gibi lafızları kısımlara ayırarak) *'Küçük Tağut', 'Büyük Tağut' veya 'Küçük Cahiliye', 'Büyük Cahiliye'* denilemez. Alâ külli hâl, tağut (olmak) kesin bir şirktir.

Mesele böyle olduğuna göre, geriye hâkim hakkında hüküm vermekten başka bir yol kalmıyor.

(Ve yine Mürcie'nin iddia ettiği gibi Allah'ın hükmü ile hükmetmeyen) hâkimin/yöneticinin mutlak manada kâfir olmayacağını söylemekte kastedilmez; zira her hâkimin küfrü, küçük küfür değildir. Ortada detay vardır. Küfür sadece helal görmeye (istihlâl'e) has değildir. Önceden de geçtiği üzere bu, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in değil; Mürcie'nin görüşüdür.

'Hâkim, ancak Allah'ın indirdiğinden başka bir şeyle hüküm vermenin uygun olacağını itikat ettiği zaman kâfir olur' şeklindeki görüşten, haklarında (bir takım Kur'an) ayetlerinin nazil olduğu Yahudileri istisna etmek gerekir; zira onlar, vermiş oldukları hükümlerin doğru olduğuna kalpleri ile inanmıyorlardı. Aksine hakka inanıyorlardı. Bunu, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* doğruluğuna ve onun getirdiğinin Allah katından olduğuna dair kesin bilgilerini ifade eden ayetlerin umumundan anlıyoruz. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İman ettikten, Peygamberin hak olduğuna şahitlik ettikten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra küfre sapan bir topluma Allah nasıl hidayet etsin ki? Allah, zalim toplumu doğru yola iletmez." [11]

"Kendilerine kitap verdiklerimiz onu (Peygamberi) oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Böyle iken içlerinden birtakımı bile bile gerçeği gizlerler." [12]

Yahudiler, dinlerinin ve hükmüne başvurdukları şeyin sahih olduğunu itikat etmediler; aksine hak olanı itikat ettiler. Ama buna rağmen onlar büyük küfürle kâfir oldu. Bunun böyle olduğuna bir Müslüman asla muhalefet edemez.

Buna binaen; İslam ile hükmetmeyen bir yöneticinin tekfiri için İslam ile hükmetmemeyi kalbi ile itikad etmesi şart değildir. Bilakis biz, onun Allah'ın hükmünü sadece terk etmesi sebebiyle kâfir olduğuna hükmederiz. Lakin bu durumdan cahil olması, ikrah altında kalması, hata etmiş olması ve tevilde bulunması gibi durumlar istisna edilir.

Bilerek, ısrar ederek, müminlere düşmanlık edip kâfirlere dostluk göstererek, insanları ona zorlayıp herhangi bir ikrah altında olmadan

---

10. 4/Nisa, 60

11. 3/Ali İmran, 86

12. 2/Bakara, 146

Allah'ın şeriatından başkasıyla hükmedene gelince; -kalbi ile itikad etmediği sürece İslam'ı bozan şeylerle bile tekfir etmeyen Mürcie akidesini benimsemiş olmamız müstesna- onu tekfir etmekten bizi engelleyen şey nedir?

Allah fitnelerin açığından da gizlisinden de bizleri muhafaza buyursun.

İbni Abbas'tan radıyallahu anh nakledilen söze gelince; bu söz, umumu üzere alınamaz. Bilakis bu söz, bazı gerekçelerin kendilerini bu işi yapmaya sevk ettiği muayyen hâkimlere hakkında geçerlidir/onlara hastır.

İkrah altında kalanlar hariç, küfrü izhar edenlerin kâfir olacağını Allah'ın subhanehu ve teâlâ şu ayeti teyit etmektedir.

"Kalbi iman üzere sabit ve bununla mutmain olduğu halde, - ikrâha uğratılanlar müstesna olmak üzere- kim imanından sonra Allah'a karşı küfre sapar ve küfre göğüs açarsa işte onların üstünde Allah'tan bir gazap vardır ve büyük azap onlarındır." [13]

Bu ayet, -kalpleri iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanmış olmaları durumu hariç- küfrü izhar edenlerin kâfir olacağı noktasında son derece sarihtir. Bu, kesin bir şekilde kalbî küfrü değil, zahir olan küfrü ifade etmektedir. Yani *'Her kim küfrü izhar eder, ama küfür izhar ederken ona zorlanır ve içinden ona buğz ederse, işte böylesi birisi kâfir değildir'* demektir.

Ancak ikrah altında olmadan küfrü izhar edene gelince; böylesi birisi küfre gönül açmış de-mektir; küfrüne hükmedilir. Ve yine bu, küfürle kastedilenin zahirî küfür olduğunun da delilidir. Zira ayet-i kerime -tefsircilerin de naklettiği üzere- karşılaştığı eziyetler sonucu kalbi imanla mutmain olduğu halde kavmine küfrü izhar eden Ammar b. Yasir hakkında inmiştir.

13. 16/Nahl, 106

Üçüncü Olarak

Allah'ın indirdiği ile hükmetmemenin küfür olduğunu söylemiştik. Burada ikinci bir mesele daha vardır. O da: Hükmü terk etmekle hükmü değiştirmenin arasını ayırmaktır. Burada hemen belirtelim ki, Allah'ın indirdiği hükmü beşerî kanunlarla değiştiren bir kimse hiç kuşkusuz kendisini Allah'a ortak tutmuş olur. Çünkü kanun koymak/teşride bulunmak yalnız Allah'a özgü bir şeydir. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurur:

"Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında herhangi bir delil indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [14]

Hüküm vermek yalnız Allah'a aittir. Allah subhanehu ve teâlâ burada *"hüküm"* ile *"ibadeti"* yan yana zikretmiştir. Bu şu demektir: Her kim Allah'ın şeriatından başkasının hükmüne giderse, hükmüne gittiği kimseye ibadet etmiş olur. Çünkü ibadet, *'boyun eğmek, baş eğerek itaat etmek'* demektir. Bu ise yalnız Allah'a yapılır. İşte bundan ötürü Allah subhanehu ve teâlâ, kendi koymuş olduğu yasadan başkası ile hükmetmeyi *'tağut'* olarak kabul etmiştir. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurur:

Her kim Allah'ın şeriatından başkasının hükmüne giderse, hükmüne gittiği kimseye ibadet etmiş olur. Çünkü ibadet, 'boyun eğmek, baş eğerek itaat etmek' demektir. Bu ise yalnız Allah'a yapılır.

"(Ey Muhammed!) Sana ve senden önce indirilen kitaplara iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Tağutu inkâr etmeleri kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." [15]

Müminlere farz olan tağutu reddetmektir. Allah subhanehu ve teâlâ şöyle buyurur:

"Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz ki doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O hâlde, her kim

14. 12/Yusuf, 40
15. 4/Nisa, 60

tâğûtu reddedip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmış olur. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." [16]

Bir önceki ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* (tağutu reddetmenin farz olduğunu beyan sadedinde) şöyle buyurmuştu:

"Onlar tağutu inkâr etmekle emrolunmuşlardı…"

Bu ayetler üzerinde durmamız gereken bazı noktalar var:

1. Tağutu reddetmek imanın bir şartıdır. Allah Teâlâ'nın tağutu reddetmeyi, kendisine imandan önce zikretmesi, bunu ortaya koymaktadır. Çünkü ayette: *"Her kim tâğûtu reddedip Allah'a iman ederse…"* buyrulmuştur. Dolayısıyla tağutu reddetmek, Allah'a imanın bir neticesidir ve tağut ancak Allah'a imanla reddedilir.

2. Allah'ın bizlere farz kıldığı şeylerden bir tanesi de tağutu reddetmektir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmuştur: *"Onlar tağutu inkâr etmekle emrolunmuşlardı…"* Yani onlara tağutu inkâr etmek emredilmişti. Tağutu reddetmenin lazımı ise ona buğz etmek ve onu savunanlara düşmanlık beslemektir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* İbrahim *aleyhisselam* ve beraberindeki müminlerden söz ederek şöyle buyurur:

"İbrahim'de ve onunla birlikte bulunanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine: 'Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddediyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye dek, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir" demişlerdi. Yalnız İbrahim'in, babasına, "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez' sözü başka. (O size örnek değildir). (Onlar şöyle demişlerdi): 'Rabbimiz! Ancak sana dayandık, içtenlikle yalnız sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır.' " [17]

Bu nedenle Müslümana düşen tağutu (tamamıyla) reddetmektir; onu veli edinmek, savunmak ve -kendileri için dostluk ve düşmanlık sergileyen mücrimlerin yaptığı gibi- düşmanlarına düşmanlık etmemek değildir.

16. 2/Bakara, 256

17. 60/Mumtehine, 4

3. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları iki kısma ayırmıştır:

- Kendi şeriatına göre yargılananlar ki, bunlar onun kulları ve dostlarıdır.
- Tağuta göre yargılananlar ki, bunlar -Allah muhafaza buyursun- şeytanın kullarıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur: *"Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor."* [18] Yani Allah'ın şeriatına göre yargılanmayı terk ettikleri için onları dalalete düşürüyor.

Dolayısıyla tağuta göre yargılanmak Allah'ın iradesine muhalif olan şeytanın irade-si/isteğidir. Bunda şaşılacak herhangi bir şey yoktur; çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle bu-yurmuştur:

"Ey Âdemoğulları! Ben, size, şeytana ibadet etmeyin. Çünkü o, sizin için apaçık bir düşmandır diye emretmedim mi?" [19]

İbrahim'den *aleyhisselam* söz ederek de şöyle buyurur:

"Babacığım! Sakın ha şeytana ibadet etme! Çünkü şeytan, Rahmân'a karşı isyankâr olmuştur." [20]

Eğer insan Allah'a ibadet etmekten yüz çevirirse (zorunlu olarak) şeytana ibadet etmiş olacaktır. Allah'a itaatten çıkan herkes şeytana itaate girmiş demektir. Bunun sebebi ise şudur: Şeytan, Allah'a isyanı emreder. Allah'ın hükmünden çıkmak ise zorunlu olarak başkasının hükmüne girmeyi gerektirir. İşte bu da kastedilen şeydir.

Dolayısıyla Allah'ın kanunundan başka bir kanuna göre yargılanan kimse, Allah'a ibadetten yüz çevirmiş demektir. O, bu durumda Allah'ın, Rasûlü'nün ve müminlerin düşmanı olmaktadır. Bir olan Allah'a iman edene kadar kendisine düşmanlık beslenmesi vaciptir.

4. Kanun koymak şirktir. Çünkü bu, yalnızca Allah'ın kendisine has olan bir şeydir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Hâkimiyet yalnızca Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmemenizi em-

18. 4/Nisa, 60

19. 36/Yasin, 60

20. 19/Meryem, 44

"Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz ki doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır. O hâlde, her kim tâğûtu reddedip Allah'a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmış olur. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir."

(2/Bakara, 256)

retmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [21]

"Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine kanun yapan ortakları mı var? Eğer (cezaların ertelenmesine dair) kesin hüküm olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilirdi. Şüphesiz, zâlimler için elem dolu bir azap vardır." [22]

Allah'ın şeriatından başkasıyla hükmeden yöneticiler, bizlere Allah'ın izin vermediği şeyleri kanunlaştırmakta ve Allah'ın kanunlarına ters kanunlar yapmaktadırlar. Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in temel esaslarından birisi de; şirki reddetmek, ehlinden berî olmak, insanları onun tehlikesinden ve üzerine terettüp eden büyük fitnelerden sakındırmaktır. Bu konuda ilim ehlinin büyük bir çoğunluğu çok gevşek davranmaktadır. Maalesef onlardan birçoğunun çoğu zaman vakıası olmayan kabir ve türbe şirkini (reddetmeye) yoğunlaştığını; ama aynı zamanda hâkimiyet şirkine çok az değindiklerini görmekteyiz. Hatta onlardan bazılarının *'Hâkimiyet tevhidi sapık bir bidattir!'* görüşünü dillendirmesi insanı dehşete düşüren şeylerdendir.

Bununla ne amaçladıklarını bilmiyorum.

Acaba Allah'ın egemenliğinde bir başkasının ortak olabileceğini mi kastediyorlar? Yoksa bu taksimatın Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in usulüne aykırı olduğunu mu?

Eğer birincisini kastediyorlarsa bu kesin bir küfürdür.

Yok, eğer kasıtları ikincisi ise, biz de onlara şöyle deriz: O halde tevhidin; *'Rububiyet Tevhidi, Uluhiyet Tevhidi ve İsim-Sıfat Tevhidi'* şeklinde taksim edilmesinin delili nedir? Hele hele isim ve sıfat tevhidini dillendirmenin delili nerededir?

Eğer: *'Naslar buna delalet ediyor'* diyecek olurlarsa, bizde: *'Aynı şekilde Hâkimiyet Tevhidi'ne de naslar delalet ediyor'* diye karşılık veririz. Şayet: Âlimlerin *'Hâkimiyet Tevhidi'ni söyledikleri sabit olmamıştır'* derlerse, bizde: *'Hâkimiyet Tevhidi'ni dile getirmek ne ise İsim ve Sıfat Tevhidini dile getirmekte odur'* deriz. Çünkü tevhid; ya Allah'la, O'nun isim ve sıfatlarıyla alakalıdır ki, bu Rububiyet Tevhidi'dir. Ya da ibadetle alakalıdır ki, bu *'Uluhiyet Tevhidi'* diye adlandırılır. Ortada üçüncü bir kısım yoktur.

İsim ve sıfatlar ya Rububiyet Tevhidi kapsamına dâhildir, ya da Uluhiyet Tevhidi kapsamına dâhildir. Aslında üçüncü bir kısım değildir. Âlimlerin bunu üçüncü bir kısım olarak değerlendirmesi, onlar hakkında meydana gelen ihtilaf sebebiyledir. Âlimler (bu taksimatı yaparak) isim ve sıfatlar hakkında söz söylemenin, Allah'ın zatı hakkında söz söylemekle aynı olacağını ve bunun Allah'a imandan olduğunu beyan etmek istemişlerdir.

Bugünde mesele aynıdır. İnsanların birçoğundan hâkimiyetin ancak Allah'a ait olması gerektiği, egemenliğin; cahiliyeden, küfürden, zulümden ve fısktan uzak Hak ve Adil olan Allah'a mahsus olduğu ve Allah'ın hükmünden başkasına boyun eğmenin şirke düşüreceği gerçeği yok olup gitmiştir.

21. 12/Yusuf, 40
22. 42/Şura, 21

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

İki Seçenek

Durakladı. Zihninde gelgitler yaşıyordu. İki düşünce hakimdi zihnine: Onu temizleyeceğine kalben inandığı iki düşünce...

İki ayrı dünya yaşanıyordu evde de medresede de… Mehlika dilediği, özendiği hayatı yaşamakta ısrarlıydı. Annesi ise buna tamamen karşıydı. Hiçbir sonuç vermemişti kısıtlamalar, ikazlar hatta eve kapatmalar. Mehlika hepten hırçınlaşmıştı. Ne yapıp edip evden çıkmanın yolunu hep buluyordu.

Evden ve annesinden nefret ediyordu. Dışarı çıkar çıkmaz yüzünün şekli değişiyor, asık suratına renk ve neşe geliyor, sanki ruhu vücuduna geri dönüyordu. Baskıdan kurtulmanın rahatlığı tüm zerrelerinde hissediliyordu. Yine bir gün hır gür çıkararak çıkıp gitti evden… Ve bu Mehlika'nın son çıkışıydı.

İçini çekti derin derin… Toprak kokusunu soludu… Başını çardağın masasına koydu ve hayal dünyasına geri döndü…

Bir eve gitmişlerdi. Büyük ve lüks bir evdi. Ayakkabılardan içerisinin bayağı kalabalık olduğu anlaşılıyordu. Müzik sesi apartmanı inletiyordu. İçeriden gelen kahkaha sesleri ortamın gayet eğlenceli olduğunun habercisiydi. Mehlika oldukça heyecanlıydı. Çünkü ilk kez bir partiye katılıyordu. Selamlaşarak içeri girdiler ve bir kenara oturdular. İçerisi oldukça ağır kokuyordu. Ya da Mehlika alkole alışık olmadığı için ona ağır gelmişti. Etrafı şöyle bir süzdü. Arkadaşı beyaz atlı prensini burada bulacağına dair garanti vermişti. Nitekim çok geçmeden iki genç yanlarında belirdi. İkisi de çok güzel giyimli, kibar gençlerdi. Arkadaşı, gençlerden biriyle kucaklaştı. Diğerinin de elini sıkarak Mehlika ile tanıştırdı. Ve Mehlika'ya iyi eğlenceler dileyerek onları yalnız bıraktı…

Uzun sessizliği yakışıklı delikanlı bozmuştu. Mehlika'yı ürkütmemek için olsa gerek, oldukça nazik hareket ediyordu. Uzak duruyor, Mehlika'yı sıkmayacak konular açıyor, sorular soruyordu. Ara ara küçük espriler yaparak gülümsemesini sağlayıp, bunu fırsat bilerek iltifatlar ediyordu. Mehlika sözde belli etmese de mest olmuştu. Zaman ilerledikçe de açılmış, karşılıklı

güzel güzel konuşmaya başlamışlardı bile. Tabi aralarındaki uzaklık tamamen kapanmış, yan yana oturur hale çoktan gelmişlerdi. Genç çok tecrübeli olsa gerek hiç acele etmiyordu. Nasıl olsa geceye çok vardı…

Genç, Mehlika'ya kimi küçük şekerlemeleri, kimi meyve dilimlerini elleriyle yediriyordu. Ara ara saçlarını okşuyor, elini Mehlika'nın beline doluyordu. Mehlika gençten o kadar hoşlanmıştı ki sesini dahi çıkarmıyordu. Bunları aralarında aniden oluşan sıcak sevginin getirileri ve gerekleri olarak düşünüyordu. Bir ara yiyecek bir şeyler getirmek için kalkmıştı genç. Bir müddet gelmedi. Nasıl da sabırsızlanmıştı Mehlika…

Şimdi düşünüyordu da ilk gördüğü bu adama nasıl bir anda bu kadar yakınlık hissedebilmişti? O bir yabancıydı neticede. Bedenine dokundukça rahatsız olmamasının sebebi neydi ki? Ne olabilir! Beğenilme duygusu… Karşı cins tarafından beğenilme arzusu… Bu his idi Mehlika'yı baştan çıkaran. Hem ayrıca Allah, kadın ve erkeğin yaratılışını ayrı kılmakla beraber birbirlerini etkileyecek, dikkatini çekecek, cezbedecek şekilde yaratmıştı. Ve nefs denilen bir dürtüyü de insanın içine derc etmiş sevmekten, sevilmekten, şehvetten hoşlanır kılmıştı.

Alemlerin Rabbinden utanmayarak işlenen günahın, insanlar tarafından da bilinmesiydi. Allah'ın nezdinde nasıl değersiz ise, insanlar nezdinde de değerinin hepten kaybedilmesiydi. Kendi gibilere ibret vesilesi olmasıydı.

Gece ilerledikçe sohbet koyulaşıyordu. Evde tek tük ikililer kalmıştı. Çoğu geç vakitte dağılmış, evlerinin yolunu tutmuştu. Mehlika ise ne saatin farkındaydı ne de eve gitme gibi bir düşünceye sahipti. Bir hayal âlemindeydi. Onu çok beğenen, güzelliğini övmekle bitiremeyen, her saniye ellerine küçük buseler kondurarak iltifatlar eden, gözlerinin içine derin derin, manalı manalı bakan bir sevgilisi vardı artık. Hem yakışıklı, hem çok kibar hem de Mehlika'yı memnun etmek için uğraşan bir genç…

Tabi bunlar Mehlika'nın bakış açısıyla görünenlerdi. Yaşı küçük, hayat tecrübesi olmayan bir kızı hiç çaba harcamadan kolları arasında bulan bir erkek açısından durum hiç de öyle değildi… Mehlika o genç için, her gün gezip tozduğu, hevesini alınca mendil gibi kullanıp attığı kızlardan sadece biriydi. Nitekim gence göre artık vakit de gelmişti…

Mehlika ağlıyordu… Hatırladıkları onu ezdikçe eziyor, vicdanını sızım sızım sızlatıyordu. Kendinden utanıyordu… Gülüp eğelendikleri son dakikaları hatırlıyordu. Başının ağırlaştığı, içtiği içecekler nedeniyle sersemleştiği aklına geliyordu sadece… Ondan sonrası yoktu. Orada film kopmuştu… Ve filmin sonunda sahnede sadece hastanede başına üşüşen doktor ve hemşireler vardı.

Gözlerini hafifçe aralamıştı. Zorlanıyordu. Kulağına gelen sesleri dinlemeye çalışıyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Neler olmuştu acaba? Bir an annesinin sesi geldi kulağına. Doktor ona, doğalgazdan zehirlendiklerini, arkadaşlarıyla kaldıkları evde yarı çıplak vaziyette bulunduğunu, evdeki herkesin hayatını kaybettiğini, Mehlika'nın ise hava sirkülasyonu olan bir odada olması nedeniyle ölümden kıl payı kurtulduğunu söylüyordu...

Keşke bende ölseydim de o utancı yaşamasaydım diye geçirdi içinden… Ölüme ramak kalmış; ama Allah ona yaptığı günahların karşılığını ilk olarak dünyada göstermek için olsa gerek, onu yaşatmıştı… Ve bu karşılık alemlerin Rabbinden utanmayarak işlenen günahın, insanlar tarafından da bilinmesiydi. Allah'ın nezdinde nasıl değersiz ise, insanlar nezdinde de değerinin hepten kaybedilmesiydi. Kendi gibilere ibret vesilesi olmasıydı.

Annesi, hemen kendi annesini arayarak durumu haber vermiş, gelip Mehlika'ya sahip çıkmasını istemişti. Hastaneden taburcu olmasını dahi beklemeden tüm eşyalarını getirmiş, hiçbir şekilde kızının yüzüne bakmadan annesi

ile vedalaşıp Mehlika'yı evlatlıktan reddettiğini söyleyip gitmişti. Annesinin yüzünü son bir kez bile görememişti Mehlika… Gerçi bakacak yüzü de yoktu ya… O günden sonra tek bir kez dahi sesini duymamıştı annesinin. O kadar özlemişti ki onu… Burnunda tütüyordu. Birkaç eski resim vardı elinde. Zaman zaman onlara bakıp avunuyor, hasretini dindirmeye çalışıyordu…

İnsanoğlu ne garip diye düşündü. Kaybedince anlıyor bir şeylerin kıymetini...

Neleri kaybetmedi ki Mehlika… Annesini, hocalarını, arkadaşlarını, medreseyi, en önemlisi de ahiretini… Tüm bunları geri kazanmak mümkün müydü? Tekrar eskisi gibi olabilir miydi? Bu mümkün değildi… O kötü gecede masumiyetini de kaybetmiş, ruhunu kirletmişti. Onu hiçbir ama hiçbir şey temizleyemezdi.

Bir an durakladı… 99 kişiyi öldüren adamın hadisini hatırladı. Hatadan dolayı duyulan pişmanlıkla tevbe edilirse, Allah'ın affedeceğini söylüyordu peygamber. *'Yok, yok!'* dedi kendi kendine. Beni tevbe dahi temizleyemez. O kadar günah işledim ki; hem de günah olduğunu bile bile… O kadar yalan söyleyip Allah'a isyan ettim ki… Ve tüm bunları imandan sona yaptım. Durakladı. Zihninde gelgitler yaşıyordu. İki düşünce hakimdi zihnine: Onu temizleyeceğine kalben inandığı iki düşünce…

Ayağa kalktı. Saat epey ilerlemişti. Çantasından minik bir ayna çıkardı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Saçını başını düzelterek ağır ağır eve doğru ilerledi. Asansörü çağırdı ama beklemeden merdivenleri çıkmaya başladı. Nihayet kapının önünde durdu. Anahtarını çıkardı. Tam kapıyı açacaktı ki anneannesi kapıyı açtı. Telaşla:

— Nerede kaldın? Bu halinde ne? Ne oldu sana Mehlika? dedi.

Mehlika:

— Yok bir şeyim anneanne. Sadece üzgünüm. Canım sıkkın. Moralim bozuk… Ve yalnız kalmak istiyorum.

— Tamam yavrum sen bilirsin. Ben yatıyorum bir şey istersen uyandır muhakkak.

Mehlika üzerini çıkardı. Odasına geçti. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Dolabındaki bütün ilaçları önüne döktü. Amacı baş ağrısından kurtulmak değildi. Yaşadığı her şeyi ebediyen unutmaktı. Su almak için ayağa kalktı. Elbise dolabını açarak masum Mehlika'ya dair tek anı olarak kalan namaz kıyafetini çıkardı. İşte zihnindeki iki seçenekle şimdi karşı karşıyaydı. İçinden bir ses tevbesinin geçerli olmayacağını, temizlenmenin yolunun ölümde olduğunu fısıldasa da daha ağır basan başka bir ses daha vardı:

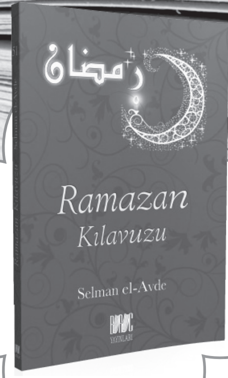
Allah'ın affediciliğine sığınmasını söyleyen başka bir ses…

Namaz elbisesini giydi. Aynada kendini uzun uzun seyretti. Komodinin üzerindeki sürahiyi alarak bardağa su doldurdu… İlaçları kutularından çıkardı…

ebuensar@tevhiddergisi.com

Ramazan Kılavuzu | Selman El-Avde

Kitap: Ramazan Kılavuzu

Yazarı: Selman El-Avde

Yayınevi: Buruç

Hamd ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder. Ve ancak O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. Ramazan ayı olma hasebiyle tanıtacağımız kitap El-Avde'nin Buruç yayınlarından çıkan *'Ramazan Kılavuzu'* adlı eseri olacaktır. Malumdur ki boş ve anlamsız işler, aşırı ve bol tüketim, boş konuşmalar, aşırı uyku, kötü arkadaşlıklar gibi durumlar insanın kalbini karartan etkenlerdir. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanın kalbinin bu tür tehlikelerden korunabilmesi için oruç gibi yükümlülükler getirmiştir.

"Ey iman edenler Allah'a karşı gelmekten sakınmanız için oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı." [2]

Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* Kur'an'ın indirilmesi ile geçmiş şeriatler nesh olurken, o şeriatlerde var olup da nesh olmayan sayılı faziletli amellerden biri de oruçtur.

"Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı." [3]

Yine oruç İslam'ın üzerine bina edildiği beş temel esastan biridir. Bu öneme binaen gerek alimler, gerek davetçiler zaman zaman yayınladıkları eserlerle orucun faziletlerini insanlara anlatmaya çalışmışlar.

Çünkü oruç kişinin Allah'a karşı gelmekten sakınma duyarlılığını oluşturur.

Yine oruç cehennemden koruyan kalkandır. Cabir b. Abdullah'dan *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Oruç kalkandır. Kul onunla kendini cehennemden korur." [4]

Hakeza cennete götüren yoldur. Oruç sahibine şefaat eder, bağışlanma ve kefaret vesilesidir.

Oruç iki cihan saadetini sağlar.

Orucun faziletlerini biz bir kaç satırda anlayamayacağımz gibi bu faziletler, tanıttığımız esere sığmayacak kadar da çoktur. İşte yukarıda birkaçını zikrettiğimiz faziletlerin ayrıntılarını *'Ramazan Kılavuzu'*nda bulacaksınız.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Ali İmran, 103*
2. *2/Bakara, 183*
3. *2/Bakara, 183*
4. *İmam Ahmed, 14840.*

01.Temmuz.2013

Çin, Uygur olaylarında Suriyeli Muhalifleri Suçladı

Çin, Uygur bölgesinde geçtiğimiz gün meydana gelen ve 35 kişinin ölümüne sebep olan saldırılardan Suriye'deki muhalifleri sorumlu tuttu.Çin Komünist Partisi yayın organı People's Daily'e bağlı Global Times gazetesine göre, 'Doğu Türkistan' örgütünün bazı üyeleri 2012'den beri Türkiye'den Suriye'ye geçiyor. Bu bilgileri özel olarak Çin'in terörizmle mücadele departmanından aldığını belirten gazete, Suriye'ye geçen söz konusu grupların, Suriye muhalefetinin içindeki 'dini gruplara' katılarak, Suriye ordusuna karşı savaştığını iddia etti.

03.Temmuz.2013

Mısır'da Ordu Darbeyi Resmen Açıkladı

Mısır'da darbe yapan Genelkurmay Başkanı Sisi, Anayasanın askıya alındığını, geçici teknokratlar hükümeti kurulacağını açıkladı.

04.Temmuz.2013

Mısır'daki Darbeyi İlk Kutlayan Ülke!

Suudi Arabistan Kralı Abdullah bin Abdulaziz, Mısır'da yönetime el koyan ordunun açıkladığı yol haritası uyarınca, cumhurbaşkanlığı seçimi yapılana kadar ülkeyi yöneteceği duyurulan Muhammed Adli Mansur'a tebrik mesajı gönderdi.

06.Temmuz.2013

Avrupa Birliği, Mısır'da Darbe Oldu Diyemiyor

Avrupa Birliği, Mısır'daki askeri müdahaleyi 'darbe' olarak nitelendirmeme ısrarını sürdürüyor. AB Komisyonu'na göre Mısır ordusu, 'kutuplaşma ve gerilime' karşılık verdi ve artık bir an evvel demokrasiye geri dönülmesi için bütün adımları atmalı.

07.Temmuz.2013

İngiltere, Ebu Katade'yi Sınırdışı Etti

İngiltere, uzun zamandır Ürdün'e iade etmeyi düşündüğü Ebu Katade'yi bugün teslim etti.

08.Temmuz.2013

İhvan'dan 'İntifada' Çağrısı

Mısır'ın başkenti Kahire'de bugün en az 52 kişinin ölümüne neden olan katliam sonrasında Müslüman Kardeşler'in (İhvan) siyasal partisi olan Hürriyet ve Adalet Partisi'nden ayaklanma çağrısı geldi.

10.Temmuz.2013

Humus Muhasara ve Yoğun Ateş Altında

Esed güçlerinin Hizbullah milisleriyle birlikte Humus'a yönelik ağır kuşatma ve saldırıları devam ediyor. Mücahidler muhasaraya rağmen saldırılara göğüs germeye çalışıyor.

11.Temmuz.2013

Darbeciye Yardım Yağıyor

Mısır'daki askeri darbeye hem ABD hem de kendi ülkelerinde İslamcılığın güçlenmesinden çekinen Körfez ülkeleri yardım yağdırıyor.

Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri, Kahire'ye toplam 12 milyar dolar yardımda bulunma kararı aldı. Ayrıca ABD'nin Mısır'a 4 adet F-16 savaş uçağı göndermeyi planladığı belirtildi.

13.Temmuz.2013

ÖSO, Komutanlarının Öldürüldüğünü Doğruladı

Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), Muhammed Kemal Hamami adlı komutanın 'Irak ve Şam İslam Devleti' örgütü tarafından öldürüldüğünü doğruladı.

Irak ve Şam İslam Devleti grubunun, Suriye'de yabancı destekli bütün muhalif askeri liderleri öldürmekle tehdit ettiği belirtildi.

14.Temmuz.2013

Pakistan Talibanı: Suriye'de Savaşıyoruz

Pakistan Talibanı, Suriye'de muhaliflerin safında savaştıklarını ve ülkede çok sayıda kampları olduğunu açıkladı.

04.Temmuz.2013

PKK'nın Suriye Kolu PYD Rasulayn'ı Ele Geçirdi

PKK'nın Suriye uzantısı PYD, Suriye'nin Türkiye sınırındaki Rasulayn kasabasını ele geçirdiğini duyurdu. Bu iddia muhalif kaynaklar tarafından da doğrulandı.

18.Temmuz.2013

İran ve Hizbullah Hakkında Düşündüren Sorular

El Cezire yapımcılarından Dr. Faysal El Kasım'ın sosyal paylaşım siteleri üzerinden paylaştığı bazı sorular düşündürdü.

El Kasım'ın 'çok masum sorular' başlığını verdiği sorular şöyle: 1. Neden otuz yıldır 'Amerika'ya ölüm' diye bağırdıkları halde Guantanamo'da hiçbir İranlı Şii bulunmuyor? 2. Amerika neden İran'la bağlantılı grupları, Irak ve Suriye'de İran destekli militanların işlediği katliamlara karşın terör listesine almıyor? 3. Neden ABD insansız uçakları Yemen'de Ensaru'ş Şeria'yı bombalıyor da Husileri bombalamıyor? 4. Fransa neden Hizbullah'ın terör listesine sokulmasını engellemekte ısrar ediyor? 5. Batı neden Afganistan'dan Somali'ye Mali ve Yemen'e kadar hiçbir yerde Sünni İslami yönetimin hakim olduğu bir devlet kurulmasına izin vermiyor da buna karşılık Şii İran'a Körfez'de büyük güç olma izni veriyor? 6. Neden Şii İran'a 'hayır işleri' kisvesi altında Afrika'ya uzanması izni veriliyor da Sünni hayır kurumları engelleniyor?

17.Temmuz.2013

Gulam Azzam'a Ömür Boyu Hapis Cezası

Bangladeş Savaş Suçları Mahkemesi, 91 yaşındaki Cemaat-i İslami lideri Gulam Azzam'a 'soykırım ve insanlığa karşı suç işlemek için plan yapmak, komplo kurmak, tahrik ve suç ortaklığı' gerekçesiyle ömür boyu hapis cezası verdi.

22.Temmuz.2013

Humus'ta Halid Bin Velid Camisine Saldırı

Suriye'de rejim güçlerinin düzenlediği operasyonlarda Humus'ta bulunan Halidiye bölgesindeki Halid Bin Velid camisinin yıkıldığı bildirildi.

22.Temmuz.2013

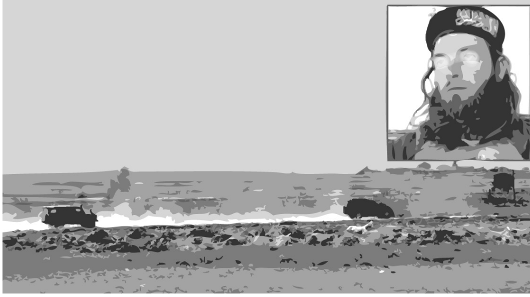

Ebu Gureyb ve Taci Cezaevlerine Baskın

Irak İslam devleti Bağdat'taki Ebu Gureyb ve Taci cezaevlerine yönelik geniş çaplı baskınlar düzenlendi, bine yakın tutsak kurtarıldı.

İçişleri Bakanlığından yapılan açıklamada, 'İki saldırı çok büyük ve koordine bir şekilde gerçekleştirildi. Gece 1'de havan topları ile başlayan saldırıları, 3'ü Taci, 3'ü ise Ebu Gureyb Cezaevi kapılarını hedef alan bomba yüklü intihar bombacıları takip etti. Hafif ve orta ölçekli silahlarla yoğun ateş açılmasıyla çatışmalar sürdü' denildi.

22.Temmuz.2013

Ebu Musab'a Karşılık 300 PYD'li

Suriye'nin kuzeyinde çatışan PYD ve Irak ve Şam İslam devleti arasında esir değişimi yapıldı. Irak ve Şam İslam devletinin Çeçen kökenli liderine karşılık, 300 kadar Kürt serbest bırakıldı.

İran'dan ABD'ye Yemin Töreni Daveti

İran'da 14 Haziran'da yapılan seçimlerde cumhurbaşkanı seçilen Hasan Ruhani'nin 4 Ağustos'taki yemin töreninde bir ilk yaşanacak. İlk kez cumhurbaşkanlığı yemin törenine ABD de davet edildi.

22.Temmuz.2013

PYD Lideri 'Şeriat Düzeni Getirmeye Çalışanlarla Çatışıyoruz!'

Salih Müslim: 'ABD, Türkiye ve diğer Batılı ülkeler Suriye'de demokrasi ve laiklik istiyorlarsa bizi desteklemeleri lazım. Biz Amerikalı yetkililerle görüşmek istiyoruz mesela ama kabul etmiyorlar' dedi.

Suriye'de Esed-Hizbullah-PYD İttifakı

Sınır kapılarını ele geçirmek için savaşan PYD güçlerinin Esed rejimi ve Hizbullah'tan destek aldıkları iddia edildi.

27.Temmuz.2013

Mısır'daki Katliam'da ölü sayısı 200 oldu !

Rabiatu'l Adeviyye Meydanı'nda toplanan yüzbinlerce kişi ordu aleyhine tezaruhat yaptığı sırada güvenlik güçlerinin ateşli silahlar ile yaptığı saldırılarda o bölgede 200 kişiden fazla insan ölürken korkunç bilançoda yaralı sayısı ise 4000 olarak belirtildi.

29.Temmuz.2013

PYD seferberlik ilan etti

El Nusra Cephesi'nin PYD mevzilerine tank ve ağır silahlar kullanarak başlattığı kapsamlı saldırının ardından' Batı Kürdistan Halk İnisiyatifi' Kürt gençlerini 'direnişe katılmaya' çağırdı.

30.Temmuz.2013

Suriye'de Kürtlerin Eşbaşkanına Sukiast

Suriye'nin PKK uzantısı olarak bilinen PYD'nin eski eş başkanlarından ve Kamışlı kentinde Kürt Yüksek Konsey üyesi İsa Huso bombalı suikast sonucu öldü.

29.Temmuz.2013

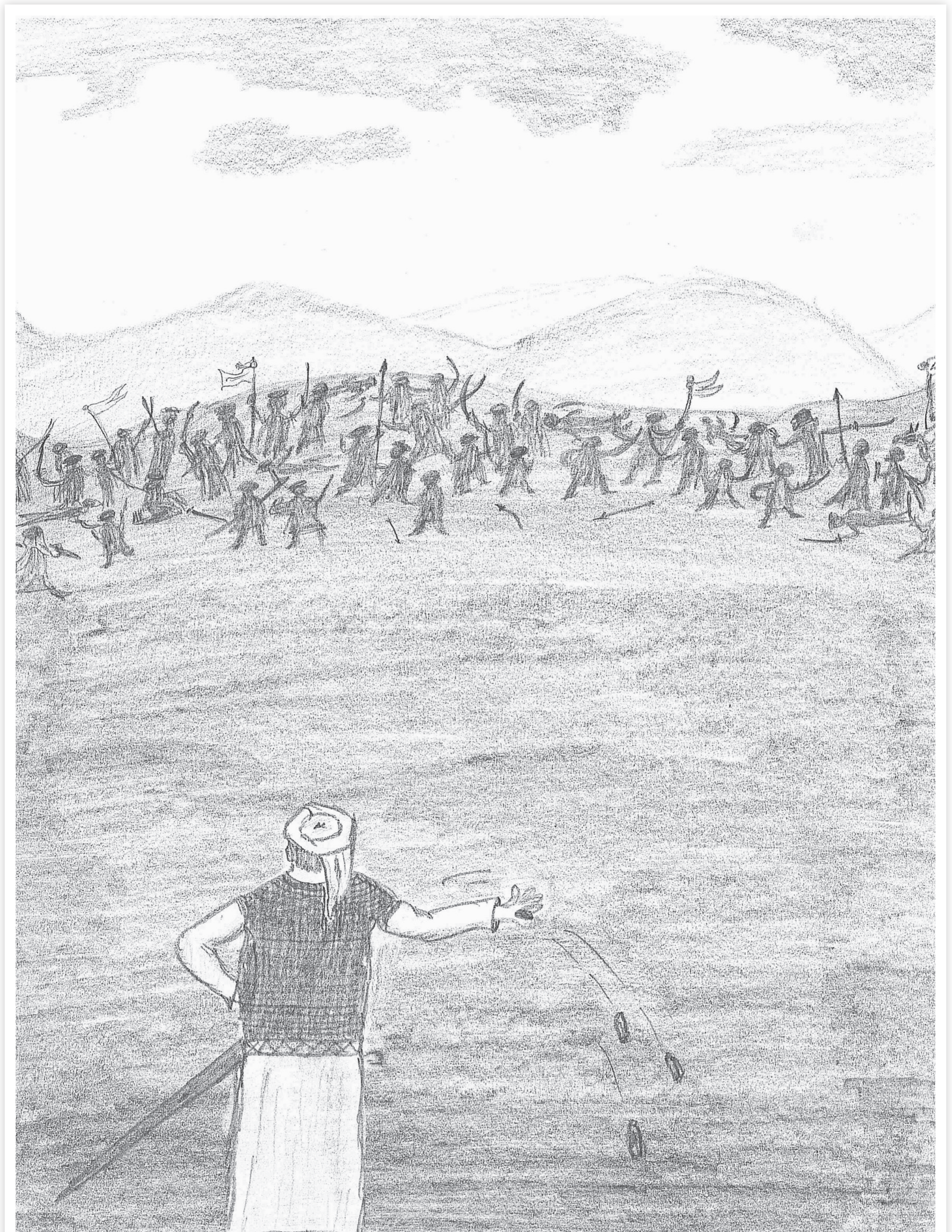

Kuzey Sina'da saldırı

Mısır'ın Sina Yarımadası'ndaki Kuzey Sina Emniyet Müdürlüğü ile 5 askeri kontrol noktasına saldırı düzenledi.

Mısır'ın seçilmiş ilk cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin 3 Temmuz'da ordunun yönetime el koymasıyla görevinden uzaklaştırılmasının ardından asker ve polislere yönelik şiddet ve adam kaçırma olaylarına sahne olan ülkenin kuzeyindeki Sina bölgesinde kimliği belirsiz kişilerce düzenlenen saldırılarda asker, polis ve sivillerin de aralarında olduğu 40'a yakın kişi hayatını kaybetti.

Bir Tablo

Günlerden Cuma Ramazan'ın 17'si. Birazdan hak ve batıl karşı karşıya gelecek. Biz *'Bedir'* diye bileceğiz o günü. Her Ramazan da *'Rabbim, bize bu ayda Bedirler nasip et'* diye dua ederek hatırlayacağız.

Şimdi Bedir'in hemen öncesine gidelim. Allah Rasûlü mücahidlerin saflarını kontrol ediyor. Ve onları cihada teşvik ediyor.

— *'Muhammed´in varlığı elinde bulunan Allah´a yemin ederim ki; bugün her kim sabır ve sebat ederek ve ecrini Allah´tan bekleyerek müşriklerle çarpışır ve öldürülür de geri dönemezse, Allah onu muhakkak cennete koyar!*

Kalkınız! Genişliği göklerle yer kadar olan ve müttakiler için hazırlanmış bulunan cennete koşunuz!' buyurunca, Umeyr b. Humam:

— *'Yâ Rasûlallah! Genişliği göklerle yer kadar olan cennete hâ!'* dedi. Peygamberimiz:

— *'Evet!'* buyurdu. Umeyr b. Humam:

— *'Bak hele! Bak hele!'* dedi. Peygamberimiz:

— *'Sana ´Bak hele! Bak hele!´ dedirten şey nedir?'* diye sordu. Umeyr b. Humam:

— *'Hayır! Vallahi, yâ Rasûlallah! Cennet ehlinden olmamı ummaktan başka bir maksadım yok!'* dedi. Peygamberimiz:

— *'Öyleyse, sen onun ehlindensin!'* buyurdu.

Bunun üzerine, Umeyr b. Humam, azık torbasından birkaç hurma çıkarıp yemeye başladı. Sonra da kendi kendine:

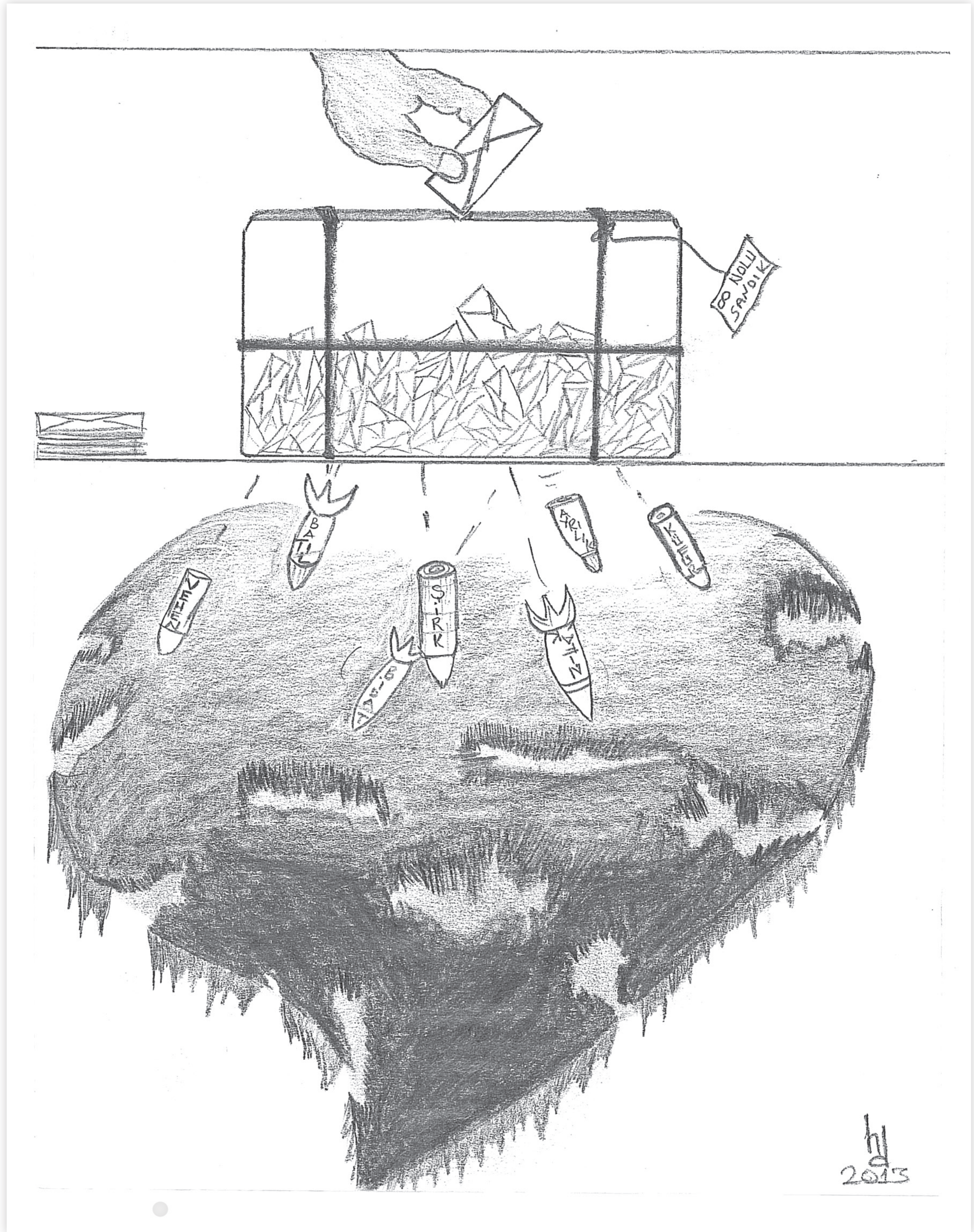
— *'Eğer ben bu hurmaları yiyinceye kadar yaşayacaksam, bu gerçekten uzun bir yaşamdır!'* diyerek hemen elindeki hurmaları attı, şehit oluncaya kadar müşriklerle çarpıştı.

Bir Ders

1. Sen cennete ne kadar özlem duyuyorsun? Rabbinle karşılacağın gün seni heyecanlandırıyor mu? Eğer hiçbir şey hissetmiyorsan, kalbin sanki bomboş gibiyse, eline bir bak! Atacağın hurmaların çokluğu seni Allah'a kavuşmayı düşünmekten alıkoyuyor olmasın!

2. Eğer bir amel yapmak istiyor fakat şevkin sürekli kırılıyorsa, seni amele teşvik edecek nasları okumayı asla terk etme.

3. Dikkat et! Allah'ın Bedirleri nasip ettiği topluluk cennete vurgun bir topluluktu. Sen üstüne düşeni yerine getirmeden sadece Bedirlerin hayalini kurarak bir ömür tüketme.

8 NOLU SANDIK
BATIL
ŞİRK

Sitemiz Yenilendi

TEVHIDDERSLERI.COM

ANASAYFA
HAKKIMIZDA
KÜTÜPHANE
KİTAPLAR
KISA DERSLER

TR Türkçe

And Olsun ki Biz Her Ümmete:
(Allah'a Kulluk Edin ve Tağuttan Kaçının)
Diyen Bir Elçi Gönderdik (16/ Nahl, 36)

Kelime-i Tevhidi Söyleyip Amel Etmemek

Son Eklenenler

KUR'AN KISSALARI
DERSLERİMİZ DEVAM EDİYOR...

Sıralı Dersler

1. Adım 1. Ders
Ehl'i Sünnet ve'l Cemaat'in Menheci 3. Esas

1. Adım 2. Ders
Ehl'i Sünnetin Menheci 4. ve 5. Esaslar

1. Adım 3. Ders
Allah ve Rasulü'ne (sav.) Mutlak İtaat

1. Adım 4. Ders
Sahabe'nin Anlayışı Üzere Dini Anlamak

1. Adım 5. Ders
İmanın Esasları Mukaddime

1. Adım 7. Ders
Uluhiyet Tevhidi

TEFSİR DERSLERİ
AKAİD DERSLERİ
SİYER DERSLERİ
AHLAK DERSLERİ
MENHEC DERSLERİ
NASİHATLER
GÜNCEL MESELELER
TEFSİR DERSLERİ

SARF DERSLERİ
AKAİD DERSLERİ
FIKIH DERSLERİ
MUSTALAHUL HADİS
USULU'L FIKIH
SARF DERSLERİ
AKAİD DERSLERİ
FIKIH DERSLERİ

ÇIKTI
ALLAH'A ADANMIŞ GENÇLİK

DUA

ALLAH'IN HÜKÜMLERİYLE HÜKMETMEMEK

Boş Vaktin Önemi

Makaleler

- İhtilaf Fıkhı Akaid Meselelerinde Vuku
- İhtilaf Fıkhı
- "...Ruveybida Konuşacaktır..."
- Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri
- Allah'a Adanmış Gençlikler - 9
- Allah'a Adanmış Gençlikler - 8
- Allah'a Adanmış Gençlikler - 7
- Allah'a Adanmış Gençlikler - 6
- Allah'a Adanmış Gençlikler - 5
- İhtilaf Fıkhı İtikatta İhtilaf

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”

(39 / Zümer, 17)

